

Setmanari d'informació i de cultura religiosa

Any XXXI • Núm. 1.612 • 2,30 euros

12 agost 2010

AMB EL PAPA, A LA SAGRADA FAMÍLIA

«Beneït el qui ve en nom del Senyor»

Falten
12
setmanes

CINC JOVES CRISTIANS DE CISJORDÀNIA REIVINDIQUEN LA RESISTÈNCIA PACÍFICA

Testimoni de pau des de Palestina

Recentment han estat a Barcelona cinc joves cristians de Palestina en una trobada organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut i per Justícia i Pau. A Catalunya, aquests joves han deixat un missatge molt clar: «La resistència com a acte d'amor.» D'aquesta manera entenen el seu posicionament en el conflicte araboisraelià de Terra Santa. La presència a la nostra terra d'aquests joves, membres de la comunitat catòlica de Taybeh (petit municipi de Cisjordània completament cristià) i del moviment cultural Afra, s'emmarca dins del projecte Taybeh, que agermana joves palestins i catalans. Malgrat l'opressió que pateixen, aquests joves sempre parlen de perdó i de convivència. Com explica un d'aquests joves, Kassam W. Y. Muaddi, membre del grup juvenil Afra, «hauríem de deixar de ser dues comunitats hostils i separades. Com a cristians, creiem que la pau és viure plegats i creiem que això és possible». **P 3 i 4**

Reflexió de **SERGI RODRÍGUEZ** sobre la realitat de la comunitat gitana

P 7

Per una Església xinesa unida

La Congregació per a l'Evangelització dels Pobles ha animat els bisbes i sacerdots de la Xina continental, a través d'una carta, a mantenir els esforços per la unitat de l'Església i ha apreciat els fruits aconseguits en aquest sentit. Sobre la comunió amb el Papa, la carta diu que la Congregació coneix prou bé «com alguns de vosaltres heu patit a causa de la vostra fidelitat a la Santa Seu» i ret homenatge a cadascun d'ells. I reconeix «l'exemplar fidelitat i l'admirable valor, demostrats pels catòlics a la Xina cap a la Seu de Pere». **P 5**

250 anys del santuari de Loreto

El bisbe de Vic, Romà Casanova, presidirà el 17 d'agost a Llardecans la celebració del 250è aniversari de la benedicció de la capella-santuari de la Mare de Déu de Loreto. Els actes començaran a les 8 del matí amb el Rosari de l'Aurora; a les 12 s'iniciarà la celebració central amb la processó encapçalada pel bisbe Casanova fins al santuari, on tindrà lloc la missa solemne. **P 17**

«El preu de la traïció», nou llibre de Miquel Mir

El documental i investigador Miquel Mir acaba de presentar el llibre *El preu de la traïció. La FAI, Tarradellas i l'assassinat de 172 maristes*, publicat per Editorial Pòrtic. En aquest volum l'autor explica un dels episodis més cruents i alhora desconeguts de la violència anticlerical a Catalunya durant l'any 1936: l'assassinat de cent setanta-dos germans maristes. «Explicar la violència revolucionària també forma part de la recuperació de la memòria històrica», assegura Mir. **P 20**

Al [CatCristEstiu] d'aquesta setmana

- I La petjada d'un estiu solidari
- III Intercanvi cultural amb joves sicilians
- IV Ruta per les esglésies dels Ports i el Maestrat
- VII L'estiu i la família, repte i oportunitat

Editorial

Joves europeus camí de Santiago

Del 5 al 8 d'agost joves europeus han pelegrinat a Santiago de Compostel·la amb motiu de l'Any Xacobeu. Les delegacions diocesanes de Joventut catalanes s'hi han sumat. De ben segur que un pelegrinatge com aquest constituirà per a la majoria d'ells una vivència inoblidable que dona resposta a moltes expectatives juvenils no sempre formulades: en una societat que aboca al sedentarisme a molts joves els agrada moure's, caminar, viatjar, pelegrinar. En una societat urbana, el pelegrinatge (*per agros*, a través dels camps) vol dir entrar en contacte amb la natura i amb el món rural. Avui, a Catalunya, la majoria de joves n'estan vitalment allunyats. En una societat que afavoreix la cultura de la pantalla, on tants nois i noies passen moltes hores davant de l'ordinador, del televisor, de la consola, del mòbil, on sovint es desdibuixa la frontera entre la realitat i la ficció, on creix la manca d'atenció i l'índex de dispersió, pelegrinar vol dir també tenir moltes ocasions per contemplar sense deixar de tocar de peus a terra.... L'alternativa a la cultura de la pantalla, de la qual parla el filòsof Josep Maria Esquirol, és la mirada pausada, atenta i res-

pectuosa de tot allò que ens envolta. Una mirada que s'ha d'educar. Ben segur que, camí de Santiago, molts dels joves pelegrins han gaudit de la varietat dels paisatges, s'han embadalit amb les sortides o postes de sol i les nits estelades, han descobert l'enginy dels *hórreos*, la bellesa dels *cruceiros* i de les portes romàniques, la ingenuïtat dels retaules barrocs populars... En una societat que aboca a l'individualisme, fer camí possibilita l'encontre, l'atenció a l'altre —especialment al més dèbil—, el diàleg, la trobada, la riquesa de pregar tot caminant.

En una societat, en fi, que aboca a la rutina, pelegrinar té tota la riquesa del canvi, de la sorpresa, del risc que comporta passar moltes hores a la intempèrie.

Goethe deia que Europa s'ha fet pelegrinant. No hi ha dubte que els camins a Santiago de Compostel·la formen part d'aquest magnífic entramat que ha confegit allò que anomenem Europa. És com l'aparador de les arrels cristianes del vell continent. Tant de bo que aquest pelegrinatge europeu de joves hagi desvetllat o enfortit en molts d'ells un europeisme incipient i la fidelitat a l'element cristià que l'ha configurat.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Marta Nin, *ROMA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Stefano Abbate, Cecília Aranés, Joan Bassegoda, Pilarín Bayés, M. José Camps, Jaume Casamitjana, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Montserrat Esteve, Jaume Gabarró, Carmen García, Joan Guiteras, Justo Lacunza, Dani Majà, Josep M. Martí, Carles Martínez, Joan A. Mateo, Valentí Miserachs, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Armando Pego, Glòria Renom, Josep Rius-Camps, Sergi Rodríguez, Peio Sánchez, Lluís Serra, Anna Vilaregut, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

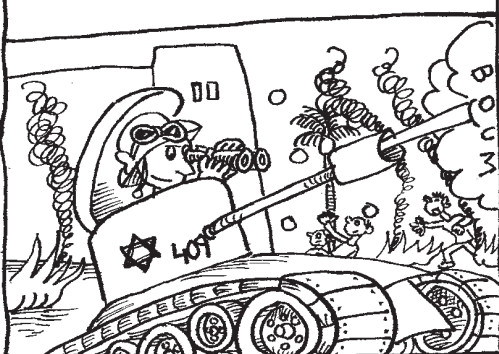
Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

ELS JUEUS TENEN LES SEVES RAONS.

ELS PALESTINS TAMBÉ...

NI ELS UNS NI ELS ALTRES... FEM LA PAU!

ESTÀ MOLT BÉ, PODER-HO DIR A BARCELONA AIXÒ PERÒ CONVÉ QUE HO SENTIM A ISRAEL I A PALESTINA.

Resistència pacífica des del cor de Palestina

Un grup de cinc joves cristians de Cisjordània reivindiquen a Barcelona els drets del poble palestí

Samuel Gutiérrez

«La resistència com a acte d'amor.» Aquest va ser el missatge que amb més convicció van oferir el 27 de juliol passat cinc joves cristians de Palestina en una trobada organitzada a Barcelona pel Secretariat Interdiocesà de Joventut i per Justícia i Pau. Així entenen els cristians palestins el seu posicionament en el conflicte araboisraelià de Terra Santa.

La presència a Catalunya d'aquests joves, membres de la comunitat catòlica de Taybeh i del moviment cultural Afra, s'emmarca dins de l'anomenat Projecte Taybeh, iniciat fa uns dos anys entre joves cristians de totes dues realitats. Aquest projecte de germanor entre dos mons tan diferents té com a gran objectiu la creació de lligams d'amistat i de diàleg que permetin l'enriquiment mutu i, en tots dos casos també, créixer en una fidelitat més gran en el seguiment de Jesús.

Quan fa dos anys, per Setmana Santa, el Secretariat Interdiocesà de Joventut de les diòcesis catalanes va emprendre amb un grup de joves la seva primera pelegrinació a Terra Santa «seguint les petjades de Jesús» res no feia pensar que aquell viatge tindria més repercussions de les previstes inicialment. El contacte amb la comunitat catòlica de Taybeh, a 30 km de Jerusalem i 15 de Ramal·la, i el descobriment de la seva situació econòmica i social precària, va provocar que des del Secretariat es plantejessin la possibilitat d'ajudar-los a través de la comercialització de productes relacionats amb la seva cooperativa d'oli i d'artesanía. No obstant això, l'ajuda econòmica dels seus projectes aviat va esdevenir canal d'amistat i va anar construint una profunda comunió entorn d'una mateixa fe i inquietuds. Així es va anar configurant el Projecte Taybeh, que aquest estiu ha assolit un punt culminant amb el viatge fins a Catalunya de cinc joves palestins.

El cinquè Evangeli

Si una cosa han descobert els joves catalans en la seva relació amb els palestins al llarg d'aquests dos anys de contactes,

El grup de joves que han viatjat fins a Barcelona.

Taybeh és l'últim poble palestí completament cristià.

és que aquests darrers són els hereus directes de les primeres comunitats cristianes, de la primera Església. Tant és així que els agrada dir que a Taybeh, juntament amb els seus germans palestins, han pogut veure amb els ulls i tocar amb les mans el cinquè Evangeli. «En un context tan difícil com el que viuen —explica Albert Zaragoza, que va ser per Setmana Santa a Taybeh—, els joves palestins

«Malgrat l'opressió que pateixen, els joves palestins sempre parlen de perdó»

transmeten amb coratge els valors del cristianisme. La seva vida és un testimoni ferm de l'Evangeli. En un lloc de guerra, amb gent que la pateix directament, hem descobert persones que treballen i defensen el perdó, la reconciliació, la convivència, la pau, que tots som germans, que tots tenim la mateixa dignitat...» I afegeix: «Són vivències que et posen la pell de gallina. Malgrat l'opressió que pateixen, ells sempre parlen de perdó. És tota una lliçó de vida.»

Seguint les petjades de Jesús, el SIJ ha trobat comunitats cristianes amb una gran vitalitat, com la de Taybeh, el rector de la qual no només es caracteritza per la seva gran tasca pastoral sinó també per l'impuls de diferents iniciatives socials a favor del desenvolupament de tots els habitants del poble. El SIJ els ha donat suport i des de Catalunya s'ha promogut també el projecte Colom de la Pau (www.colomdelapau.org).

Aquest petit municipi de Cisjordània, d'uns 1.400 habitants, és l'últim poble completament cristià de Palestina. L'Església, en les seves diferents denominacions, és el centre de la vida social de la localitat, on conviuen en una gran harmonia cristians de tres confessions diferents: grecoortodoxos, melquites catòlics i catòlics llatins. Com a símbol d'aquesta unitat que reivindiquen a tot el territori, ells mateixos han unificat el calendari religiós de festes i tant catòlics com orientals celebren plegats les grans festes cristianes. Un lloc emblemàtic per a les tres confessions cristianes és l'església bizantina de Sant Jordi, del segle IV, dedicada al patró del poble. Encara avui, en un temple gairebé en ruïnes, els habitants de Taybeh es reuneixen sovint i celebren els ritus que han heretat dels seus avantpassats. Entre ells hi ha el de sacrificar anyells i oferir aquest sacrifici a una família pobre. Seguint, paradoxalment, una tradició jueva, els fidels marquen els murs del temple amb les mans ensangonades per manifestar que l'acte de sacrifici esdevé acte de caritat. El desig de tots és que aquesta caritat es faci extensible a tot Terra Santa, la terra de Jesús, perquè finalment es faci realitat el somni de la pau.

JERIES N. J. KORT

«No només treballem per una situació més bona per a nosaltres i les generacions futures, sinó també per al poble israelià, per als ocupants. La nostra fita no és només cercar un món més bo per a nosaltres, sinó també per a ells. Tan sols el fet d'existir a la terra de Jesús, mantenint aquí la nostra presència,

és una manera de resistir pacíficament a l'ocupació. Resistim quan riem, quan plorem, quan somiem... I també quan, en contacte amb els altres, donem a conèixer el nostre testimoni.»

LELIAN F. Y. MUADDI

«Afrontem el repte que ens presenta l'ocupació de forma pacífica. Per això, des que va començar a construir-se el mur, com a resposta a les injustícies patides, hem fundat una residència d'ancians, que recull persones no només de Taybeh, sinó de tota la regió, entre ells molts musulmans. Una altra

iniciativa que parteix de l'Església per lluitar contra l'atur i evitar l'emigració ha estat la creació d'una cooperativa d'oli i artesanía, que ha donat feina a desenes de joves.»

IMAD W. I. MASSIS

«Tant en temps de guerra com en temps de pau, als palestins sempre ens toca morir. Amb només 17 anys, he crescut en un estat de desesperació permanent. He viscut una història de massacres i violència. Com a jove, em sento cridat a fer alguna cosa. Necessitem ser escoltats i compre-

sos. Perquè tot i que som palestins i ens sentim àrabs, tot el món àrab ens gira l'esquena perquè som cristians. Com a palestí, jo no vull negar l'altre. Tots tenim dret a existir.»

«Com a cristians creiem que la pau és viure plegats»

Kassam W. Y. Muaddi, membre del grup juvenil Afra

S. G.

El rol dels cristians palestins a Terra Santa va molt més enllà de les xifres. Se senten els hereus de la primera Església, la de Jerusalem, que 2.000 anys després continua patint l'opressió i submissió davant l'ocupació estrangera. Malgrat tot, no perden l'esperança i són sobretot avui els joves els qui enarboren amb més entusiasme la bandera de la resistència pacífica.

Com es conjumina en un jove amb prou feines de 20 anys la fe cristiana amb la identitat palestina?

Els cristians a Terra Santa, en paraules del patriarca emèrit de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, som part integrant del poble palestí. Som cristians i, alhora, som palestins. Hem nascut i crescut al país de Jesús. En el cas de Taybeh som, a més, el darrer poble completament cristià de Palestina. Per això ens sentim hereus de diferents civilitzacions al llarg de la història. Més que una pàtria o un país, nosaltres hem heretat dels nostres pares una causa. No hem conegut encara la Palestina que somiem. Com a cristians, intentem assumir aquesta causa des del punt de vista de la fe. Aquesta és la nostra especificitat. Ens considerem la continuació històrica de la primera Església, la mare de totes les Esglésies, la de Jerusalem, i

per això la nostra causa és sobretot un compromís i una responsabilitat.

Quina és la vostra posició?

Des del punt de vista cristià, la nostra posició política resta reflectida en el

document Kairós. Els cristians palestins som molt actius, conscients que tot el que afecta la societat ens afecta a nosaltres, també en l'àmbit polític. No podem quedar-nos de braços plegats davant les injustícies. L'Església que no dona respostes clares als seus fills en temps de dificultat no és una Església de Jesucrist. Així, la nostra oposició és de rebuig clar a l'ocupació, a la colonització i reivindiquem el dret del poble palestí a l'autodeterminació, a la llibertat i a la independència. Alhora, tenim una posició molt clara contra la violència. Creiem que res en el món no pot justificar la violència sobretot quan s'adreça cap a innocents, siguin d'una banda o d'una altra.

Aposteu, llavors, per la creació de dos estats?

L'opció que des de tot arreu es presenta com a gairebé única solució al problema del Pròxim Orient és la de crear dos estats. Des d'un punt de vista cristià, creiem que una pau veritable no és separar la gent perquè no es baralli, sinó ensenyar-los perquè visquin plegats. Per això, hauríem de deixar de ser dues comunitats hostils i separades, i aprendre a viure plegades. Com a cristians creiem que la pau és viure plegats.

Poseu el llistó molt alt...

La pau és que visquem plegats i creiem que això és possible. Al Pròxim

Orient mai no hi ha hagut problemes d'antisemitisme ni de racisme, com de vegades s'intenta fer creure. Es pot conviure. La clau es troba en determinar qui fa el primer pas.

Aquest primer pas passaria per posar fi a l'ocupació?

És imprescindible. L'ocupació no és només presència militar, sinó un control absolut de la vida quotidiana, així com la destrucció sistemàtica de totes les capacitats que poguessin donar peu a la creació d'un estat palestí en el futur. L'ocupació israeliana aïlla des de fa dècades les comunitats palestina (Cisjordània i franja de Gaza), destrueix l'economia i la societat civil, fins a convertir-la en una societat dependent totalment d'Israel. Suposa una submissió econòmica i social total. Amb l'agreujant, a més, que els israelians presenten els àrabs com a amenaça i això és purament racista. Qui, avui dia, es tanca al fet que es produeixi aquest intercanvi humà, i que hi hagi una solució pacífica sense les armes, és Israel. Els palestins estem disposats a fer concessions, però ells no ho volen...

Pel que dieu, la solució es presenta gairebé impossible...

Sembla que no hi ha una sortida, però nosaltres no podem deixar de somiar-hi. No podem seguir com fins ara. Volem creure que sí que es pot assolir la pau i continuarem treballant-hi.

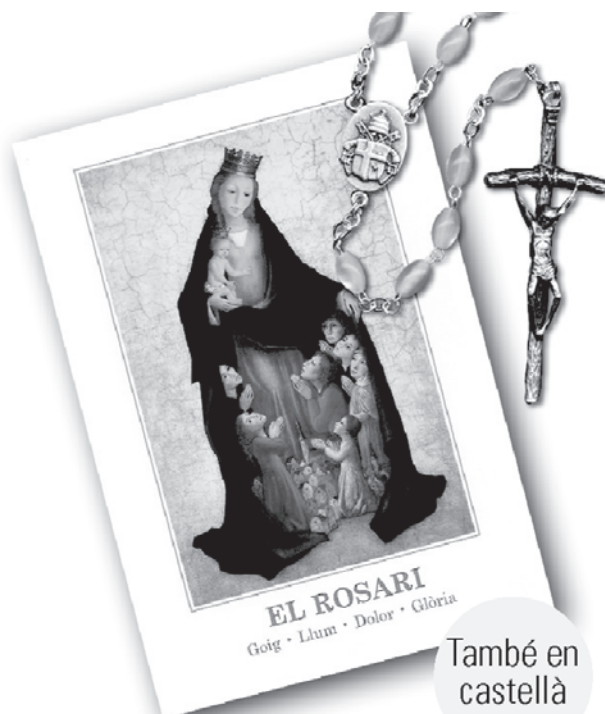
CAMPANYA DEL ROSARI

Més de 300 milions de cristians pateixen per la seva fe, molts pateixen violència i fins i tot assassinat.

AEN treballa incansablement per ajudar milions de cristians arreu del món que són perseguits per la seva fe.

Quina millor manera d'ajudar-los que resant el Rosari.

Per cada donatiu de **8€** que ens envieu, rebreu un rosari beneït pel Sant Pare Benet XVI amb el seu llibre de meditacions i AEN enviarà en nom vostre material religiós a algun dels països on ajudem.

També en castellà

Informació i donatius: **93 237 37 63**

La Caixa 2100 1344 63 0200111817

Ayuda a la Iglesia Necesitada
¡Tú eres su esperanza!

☐ Desitjo unir-me a la campanya amb Rosaris ☐ Hi col.laboro amb €.

Per: ☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec

Nom i Cognoms Telèfon

Carrer C.P. Població

Província E-mail

Ayuda a l'Església Necesitada

C. Lluís Antúnez 24, 2^o2^a – 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63. www.ain-es.org

P. Tobin, nou secretari de la Congregació per a la Vida Consagrada

SIC / Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha nomenat el religiós redemptorista nord-americà P. Joseph William Tobin, de 58 anys, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, i l'ha elevat a la dignitat d'arquebisbe. El P. Tobin va ser superior general dels Redemptoristes del 1997 al 2003, i entre el 2001 i el 2009 va ser membre del Consell per a les relacions entre la Congregació i la Unió Internacional de Superiors i Superiores Majors. Recentment el P. Tobin va ser designat pel Papa un dels visitadors apostòlics per a l'Església a Irlanda arran dels casos d'abusos del clergat i religiosos en aquest país. El P. Joseph William Tobin va néixer a Detroit, Michigan (EUA) el 1952. El 1976 va fer la seva professió perpètua a la Congregació del Santíssim Redemptor (Redemptoristes) i va ser ordenat sacerdot el 1978. És batxiller en Filosofia i màster en Educació religiosa i en Teologia pastoral. El P. Tobin va ser rector a Chicago i Detroit, i entre el 1980 i el 1986, vicari episcopal de l'arxidiòcesi de Detroit.

El Papa aplaudeix la prohibició de les bombes de dispersió

ACI / Ciutat del Vaticà

En un comunicat, el Vaticà, juntament amb el Papa, ha expressat el seu beneplàcit per l'entrada en vigor de la convenció que prohibeix les bombes de dispersió. Al text s'assenyala que aquest document «representa un pas significatiu en l'àmbit del desarmament i del dret humanitari internacional». Així mateix, indica el comunicat, «a més d'omplir un greu buit en el dret humanitari, tendeix a donar una resposta forta i creïble a un problema que continua sent molt actual, no tan sols per l'ús continu de les municions de dispersió, sinó pel fet que aquests artefactes poden quedar sense esclatar en el terreny, causar danys greus fins i tot després de molts anys de la seva dispersió i impedir la represa de la vida quotidiana de la població civil».

Aquesta convenció, explica el text, assegura el dret a l'assistència a les víctimes, ofereix un motiu d'esperança a tots aquells que han patit els efectes de les municions de dispersió. El Vaticà ha estat un dels primers estats a ratificar aquesta convenció, en la convicció que la lògica de la pau és més forta que la lògica de la guerra, la qual en tots els casos ha de tenir com a límit insuperable la protecció i la tutela de la població civil i, en particular, de les persones més vulnerables. La declaració vaticana finalment assenyala que cal «dirigir els recursos materials i humans cap al desenvolupament, la justícia i la pau, que són els instruments més eficaços per promoure la seguretat internacional i un pacífic ordre internacional».

El Vaticà encoratja el clergat xinès a mantenir la unitat de l'Església

Mitjançant una carta de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles

Zenit
Ciutat del Vaticà

La Congregació per a l'Evangelització dels Pobles ha encoratjat els bisbes i sacerdots de la Xina continental a mantenir els seus esforços per la unitat de l'Església i ha valorat els fruits aconseguits ja en aquest sentit. Ho ha fet a través d'una carta signada pel prefecte i el secretari de la Congregació, el cardenal Ivan Dias, i l'arquebisbe Robert Sarah, respectivament.

La carta comença fent referència a les celebracions de l'Any Sacerdotal que ha conclòs recentment. El cardenal Dias s'atura a explicar «l'important paper d'un bisbe o d'un sacerdot com a agent d'unitat en el si de l'Església de Déu». «Aquesta tasca», indica, «té una doble dimensió i comporta la comunió amb el Papa, la "pedra" sobre la qual Jesús va voler edificar la seva Església, i la unió dels membres que en formen part».

Sobre la comunió amb el Papa, la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles afirma conèixer bé «com alguns de vosaltres heu hagut de patir a causa de la vostra fidelitat a la Santa Seu» i ret homenatge a cadascun d'ells. I reconeix que «la fidelitat exemplar i el valor admirable, demostrats pels catòlics a la Xina envers la Seu de Pere, són un do preciós del Senyor».

Pel que fa a la unitat entre els membres de la comunitat eclesial, la carta assenyala que «aquest és l'important repte que ja afronteu, tot intentant reforçar la unitat en el si de la mateixa Església». Per assolir aquesta unitat entre els catòlics, el cardenal Dias destaca que «seria útil entrar sovint espiritualment al Cenacle, on el Senyor Jesús, després d'haver celebrat l'Últim Sopar juntament amb els seus apòstols i haver-los ordenat sacerdots de la Nova i Eterna Aliança, va pregar al pare "Que tots siguin u"».

La Congregació destaca que els testimonis i missatges dels sacerdots i bisbes que exerceixen el seu minis-

«Un sacerdot ha d'estar plenament dedicat a tots aquells amb qui el Senyor Jesús ha volgut identificar-se o envers els quals ha mostrat benevolència»

teri a la Xina que rep «ens ofereixen molt consol i ens encoratgen a aixecar pregàries fervents perquè el Senyor us faci cada cop més forts en la fe i us mantingui en els vostres esforços per propagar la Bona Notícia de Jesucrist en aquesta estimada nació». Una part de la missiva està dedicada a mostrar uns quants aspectes del sacerdot. Recorda que «hem estat cridats per Jesús per ser "ja no servents, sinó amics", no pels nostres mèrits, sinó per la seva misericòrdia infinita».

Afegeix que un sacerdot ha d'estar «dedicat plenament als fidels joves i adults, confiats a la seva cura pastoral i a tots aquells amb qui el Senyor Jesús ha volgut identificar-se o envers els quals ha mostrat benevolència: els pecadors, abans que res, i els pobres, els malalts i marginats, les vídues, els infants, a més de les ovelles que encara no són a la cleda». «Un eclesiàstic procurarà, per tant, resistir tot desig d'enriquir-se de béns materials o de cercar favors per a la seva pròpia família o ètnia, o de nodrir una ambició malsana de fer carrera en la societat o en la política», indica.

En la carta s'esmenta l'homilia que el Papa va pronunciar el 29 de juny, festa dels sants Pere i Pau, en la qual va afirmar que les persecucions «no constitueixen el perill més greu per a l'Església». En aquesta ocasió, el Pontífex va cridar l'atenció sobre «el que contamina la fe i la vida cristiana dels seus membres i de les seves comunitats, que taca la integritat del Cos místic, n'afebleix la capacitat de profecia i de testimoniatge, entela la bellesa del seu rostre». I va assenyalar que «un dels efectes típics de l'acció del Maligne és precisament la divisió dins de la comunitat eclesial». «Les divisions, de fet, són símptomes de la força del pecat, que continua actuant en els membres de l'Església també després de la seva redempció», destaca la carta. I afegeix que «la unitat de l'Església està arrelada en la seva unió amb Crist, i la causa de la plena unitat dels cristians—que sempre cal buscar i renovar, de generació en generació—està també sostinguda per la seva pregària i per la seva promesa». El cardenal Dias assegura als sacerdots i bisbes que exerceixen el seu ministeri a la Xina «la proximitat espiritual del papa Benet XVI». I els garanteix que el Papa «us beneeix amb estimació paterna juntament amb aquells que teniu confiats a la vostra cura pastoral, i us convida a prosseguir intrèpids pel camí de la santedat, de la unitat i de la comunió, com ho van fer les generacions que us han precedit».

EL SEU PASSAT VA SER MOLT DUR. VOLEU MILLORAR-NE EL PRESENT?

Apadrineu un nen o un avi!

Delegació de la Fundació Cristiana per a Nens i Gent Gran

C/ Arrabal, 13, baixos A
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206
www.dfcna.org
apadrina@fundacioncristiana.es

«Celebrem les grans festes jueves com a signe d'amor a Israel»

Gmà. Abraham de la Cruz, fundador de la Fraternitat Maria Estel del Matí

Rosa María Jané Chueca

El Gmà. Abraham de la Cruz (Abraham Kron) va néixer a França el 1942, en el si d'una família jueva. Pintor reconegut en temes místics, poeta i escriptor, és el fundador de la Fraternitat Maria Estel del Matí, amb presència a Salamanca i Toledo. La vocació de la fraternitat és «oferir les nostres vides en reparació per totes les ruptures i divisions, en especial entre l'Església i el poble d'Israel. Rebem en Maria, Estel del Matí, la unitat, que ve de Déu i que només Ell pot concedir».

Com va passar de ser jueu i ateu a fundar una fraternitat catòlica?

Com sempre, la iniciativa és divina. Vaig néixer en una família jueva, però era ateu. Quan Déu es va manifestar en la meua vida jo era antiquari, es-

tava casat. Era l'any 1978. Per la meua experiència personal no podia creure en Déu, em semblava impossible que Déu existís i ni tan sols el cercava. De vegades, sentia una angoixa profunda pel sentit de la vida. Jo creia en l'amor absolut, però no l'havia trobat. Un dia va entrar a la meua botiga una senyora. Vam començar a parlar i em va dir que era catòlica. Vam fer amistat. Ella em parlava de Déu d'una manera molt planera i això em va posar una mica nerviós perquè jo era molt cartesià, molt intel·lectual.

I alguna cosa va canviar...

Des d'aquell moment, cada dia, amb honradesa, deia al Senyor: «Si tu existeixes, revela't.» I jo no veia res... però un dia Déu se'm va revelar. Em vaig sentir com un bri de palla en una tempesta infinita, enorme, però que

m'omplia de pau. Finalment, jo deixava de ser el centre del món i l'evidència de l'existència de Déu, des d'aleshores, per a mi ha estat indubtable. Com que era jueu, no volia saber res de l'Església catòlica. Això no obstant, dies després, pregant, Crist va venir a mi. Déu em va oferir una visió de l'Església que em va fer comprendre el sentit profund del cos místic de Crist i vaig acceptar ser batejat. Durant tres o quatre anys el Senyor estava profundament present en la meua vida i em va revelar la vocació: havia de ser pont, lloc de pas entre Israel i l'Església. Vaig decidir anar-me'n a Jerusalem, continuar amb la meua feina i formar-hi una comunitat. Allà va ser tremend perquè ho vaig perdre tot: la meua dona em va demanar la separació, vaig perdre els meus fills, vaig perdre la feina... Vaig tornar a París i vaig haver de començar de zero. Cada dia pregava per morir-me perquè, a més, Déu havia desaparegut. Continuava practicant, però vivia una nit total.

Què el va ajudar?

En aquell temps la Comunitat de les Benaunces es va convertir en la meua família perquè la meua m'havia rebutjat. Així vaig passar dos anys. El desembre del 1986 vaig sentir que Déu em demanava entrar a les Benaunces i així ho vaig fer. El 1992 vaig arribar a Toledo i vivia en obediència completa. El 1998 em van cridar a França per ordenar-me sacerdot, però vaig descobrir que el meu lloc no es trobava a les Benaunces. Vaig decidir tornar a Espanya i vaig abandonar la comunitat. Vaig veure que era el moment de fundar el que Déu m'havia demanat tants anys feia. El 30 de juny del 1999 el llavors bisbe de Salamanca i actual arquebisbe de Toledo, Mons. Braulio Rodríguez, erigia canònicament la Fraternitat Maria Estel del Matí com a associació pública de fidels. Va ser dur i difícil, però era de Déu.

Què és la Fraternitat Maria Estel del Matí?

La nostra vocació és profundament escatològica, d'acord amb la segona vinguda de Crist. Vivim una vocació nupcial cadascú en la nostra ànima amb Crist. Ens nodrim de la doctrina de sant Joan de la Creu. És una vocació contemplativa, de forma monàstica, a través dels tres vots: pobresa, castedat i obediència. Vivim de la Providència. Fa tres anys l'arquebisbe de Toledo ens va confiar la responsabilitat espiritual de la sinagoga de Santa Maria la Blanca, on tenim un apostolat fantàstic.

I en què consisteix?

Santa Maria la Blanca va néixer com a sinagoga per als jueus de Toledo. Després, durant segles va ser església dels cristians. Ara nosaltres ens encarreguem de la cura al monument i volem ser un espai de reconciliació, on

expressar l'amor de l'Església envers el poble d'Israel. Això es concreta en l'acollida, l'escolta, la direcció espiritual, l'art (tenim una exposició permanent amb 70 obres), vetlles de pregària... La sinagoga es pot visitar cada dia, acollim tothom i crec que aconseguim crear un ambient on es pot palpar Déu.

Què caracteritza la Fraternitat?

Jo crec que, abans que res, és que som molt feliços, i el motiu és Déu. Vivim en el món sense ser del món, intentem ser fidels a l'Evangeli amb un estil de vida monàstic mixt, germans i germanes. Vivim un amor gratuït cap a Israel, un misteri d'unitat. Aquesta vocació es troba en el meu ésser: sóc jueu, parlo hebreu, soc israelià, he estudiat moltíssim la mística catòlica i la jueva... els germans s'identifiquen plenament amb això. Volem ser pont i mediació, i celebrem el sàbat i altres festes jueves com el *seder*, *sukkot*, *hanuka*... però no fem sincretisme, ho fem com un signe d'amor a Israel, de comunió amb el poble jueu i com element essencial de la nostra vocació cristiana.

Es valora el gest per part de la comunitat jueva?

A mi em sembla que aquest pont ha de ser essencial. Actualment, aquesta unió en el cel ja està aconseguida. Els jueus del món estan commoguts per la nostra vocació. Se senten molt estimats perquè és un amor gratuït. No pretenem convertir-los. És un ambient de pau i d'amor el que oferim. És una vocació única que mai no ha existit a l'Església. És una vocació que encara aixeca recels en la mateixa Església, tot i que hem experimentat que la gent ens estima. La nostra obra és totalment de Déu. L'única forma de viure la nostra vocació és l'amor, amb molt de respecte, sense imposar-se. Jo em sento profundament catòlic; per a mi, la meua vida és Crist. Ell és el Messies, el Fill de Déu. Visc aquesta intimitat profunda amb Ell.

Cap a on camina la Fraternitat?

No ho sé. Només sé que caminem amb Crist, amb Ell i per Ell. Jo no tinc projectes humans, tan sols em meravello quan una ànima s'obre a Déu.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€	☐ Missioner	☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 308€	☐ Missionera	☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu	☐ Domiciliació bancària	

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autorizo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Madrid

Càritas aprova un nou paquet d'ajudes per a sis projectes

Educació, salut i emergència són algunes de les prioritats marcades

Redacció
Madrid

Més de 537.000 persones són les destinàries directes de sis projectes a Angola, Moçambic, el Kirguizstan, Cambodja i el Perú aprovats per Càritas espanyola. Sobirania alimentària, educació, salut i ajuda d'emergència i rehabilitació són els apartats als quals es destinaran el paquet d'ajudes aprovades, que sumen un total de 416.577 euros.

La meitat d'aquest import (211.577 euros) es destina a projectes de seguretat alimentària i educació a Angola i Moçambic. En el primer d'aquests països, Càritas espanyola respon a la petició cursada per Càritas Angola per finançar un ampli programa d'ajuda humanitària als angolesos recentment expulsats de la veïna República Democràtica del Congo, per tal que puguin reconstruir les seves vides al seu país d'origen. El projecte, d'un any de durada, preveu la posada en marxa de diverses activitats d'agricultura sostenible, atenció sanitària i educació escolar per a una població majoritàriament (80%) de dones i infants.

A Moçambic, on Càritas espanyola manté una intensa presència des de fa més d'una dècada, es donaran suport a dos projectes educatius a les zones d'Inhambane-Mapinhane i Pemba-Cabo Delgado. El primer consisteix en la construcció d'un centre de serveis polifuncional, dirigit i gestionat per les Germanes Agustines, on, juntament amb les activitats docents per a infants i adults, s'oferirà a la població local una assistència integral en el sector de la salut (es tracta d'una zona amb elevada incidència del VIH/sida) i la nutrició. El segon projecte s'adreça a reforçar la tasca que Càritas desenvolupa, principalment en l'àmbit de l'educació, per a una població docent de mig milió d'alumnes a la província de Cabo Delgado. La partida de gairebé 70.000 euros que acaba d'aprovar Càritas es destinarà a sufragar una part de les obres urgents de rehabilitació de les instal·lacions docents de la Universitat Catòlica de Pemba, el pressupost global de la qual puja a 461.000 euros.

La recent crisi política viscuda a l'exrepública soviètica del Kirguizstan ha provocat una seriosa emergència humanitària a la regió pel desplaçament d'unes 400.000 persones a causa de l'esclat de la violència. Al llarg del

Els infants són un dels col·lectius beneficiats de l'ajuda de Càritas.

mes de juny, la xarxa internacional de Càritas i l'Església local van organitzar una operació de resposta humanitària, a la qual s'afegeix ara Càritas espanyola amb una aportació de 50.000 euros per oferir assistència bàsica i refugi temporal a unes 18.000 persones especialment vulnerables, com ara gent gran, orfes i famílies que han perdut la seva llar.

Una altra situació d'emergència, com l'originada per les pluges torrencials registrades el febrer i març a les regions peruanes d'Apurímac i Cuzco, ha estat objecte també del suport de Càritas espanyola, que ha aprovat una partida de 130.000 euros donats per la Fundació "la Caixa" per finançar un projecte de rehabilitació agrícola i de nutrició infantil per a la població afectada. La població reclusa de la presó cambodjana de Siem Reap és, finalment, un altre dels destinataris de les ajudes aprovades per Càritas, que ha decidit renovar, amb una aportació de 25.000 euros, el suport que ofereix des de fa uns quants anys al programa de salut que Càritas Cambodja du a terme en aquest centre penitenciari. Les activitats que fa Càritas local permeten garantir dins de la presó una assistència mèdica mínimament digna a uns 1.400 reclusos, que es completa amb activitats de formació professional, prevenció de drogodependències i sida, i suport nutricional als interns.

Opinió

Entendre (i atendre) la diferència

Sergi Rodríguez

Director del Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona

La decisió del govern de François Fillon de desmantellar prop de 300 campaments a tot França, bàsicament habitats per població gitana, ha posat en relleu un cop més la dificultat d'entendre la diferència per part de les societats majoritàries.

La comunitat gitana està formada a França per més de 400 mil persones, que es divideixen en dos grups culturals: els *manouche*, que viuen a la part nord del país; i els *calé*, a la part sud, d'influència clarament peninsular. La llengua francesa ha tendit històricament a anomenar *tsiganes* els primers i *gitanes* els segons. La diferent forma d'entendre alguns costums, i sobretot de parlar la mateixa llengua (romanó els primers, caló els segons), els fa sensiblement diferents.

Tots dos, però, comparteixen una mateixa situació social, caracteritzada per la dificultat en l'accés al mercat laboral, derivat de la dificultat d'aquest a l'hora de conciliar la vida professional i la familiar, detall molt important en una cultura essencialment familiar. I pel fracàs i l'absentisme escolar, motivats en bona mesura per la dificultat de l'educació pública d'incloure elements de la cultura gitana en els *curricula* escolar.

Tanmateix un 15% dels gitanos *manouche* practiquen encara el nomadisme, fet pel qual són coneguts també

a França com a *gens du voyage*. Des de l'any 2000 fins a quatre reformes legislatives diferents han eliminat l'obligatorietat, per als municipis de més de 5.000 habitants, de disposar d'espais d'acampada perfectament condicionats, amb preses d'aigua i llum per a les caravanes. L'especulació urbanística, en bona mesura, n'ha estat la causa.

Això ha acabat per convertir en il·legals els gitanos francesos que encara practiquen el nomadisme. A aquest grup s'hi ha afegit les desenes de milers de gitanos arribats en la darrera dècada del centre i l'est d'Europa, tots ells en situacions d'exclusió molt més severes que les dels gitanos autòctons. Són aquests els més de 300 campaments *irregulars* que el Govern francès vol ara desmantellar.

Sense entendre la diferència és difícil construir una societat plural i cohesionada. Però encara ho fa més difícil no atendre aquesta diversitat amb mesures efectives que garanteixin l'accés a l'habitatge, l'ocupació i l'escolarització. Això no genera més que exclusió i desconfiança en el sistema. Com la que va empènyer un jove gitano francès a saltar-se un control policial a Saint Aignan, sense haver fet res, i la policia francesa a disparar-li un tret, la qual cosa ha estat el detonant de les mesures ara anunciades.

«Fills estimats! Us convido novament a seguir-me amb alegria. Desitjo guiar-vos a tots cap al meu Fill i al vostre Salvador. No sou conscients que sense Ell no teniu alegria, ni pau, ni futur, ni vida eterna. Per això, fillsets, aprofiteu aquest temps de pregària i abandonament joiosos. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juliol del 2010

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594

www.mensajerosdelareinadelapaz.org

www.virgendemedjugorje.org

Punt de vista

Glòria Renom i Vallbona

Diputada al Parlament de Catalunya per CiU i responsable d'Afers Religiosos

Regular els centres de culte

Recentment, el Govern de la Generalitat ha fet públic l'esborrany del reglament de la llei de regulació dels centres de culte, aprovada el juliol passat. Aquest esborrany introdueix un nou estatut jurídic específic per a tots els centres de culte ja existents, sense tenir en compte que aquests mai no han estat fora de la llei, que sempre han estat oberts a tothom i que ja han estat sotmesos al compliment dels controls municipals i de les llicències urbanístiques pertinents del seu moment.

Són comprensibles i necessàries les normes sobre les condicions dels locals, que garanteixin la seguretat i la salubritat en els centres de culte de nova construcció, però són molt discutibles quan en les disposicions addicionals i transitòries s'exigeixen també als centres ja existents i que no estiguin inclosos en l'Inventari del Patrimoni Cultural Català. Un injustificat i innecessari caràcter retroactiu que, agreujat per la manca de memòria econòmica, farà difícil portar a terme l'aplicació d'aquest reglament per a la majoria dels centres, sense lesionar l'estètica i l'ús cultural i litúrgic del local, i també pel cost econòmic addicional que hauran de suportar.

Durant el procés parlamentari de la llei, aquesta va experimentar uns canvis molt substancials que li van treure la forta càrrega ideològica i intervencionista que tenia originalment, i que va permetre, després d'una esmena a la totalitat inicial per part de Convergència i Unió, que finalment se li donés el seu suport. Convergència i Unió va tenir un paper molt compromès en seu parlamentària, per tal de suavitzar i millorar responsablement el redactat final de la llei de centres de culte, especialment incidint sobre l'excés de zel i la manca de rigor del projecte de llei impulsat pel Govern.

D'altra banda, cal constatar que els partits polítics

del Parlament no intervenim en el procés de redactat i aprovació del reglament a la llei de cultes, perquè aquest procés és de plena i única responsabilitat del Govern de la Generalitat. Ara, però, s'ha pogut comprovar amb sorpresa i decepció com, des del Govern, s'ha aprofitat aquesta potestat reglamentària per reintroduir via decret tot allò que en el debat parlamentari fou eliminat, fruit de l'esforç responsable i el pacte polític.

Aquest fet ha desvetllat desconfiança i contrarietat generals davant d'un reglament retroactiu, intervencionista, sense memòria econòmica, amb un reglamentisme excessiu que pot limitar el ple exercici de la llibertat religiosa, i que es basa en un redactat que,

en certs aspectes, difereix i contradiu la mateixa llei aprovada.

I finalment, cal destacar també, que si bé, tot aquest camí va ser iniciat amb l'objectiu de donar un tracte digne als centres de culte i fer-los sortir de l'àmbit de regulació dels espectacles públics i activitats recreatives, el cert és que ara el reglament torna a incloure els centres

de culte i els usos religiosos dins d'aquella normativa relativa a l'oci i amb importants aspectes de policia. El Govern, doncs, fa un reglament allunyat de la llei, fins i tot, contrari, i amb una clara manca de respecte pels acords assolits en seu parlamentària.

Des de CiU no creiem que l'aplicació d'aquest reglament faciliti l'activitat dels diferents cultes religiosos que conviuen a casa nostra amb el respecte i la dignitat que es mereix l'exercici del dret fonamental de llibertat religiosa i del seu culte tant públic com privat, i proposem al Govern de la Generalitat l'opció de començar de nou en l'elaboració d'un reglament per tal que s'adigui amb la llei aprovada i amb el seu esperit, i a més amb un indispensable i intens diàleg previ amb totes les confessions religioses.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

La norma de vida del cristià

Heus aquí una pregunta bàsica: com ha de viure un cristià? La norma de vida del cristià és l'Evangeli i la persona de Jesús, que ens convida a seguir-lo.

Però és això el que fan els creients? Què s'ha de pensar i dir davant de conductes poc exemplars i, fins i tot, dolentes? Existeixen maneres de viure, entre els cristians, que no s'adiuen amb l'evangeli ni amb el seguiment del Senyor. Però resta sempre un ideal de perfecció. L'evangeli i Jesucrist sempre són norma exemplar; en tot moment són ideal de perfecció. L'evangeli i Jesús resten sempre com a valors fonamentals de la vida cristiana.

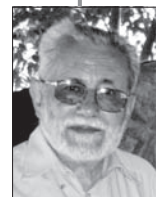
Això no obstant, la conducta del cristià es pot allunyar de l'ideal proposat. El problema rau en la manera de viure de cada creient. Els fidels estan sotmesos a molts condicionaments i tenen un determinat ritme personal, estan envoltats de debilitat i, dissortadament, poden caure en el pecat. Em deia un amic que els cristians volem ser bons, encara que, de vegades, no ho assolim.

L'Església és santa en el seu Cap i en els mitjans de santificació. Els qui la formem tenim necessitat de penetrar, cada dia més, en l'evangeli i en la imitació de Crist. Els fidels del Senyor implorem el perdó diví i preguem per obtenir el do del recte seguiment del Senyor. I molts cristians s'esmercen a fer el bé, a ajudar els necessitats, a millorar les condicions socials... Gràcies a Déu, la història de l'Església és també la història de molts sants. Homes i dones que, sota la força de l'Esperit, fan lluir el rostre formós de l'Església.

Cal tenir present la fragilitat humana dels deixebles del Senyor i no podem perdre mai la confiança en l'Església com a Misteri de salvació, ni oblidar la seva dimensió divina. L'Església sempre serà la nostra Mare.

Com es va realitzant l'ideal evangèlic? En el recorregut personal d'un individu que és dèbil i contingent. L'ideal d'un estil i les paraules d'un model de perfecció resten intactes, com a exigència per a tot seguidor de Crist, malgrat que la concreció històrica en cada individu s'esberli sovint.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

He anat a Roma i he vist el Papa

Sí, sí, vaig a arribar a veure'l i fins i tot apareix en alguna de les fotos que vaig fer, tot i que això no fos el que més m'interessés. Al Papa desitjo sentir-lo atentament, pregar amb ell i pregar per ell. Tant és així, que quan es presenta l'ocasió i es transmet l'ofici de vespres que presideix, cerco el meu llibre d'oracions i m'uneixo a la pregària. En altres, quan el seu discurs té importància, prenc precaucions per no perdre-me'l. Dic això perquè amb ocasió de la visita a la universitat de Ratisbona, vaig connectar-hi i el vaig gravar pel satèl·lit Eutelsat (en italià) i l'Hispasat (en castellà), a més d'internet. Afortunadament vaig fer-ho així, perquè en el moment més important, una gran tempesta va impedir l'arribada del senyal aeri, però vaig poder seguir l'esdeveniment al meu PC. Durant la darrera estada a Roma, amb motiu de la conclusió de l'Any sacerdotal, un bon company em deia, dins de la basílica: «No et sembla que tot aquest muntatge és "papalatria"?» «Doncs sí», li vaig contestar. I els catòlics hem de corregir això i altres coses semblants, si volem apropar-nos a la tan desitjada unitat dels cristians.

L'altre dia parlava de la importància de la jerarquia com a carcassa de la Santa Mare Església esposa estimada de Jesucrist i mare nostra. Al seu si, i presidint-la, ocupa un lloc eminent el Bisbe de Roma. És una veritat que la vaig aprendre a la meua família. Recordo perfectament quan el meu pare ens va dir amb tristesa: «Ha mort el Papa», i al cap d'un temps esperançant: «Ja han triat Papa.» Es tractava de Pius XI i Pius XII. En aquells temps, ni teníem aparell de ràdio, ni tampoc, és clar televisió. La notícia era important per a una família cristiana com la nostra.

Respecto l'autoritat papal. A la litúrgia s'inclou una pregària especial per ella, sigui qui sigui. Però sé que sota el revestiment d'aquesta funció sublim, s'amaga un cristià fidel, amb la seva intel·ligència, el seu cor i el seu caràcter. Sense oblidar la seva sensibilitat, que condiciona.

Si no tinc interès per veure el Papa, no amago el meu desig de conèixe'n les inclinacions i gustos. Torno a Ratisbona. Les maneres i els somriures quan parlava amb una senyora del claustre de professors em demostrava la seva fidelitat a l'amistat. Quan la coral universitària li va cantar una melodia gòspel, vaig observar el seu respecte i atenció i fins i tot algun aplaudiment, que no era contrari a l'actitud de gran satisfacció quan va ser clàssica. Que sigui sensible a la bona música, que li agradi sentir i interpretar Mozart, em diu que continua sent home, fidel a les seves arrels i que viurà el camí cap a Déu per viarans estètics. A la inoblidable reunió dels 15.000 preveres que amb ell concelebràvem, cantàvem en començar les lletanies dels sants. S'esmentaven noms de tots els continents, era impressionant endinsar-se en aquesta invocació. Jo llegia el llibret que ens van donar per entendre més bé a qui es pregava. De sobte, vaig sentir una remor suau, vaig aixecar el cap, passava el Papa, tots vam continuar amb la nostra súplica, ell també pregava. Això és Fe eclesial. Al final de l'acte es van sentir crits de visques per al Papa d'històrica cadència estentòria. Cadascú té la seva sensibilitat i la respecto, però alguns sonaven a terrorisme espiritual. Cada nit, acarant el Sagrari i demanant pels meus éssers estimats que ja han mort, pels malalts, pels amics, pels lectors d'aquestes línies mai no oblidó de dir: «A Josep Ratzinger bona nit li doni Déu.» Noteu que la pregària és diferent de la súplica «pel nostre Pontífex felicitment regnant» per qui la litúrgia em convida a fer-ho.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Misèria compartida

Hi ha setmanes que em sento compartint misèries des de la profunditat d'unes altres vides que no són la meua, però que m'estimo. És el cas d'aquesta setmana passada. Sé que tots aquells que acompanyeu processos o que mireu d'escoltar el que viuen aquells a qui la vida i la societat ha deixat al marge, ho entenedreu molt bé.

A la presó, una de les qüestions que em produeixen més compassió i al mateix temps impotència és el sentiment de culpa que el pes d'un passat aclapara alguns interns. Hi ha qui ho viu d'una manera més superficial o que passa per sobre dels sentiments més pregons amb certes postures de violència o d'una actitud una mica «taleguera», que li va endurint la vida i li atorga una mena de closca que el protegeix de pensar i d'enfonsar-se.

No és el cas d'aquest home amb qui vaig estar una bona estona tractant d'escoltar-lo des del cor i de posar-me en el seu lloc. Un home a qui el passat el té angoixat i del qual no es pot desfer fàcilment. Jo, sentint-lo, em recordava d'aquella frase del salm: «Quan les nostres culpes ens aclaparen, Vós ens les perdoneu.» Però, com podia convèncer aquell home d'aquesta veritat que Déu mateix fa sentir i que jo no sóc capaç de comunicar-l'hi? Només l'angoixa d'un passat formava l'horitzó d'aquell home. I jo, impotent, provava de dir-li que la seva culpa ja havia estat perdonada per Déu, que era ell el qui s'havia de perdonar. D'altra banda, una malaltia mental que l'ha acompanyat durant molts anys empitjorava les coses i em donava peu per separar els seus delictes de la seva culpa. No sé si el vaig convèncer, però em va agrair de poder parlar i fins i tot em va dir que li havia donant un raig de llum. El consol d'una misèria compartida.

L'altre cas viscut aquesta setmana és molt més complex perquè acumula misèries d'uns quants membres, les vides dels quals estan entrellaçades per vincles de família i d'altres menes d'unió. Escoltar durant unes quantes hores les versions, diferenciades, de les tres bandes dóna una idea del que suposa la convivència en algunes persones, la desestructuració de les quals comença amb el seu naixement. Un fill de mare alcohòlica i pare drogoaddicte. Una dona feble i amb una història semblant, un home carregat de problemes i malalties mentals i tot això unit per lligams que no sabia dir si són d'amor, de necessitat o d'amistat. Perquè hi ha una mica de tot.

El resultat es pot deduir: unes vides esquinçades en les quals s'acumulen problemes, misèries, gelosies i dolors.

No és només pobresa el que viuen aquestes persones. És quelcom més angoixant i de difícil solució. Hi ha una part que els serveis socials poden arreglar amb ajudes econòmiques i fins i tot mèdiques, però la vida els ha portat massa conflicte intern des del bressol per judicar des de fora i parlar de culpabilitats. Jo, si més no, cada vegada em sento més lluny de jutjar aquestes vides i les seves conseqüències, algunes de les quals sentim cada dia en les notícies de la televisió.

Zoom

Eduard Brufau

El 25 de juliol passat, dia de Sant Jaume, es va beneir i inaugurar a Ponts el Camí de Sant Jaume del Segre. Després d'una missa presidida pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, les diverses autoritats religioses i civils van inaugurar oficialment aquest brancal del camí fent-ne un petit tram a peu. El Camí de Sant Jaume del Segre baixa del Pirineu paral·lel a aquest riu i arriba fins a Lleida, on s'uneix amb el que ve de Montserrat.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Teologia del cos

Les conviccions que hi ha al darrere de la festivitat de l'Assumpció apunten a temes d'avantguarda: la unitat psicosomàtica de la persona i la importància teològica del cos. Cal contextualitzar la proclamació del dogma per Pius XII l'1 de novembre del 1950, esdevinguda pocs anys després de la Segona Guerra Mundial. En aquest enfrontament bèl·lic els cossos havien estat destrossats a les trinxeres, gasejats als camps de concentració, experimentats als laboratoris... Calia recordar el sentit espiritual del cos humà.

El Fill de Déu s'encarna, pren cos en Jesús, i crea així una unitat indissoluble. En la seva missió apostòlica guareix molts malalts, els imposa les mans, els toca per guarir-los. En la seva predicació estableix com a criteris de salvació la cura amorosa als altres, especialment en les seves necessitats corporals: fam, set, nuesa, malaltia. El judici final no deixa lloc a dubtes. En el seu testament, nucli de la seva memòria i de la seva litúrgia, institueix l'eucaristia, les paraules centrals de la qual són: «Això és el meu cos» i «aquesta és la meua sang». L'ascensió, en cos i ànima, culmina el seu procés. Això no obstant, les resistències ideològiques i culturals a la proposta innovadora de Jesús sempre han existit, fins i tot dins de la mateixa Església. Convertir-se a l'Evangeli és la tasca de tot cristià. Què vol dir considerar el cos des de l'òptica de Jesús?

Hi ha tres tendències que desvirtuen aquests plantejaments: la reencarnació, la visió negativa del cos i la pèrdua de referències ètiques. La reencarnació respon a una creença ancestral que continua vigent en els nostres dies. La difusió de les espiritualitats d'orient l'han revitalitzada. L'ànima abandona un cos per entrar-ne en un altre i així permetre'n l'evolució fins a les etapes superiors. Es perd la unitat psicosomàtica amb un sol cos i la persona es redueix, fonamentalment, a l'ànima, a l'energia, a la part espiritual. El cos, com deia Plató, és la presó de l'ànima.

La corrupció corporal, el seu valor transitori, obren la segona tendència, que consisteix a valorar-lo negativament. El neoplatonisme i determinades espiritualitats inspirades que s'hi han inspirat han conduït a desconfiar del cos, a tenir-lo controlat, a negar-li les seves apetències i necessitats. Des dels faquirs fins a determinats monjos del desert, el cos era vist com a perillós, negatiu, pecaminós. L'Església, que sempre s'ha distanciat de

la reencarnació, no sempre ha aconseguit treure's aquesta visió condemnatòria. La tercera tendència converteix el cos en autoreferent, de manera que se n'absolutitzen les necessitats i desitjos. Es viu del cos i per al cos. Si abans es volia salvar l'ànima a costa del cos, ara es pretén salvar el cos a costa de l'ànima. La imatge preval sobre l'essència interior, es fragmenta la relació en desvincular plaer eròtic de l'amor personal, augmenta l'obsessió per retardar de manera malaltissa l'envelliment amb ajuda de la cirurgia plàstica, apareixen nous desajustos com ara la bulímia i l'anorèxia...

La festa de l'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel ens convida a reflexionar com a cristians sobre la nostra unitat existencial, sobre el paper del cos en la nostra evolució personal perquè sigui integrat en el nostre projecte de vida humà i espiritual. Caldria desprendre's d'aquesta imatge, aparent i de vegades real, de presentar l'Església com a enemiga del cos. Segons l'evangeli de Jesús, no ha de ser-ho. Segons la seva pròpia

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Maria, esperança

Aquest any mateix, més de noranta municipis de Catalunya celebren la festa major per la Mare de Déu d'Agost, el dia 15. Una festa tan arrelada per força ha de tenir també un origen potent. L'Assumpció o elevació de la Mare de Déu en cos i ànima al cel, que podem imaginar portada pels àngels, no solament és d'una escenografia espectacular, inspiradora d'artistes, sinó que respon a un ric contingut religiós. Maria és la primera que participa plenament de la glòria i exaltació del Ressuscitat, Jesucrist el seu Fill, vencedor del pecat i de la mort.

Si el poble cristià s'ha sentit captivat contemplant Maria Assumpta al cel, és perquè, en la fe, ha vist en aquest fet la penyora del camí que ell mateix està cridat a fer. Com diu el Concili (LG 68), la Mare de Jesús, glorificada ja en cos i ànima al cel, és una imatge i un inici de l'Església

que ha d'arribar a la plenitud de la glòria futura; i ara resplendeix com un signe d'esperança ferma i de consol per al Poble de Déu en marxa. Maria, per a nosaltres, és senyera d'esperança.

També ho veuen així reflexions més actuals, com el preciós document de la Comissió ecumènica anglicana-catòlica, la Declaració de Seattle del 2005, *Maria: gràcia i esperança en Crist*.

En la seva Assumpció Maria ja participa personalment, a semblança del seu Fill, de la victòria de Pasqua. Tot el poble fidel se n'alegra. Veient la meravella que en ella ha obrat el Totpoderós, que exalta els humils, prega a Déu, amb confiança, de merèixer un dia poder tenir part en

aquesta mateixa glòria.

Els cistercencs, que com a cristians —i encara més essent monjos— cal que tinguem «l'esguard fit en les coses celestials», fa segles que hem escollit Maria Assumpta per patrona; a ella —en principi— són dedicats els nostres monestirs (Sta. Maria de...).

Alegrem-nos tots en l'esperança que, quan se'n acabi el curs de la vida terrena, puguem seguir Maria que se'n puja al cel. La paraula de Déu bé prou ens ho confirma: «Per la seva unió amb Crist tots tornaran a la vida. Però cadascú en el moment que li correspon: Crist, com a primícia; després, el dia que ell vindrà, els qui són de Crist» (1Co 15,22s). Avui la «filla de Jerusalem», formosa i agraciada, s'enlaira com l'aurora quan apunta. «Aixeca't, amiga meva, bonica meva, i vine!» (Ct 2,10).

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

Nosaltres i la Belén Esteban

Rentar els draps bruts en un plató de televisió s'ha convertit en un negoci lucratiu per a les cadenes, els famosos i tothom que es planti descaradament davant les càmeres per parlar de les seves guerres i les dels altres. Els mals rotllos familiars, els sandvitxos de sexe, infidelitat i baralles, i les acusacions creuades en forma de bufetada va i bufetada ve, s'han convertit en la sal i el pebre del menú mediàtic. Una passarel·la per on desfilen periodistes del cor i personatges polèmics disputant enfebrats partits de boxa. Surten al plató com si anessin de cacera, traient foc per la boca i sempre a punt per esquarterar les vicissituds i els sentiments de convidats rocambolescos que solen explicar batalles de baixa estofa. Ho fan en programes barats de produir, carregats de publicitat i capaços de mantenir enganxats al cul del sofà milions d'espectadors.

La número 1 de l'*star* televisiu és Belén Esteban, el plat fort del programa *Sálvame de Luxe* de Telecinco. L'Esteban ven imatge parlant del seu extorero i la seva família, i sobretot *defensant* a capa i espasa la seva filla, per la qual diu de manera obsessiva: «*Yo por mi hija mato*». Aquesta dona és víctima d'ella mateixa, del ressentiment enganxat a les ferides de la seva història personal que no sap gestionar saludablement. I és víctima perquè contínuament es venja de la manca d'amor, un sentiment incapaç de curar a la televisió per més pasta que guanyi.

Descoberta la màquina de fer diners, els programes morboses han crescut com bolets i bombardegen la petita pantalla, també a l'estiu. Rasques només una mica i no hi ha teca. Són bolets indigestos fets amb dards inflamables. La televisió té un paper socialitzador. Acostumar-se a veure morbo a la *caixa tonta* el que fa és socialitzar la ignorància, que dissimuladament és molt atrevi-da.

Nosaltres, els espectadors, en comptes de triar veure guions estripats, carregats de crits, llàgrimes, mastegots, carn fresca, cirurgia a dojo, bronques diàries i molta farsa... som prou intel·ligents per fugir del circ mediàtic. Que no ens atrapi la mandra. El món continua més enllà de la televisió en els llibres. Llegint ens endinsem en escenaris molt més rics i sucosos que els de l'Esteban i companyia.

Montserrat Esteve
Periodista /
emmontserrat@hotmail.com

Mirada al món

Afganistan: els cristians reus de mort

Va succeir el 2 de juny passat a Kabul, la capital del país. Abdul Sattar Khawasi, secretari suplent del Parlament afganès, va dir que «els afganesos que s'han fet cristians han de ser executats públicament». Aquell mateix dia un grup de manifestants van cremar una efígie de Benet XVI a la ciutat de Mazar-e-Sharif. També hi ha hagut manifestacions a la Universitat de Kabul contra «el proselitisme de grups cristians». A dos organismes d'inspiració cristiana, Ajuda de l'Església Noruega (Noruega) i Servei de l'Església al Món (Estats Units) se'ls ha prohibit continuar la seva tasca d'ajuda humanitària a l'Afganistan. Portaveus de tots dos organismes han demanat explicacions al Govern afganès, però no hi ha resposta oficial. L'única cosa que sentim a dir és que «feien proselitisme». Però la veritat és que els cristians són perseguits a l'Afganistan. La religió oficial és

l'islam (Art. 2. 1). Però la mateixa Constitució diu textualment que «els seguidors d'altres religions són lliures per practicar la seva fe» (Art. 2. 2). Fins ara no hi ha hagut cap protesta oficial per part dels governs que donen suport a les forces armades ISAF formada per contingents militars de 43 països. A l'Afganistan es combat i es mor. I ara des del Parlament es declaren els cristians reus de mort. Però aquesta afirmació tan aberrant i violenta no sembla suscitar una gran preocupació entre els que diuen defensar la llibertat, els drets humans i la democràcia.

Les coses s'han complicat molt a l'Afganistan.

Primer ens van dir que calia derrotar els talibans i perseguir els terroristes. Després ens van parlar de la lluita contra la droga. Avui ens parlen d'«insurgents i insurgència» i de «corrupció generalitzada». El cert és que civils i militars continuen morint. L'opi afganès flueix sense dificultat en el mercat internacional. La pobresa atroç regna sobirana entre la gent comuna. Les condicions de vida no milloren gairebé gens per al ciutadà corrent, que continua amb el repte diari de la misèria. Després de la cimera internacional del 20 de juliol passat el govern afganès espera, una vegada, l'onada generosa d'ajudes. Demana milers de milions. Com si els milions fossin ametlles ensucrades. A més vol que aquesta vegada li donin «diners en mà». És urgent la liquidesa perquè tots volen menjar del pot de mel. I la guerra es torna infinita també contra els cristians.

Justo Lacunza Balda
Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Paraula i vida

Maria Assumpta, signe d'esperança

Maria Assumpta és un nom entranyable i molt freqüent. Hi ha moltes mares i germanes nostres que el porten. I és el dia en què celebren el seu sant la majoria de nenes, joves i dones que porten el nom de Maria. És un misteri entranyable de la Mare de Déu. El celebrem a la meitat d'aquest mes d'agost i aquest any encara diríem que és més festa pel fet d'escaure's en diumenge. Són molt nombrosos els pobles, viles i ciutats de la nostra terra que celebren avui la seva festa major.

L'Assumpció de Maria al cel en cos i ànima és un dogma recent. El va proclamar el Sant Pare Pius XII l'any 1950. La veritat de fe de l'Assumpció ha estat reafirmada pel Concili Vaticà II, que expressa així la creença de l'Església: «La Verge Immaculada, que havia estat preservada de qualsevol taca de pecat original, acabat el curs de la seva vida terrenal, fou emportada amb cos i ànima vers la glòria del cel i exaltada per Déu en qualitat de Reina de l'univers, perquè tingués una més plena semblança amb el seu Fill, Senyor dels

senyors i vencedor del pecat i de la mort.»

L'Assumpció de la Mare de Déu és una participació singular en la resurrecció del seu Fill i una anticipació de la resurrecció dels altres cristians. Ella ja viu allò que cada creient, l'Església sencera i tota la humanitat, anhela viure un dia: la vida plena de Déu, la vida nova del seu Fill Jesucrist. La litúrgia bizantina celebra aquesta meravella que Déu féu en Maria amb aquestes paraules: «A l'hora de l'infantament heu guardat la virginitat; a l'hora de la dormició no heu deixat el món, oh Mare de Déu! Us heu unit a la font de la Vida, vós que heu concebut el Déu vivent i que, amb les vostres pregàries, deslliuràreu les nostres ànimes de la mort.»

La Mare del Crist és glorificada com a reina universal. Aquella que en l'anunciació es definí com a «esclava del Senyor», imità durant tota la seva vida terrenal fidelment el seu Fill, aquell que vingué «a servir i a donar la seva vida».

Maria, Assumpta al cel, no acaba aquell servei

salvífic, sinó que el continua «fins a la consumació perpètua de tots els elegits», manifestant així la seva mediació maternal. El Concili Vaticà II afirma que Maria Assumpta al cel «no s'ha desentès de la seva dedicació salvadora, sinó que amb la seva intercessió múltiple continua procurant-nos els dons de la salvació eterna». Maria, amb la seva caritat maternal, té cura dels germans del seu Fill que encara peregrinen i que es troben en perills i angoixes, fins que siguin conduïts a la pàtria benaurada.

Cap a la Jerusalem celestial ens precedeix Maria. I, com diu també el Concili Vaticà II, Maria és «signe d'esperança ferma i de consol per al poble de Déu que està en camí».

Invoquem-la amb les diverses pregàries que ens ha llegat la tradició de la pietat mariana de l'Església. A més de la breu i tan profunda oració de l'*Ave Maria*, penso ara en la bellíssima pregària de la *Salve*, en la qual la invoquem qualificant Santa Maria com la «vida, dolcesa i esperança nostra».

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

La porta del cel

L'1 de novembre del 1950 el papa Pius XII va proclamar el dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu al cel. Personalment era massa petit per captar la importància de l'últim dogma que ha proclamat l'Església, però des de llavors he tingut moltes ocasions per veure com la comunitat cristiana celebra aquesta festa mariana.

Primer la vaig viure al poble, acompanyant els meus pares a la parròquia, i en els últims anys participant en alguna celebració com a arquebisbe allí on m'he trobat. Sempre m'ha semblat una festa plena d'alegria, a la qual cosa hi contribueix que sigui a meitat d'agost, eix en moltes ocasions de les festes majors dels pobles. I aquí vull fer un incís per dir amb quina emoció he seguit la seva representació a la gran església de la Selva del Camp, quan es canta el drama sacre escrit fa segles.

En efecte, quan Pius XII va proclamar el dogma,

ja era un costum secular honorar la Mare de Déu contemplant la seva exaltació al cel en cos i ànima un cop arribat el final dels seus dies a la terra. És el que meditem en el quart misteri gloriós del sant Rosari i que ens porta a recordar aquelles al·lusions que fa la Bíblia a Maria des del Gènesi a l'Apocalipsi: «Posaré enemistat entre tu i la dona, entre la teva descendència i la seva» i «Un gran senyal va aparèixer al cel, una dona vestida de sol, amb la lluna sota els seus peus i una corona de dotze estrelles».

A l'agost és freqüent a les nostres latituds contemplar una «pluja d'estrelles» enmig de la nit serena. Maria ens envia des del cel una pluja de gràcies cada vegada que la invoquem. El misteri de la seva assumpció al cel va estretament lligat al de la seva maternitat divina i al seu paper de coredemptora.

Confio que siguem cada vegada més conscients del paper privilegiat de la devoció a la Mare de Déu en el nostre camí espiritual; que aprofitem aquests dies potser de vacances per visitar-la en algun santuari o en una petita ermita, de les quals els nostres antecessors van sembrar tota la geografia. Joan Pau II, ancià i malalt, va fer el seu últim viatge fora d'Itàlia a Lourdes, ja amb cadira de rodes, i l'últim dins Itàlia el va fer a Loreto, donant-nos exemple d'aquest amor filial a la nostra Mare tan constant en els ensenyaments de l'Església i en la vivència de les nostres gents senzilles.

Des del seu tron al cel, ella ens contempla i ens ajuda amb els molts títols que li hem atribuït a les lletanies del Rosari i amb el seu amor maternal per a totes les persones. És la *Ianua Caeli*, la «Porta del cel», on va arribar per a preparar-nos amb el seu Fill un lloc per a sempre.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primate

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Cartes del lector

El paper dels avis

La festivitat de sant Joaquim i santa Anna em fa pensar en la importància dels avis. Cada vegada és més freqüent veure avis portant el cotxet dels néts i àvies que esperen a la sortida dels col·legis. El nou rol dels avis també és conseqüència dels canvis en l'estructura familiar i dels difícils horaris de feina dels fills.

A ningú no se li escapa que, avui dia, la tasca que desenvolupen els avis ha adquirit una rellevància especial perquè, en molts casos, els pares no són capaços d'assegurar una presència adient al costat dels fills en l'edat del creixement. La seva ajuda, per tant, és essencialment valuosa per als matrimonis que necessiten dos sous.

En aquest cas, els avis, amb la seva estimació i testimoni, ens ensenyen els valors que no passen, que no canvien, que serveixen per a tots, que són universals. El que és la bona educació, les bones maneres, el respecte a tots, parlar-los de totes les virtuts humanes perquè quan siguin grans puguin fer una societat més justa, més solidària, menys egoista i ambiciosa. Els avis són molt més que una bona llar d'infants, són un complement eficaç de la tasca educativa dels pares. L'assignatura que imparteixen els avis no s'ensenyava en cap altre lloc.

A més, la crisi posa de manifest que són els avis també els qui contribueixen amb la seva generositat a reforçar els lligams familiars i a articular veritables xarxes de suport i d'ajuda mútua entre els membres de la família. Els avis donen molt i no exigeixen res!

PILAR MARISCAL
Màlaga

La casa comuna europea

Sovint es parla de la casa comuna europea i no se sap ben bé a què es fa referència. Uns cops sembla que es tracta de l'entramat polític, però no és així; hi ha massa diversitat divergent. En altres ocasions sembla que es tracta de l'economia, sostinguda per l'euro que, sens dubte, ens uneix; ja no cal canviar, sempre perdiem en el canvi, una cosa misteriosa per als no iniciats, com jo. Però, tampoc. Economia és l'àmbit més pudorós, res de nudisme, tothom es cobreix i ningú no es compromet.

Llavors, cal preguntar-se: quina és aquesta casa comuna europea? Sense cap mena dubte, m'explicaré, no s'alterin els escèptics, la casa comuna —la que ens acull a tots, amb les nostres cultures respectives i respectant les particularitats— és el cristianisme. Abans d'anomenar-se Europa, tan grega i clàssica, se la coneixia com la cristiandat, l'aplec de tots els regnes cristians.

Una equivocació de pes

El text del Concili Vaticà II publicat per la BAC l'any 1967, en l'apartat 44 de la constitució *Gadium et spes*, quan parla de l'ajuda que l'Església rep del món contemporani, comet un error en consignar que aquesta ajuda la rep «a través dels cristians».

El lapsus és considerable. En primer lloc per l'entitat que empara el text, la BAC, d'àmplia difusió a tot l'Estat espanyol i probablement a Amèrica Llatina i que a Catalunya s'introdueix de la mà de l'estimat i recordat cardenal Jubany. Després, perquè el text llatí facilitat per la Santa Seu no esmenta aquest incís. Tercer, perquè el mateix capítol 44 diu que «l'Església necessita d'una manera molt particular aquells que, vivint al món —siguin creients o no— coneixen a fons les diferents institucions i disciplines i capten la seva mentalitat més íntima». Aquest «siguin creients o no» és la clau d'aquest número 44; no només la clau, sinó el nou esperit conciliar. El més lamentable seria que el lapsus s'hagués produït perquè el subconscient hagués traït els redactors del text, fent-los retrocedir a un passat preconiliar on la nova teologia no tenia lloc. Quan Joan XXIII va parlar d'obrir finestres al món volia parlar de tot això que el text de la BAC no acaba d'entendre.

ERNEST BOU i JANOHER
La Bisbal d'Empordà

Dolorosament, les ambicions humanes, amb totes les seves misèries, és a dir, els seus pecats, van desgraciar aquella bonica realitat que va donar com a fruit la creació de tants llenguatges —en el fons, tots parlem llatí— i el desenvolupament de totes les branques de l'art, de les arts. Hauríem de defensar la nostra identitat original, ja que tant busquem conservar el patrimoni, perquè ni en tenim cap més, ni ens mereixem perdre'l. Els nostres flancs flaquesen i la invasió continua, no ha cessat mai, en realitat. Varia només la intensitat de l'atac, ara en punt àlgid.

PAULITA INFANTES ESTEBAN
Barcelona

Decisions imperfectes

A l'octubre s'acaba l'atur per a molta gent. Els polítics juguen «a veure si l'encerto». Difícilment l'encertaran si no aposten. Però només aposten en allò políticament correcte que els porti vots. I al carrer hi ha gana. No som en un país tropical que estirant la mà agafem una fruita. Aquí la fruita cal treballar-la i fins i tot això s'ha transformat en futurible.

Manifestacions i vagues no se sap si arreglen coses o són una despesa afegida. I juntament amb això moltes decisions caríssimes a les quals s'oposa la ciutadania, però ningú no en fa cas: tuneladores que produiran esquerdes, parquímetres a tot arreu, remodelacions de carrers aparentment inútils i tantes altres coses que suposen un malbaratament del qual només s'aprofiten alguns.

Ens agradaria veure més coherència en el que paguem tots.

M. ROSA COLL COLOM
Barcelona

«Santa María»

Oxígeno virginal, puro y santo,
hoy el cristiano respira
en parroquias, iglesias, santuarios,
capillas y en los recintos con
presencia
de la Asunción de María.

María es urbana, sencilla y
pueblerina,
solitaria, en ermitas de llanos y
montañas,
entre sequedades, verdor, policromía y alburas;
es marinera, de azules aguas,
surcando oleajes, bonanzas y
espumas.

María, con mantos impoluta vestida,
velada, con flores e incienso
perfumada,
dulcificada y venerada, con cantos
y plegarias, en liturgias y privadas.

María, incrustada en estampas y
rosarios,
en cuadros, esculturas y medallas,
con mil lenguas y nombres apodada,
piadosa y consuelo de humildes y
enfermos.

María, madre santa de Jesús,
Marías bautizadas,
Hoy, el cielo y la tierra festeja,
el santo nombre de María.

JESÚS MUÑOZ GIL
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vingt línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Experiència de Déu

Estic llegint un llibre que explica l'experiència de Déu per part de persones no cristianes, concretament de ioguis de l'Índia. M'ha sorprès l'alt concepte de Déu que reflecteixen, així com els seus pensaments de perdó i de misericòrdia amb el proïsme, amb experiències semblants als místics cristians... Com és possible? Què podria aportar-los la fe cristiana?

Déu no amaga el seu rostre als qui el cerquen amb sinceritat de cor. Sant Tomàs d'Aquino parlava de l'existència en l'home d'«una fam natural de veure Déu». No podria ser d'una altra manera: si Déu ens ha creat per a Ell i el nostre cor resta inquiet fins que no reposi en Ell, com deia sant Agustí, el que seria normal és que cerquéssim amb afany Déu, font de tota vida i amor. De fet, els místics són els que experimenten veritablement Déu. Així, la recerca de Déu està profundament inscrita en la nostra naturalesa humana i per això l'home és un ésser naturalment religiós. Un home areligiós seria un ésser desnaturalitzat, mancat d'una dimensió fonamental del seu ésser. A totes les experiències religioses serioses i sinceres és possible una experiència autèntica de Déu. Una altra cosa és que aquesta experiència de Déu sigui completa. La nostra fe afirma que el coneixement ple de Déu és una gràcia que només se'ns ha donat en Jesucrist. Ell és la plenitud de la Revelació. Però això no exclou que moltes persones, sense conèixer Jesucrist explícitament, puguin tenir una gran experiència de Déu que el Senyor els concedeix per la seva recerca sincera. No estan lluny del Regne, com diria Jesús.

Els antics Pares parlaven de la Paraula Divina que sembrava llavors per tot arreu on es dona una autèntica experiència religiosa (*Logos spermatikós*) i molts parlaven d'una certa Revelació en la saviesa dels grecs, anàloga a la Revelació d'Israel. Per què no podem pensar el mateix d'aquestes tradicions tan importants dels pobles d'Àsia? Seria com una preparació a l'anunci explícit de Jesucrist, revelador suprem del Pare. La fe cristiana els aportaria la plena llum i el veritable coneixement de Déu, les primícies del qual ja assaborien en aquestes experiències sublimes que vostè, amb tota la raó esmenta. I tant de bo que tots els cristians anheléssim l'experiència de Déu com la cerquen amb sinceritat tantes persones que encara no han rebut la plena llum de Jesucrist.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Estiu solidari

L'empremta d'una experiència

**Carles
Martínez**
Sucumbios

Pau i bé,

Una setmana més ha passat a l'internat. No us ho creureu, però sembla mentida com passa el temps, tan ràpid, aquí. L'altre dia parlant amb el Ramon i la Laia, dèiem que els dies ens passen ràpidament perquè conviure amb aquests infants ens omple, ens alegra el dia i tothom sap que quan ens ho passem bé, el temps passa més ràpid.

Si us he de fer un resum d'aquesta setmana, començaria pel final, per dir-vos que aquesta és la darrera que estem aquí perquè el curs d'anivellament s'acaba. Després estarem tres dies per Quito i cap a Catalunya. Com que ja veiem la fi del camp de treball, aquests darrers dies, els tres voluntaris tenim una barreja de sentiments. D'una banda, volem tornar amb les nostres parelles, familiars, amics i vida que hem deixat a Sabadell, Olost o Barcelona, però de l'altra, ens fa pena deixar els nens i les nenes amb els quals tant de temps hem compartit el darrer mes. A més, també s'ajunta la melangia de saber que són molt poques les possibilitats de tornar a veure aquests infants per les circumstàncies de la vida, i penses: «On aniran a parar tots els sentiments viscuts en aquestes setmanes?, ens en recordarem, d'aquí a quatre setmanes, del que hem viscut?, i d'aquí a quatre mesos?... i posats a pensar, i d'aquí a quatre anys?, és de debò que aquesta experiència em marcarà la vida?»

Donant voltes a aquests sentiments en un temps que em vaig regalar per a mi, em va venir al cap un dels pen-

saments del bisbe Casaldàliga. No el recordo gaire bé però si fa no fa seria: «El dia que s'acabi la vida algú em preguntarà, has estimat?, has viscut?... I jo en aquell moment obriré el meu cor ple a vessar de noms.» No tinc cap dubte que, ara per ara, els noms que sortien del meu cor serien noms estranys que fa un mes i mig no havia sentit mai: Wendy, Ñañë, Robinson, Betty, Yadir, Shen, Deni, Ronald, Maricela... i el de tots els nens i missioners de l'internat que amb el seu quefer de cadascun d'ells em mostren una altra manera de

«On aniran a parar tots els sentiments viscuts en aquestes setmanes?, ens en recordarem, d'aquí a quatre setmanes, del que hem viscut?»

viure la vida, de ser feliç en la pobresa, de saber viure en humilitat forçada... M'avergonyeixo de mi mateix perquè sovint se'n va en orris el dia i em queixo si a casa no em funciona bé la connexió a internet, si no em ve de gust el que hi ha per dinar o si la pluja m'aixafa els plans un dissabte a la nit. I aquí els nens i també els missioners i missioneres sempre riuen, sembla que no tinguin problemes, que res no els pugui entristir. Però jo veig com viuen, jo conec les seves mancances i necessitats... i a sobre tinc la barra de queixar-me per estupideses... m'ha succeït una cosa similar al que deia Helder Cámara: «Vaig plorar perquè no tenia sabates fins que vaig veure algú que no tenia peus.» Sé que aquesta manera d'aprendre és material i egoista, però a mi m'està servint per adonar-me de quantes coses a la meua vida quotidiana són petits luxes i dels quals podria prescindir perfectament. I per això em sento afortunat i dono gràcies a Déu.

La setmana que ve us explicaré el que em bull per dins un cop sigui a Barcelona. Molts diuen que, un cop tornes a la realitat, comença la segona part del camp de treball: aplicar el que has viscut amb aquella gent en el teu dia a dia. He pres la decisió d'intentar viure a Barcelona com ho faig a Lago Agrio. Sé que serà complicat i tot un repte, però si ho voleu, compartiré la meua victòria o la meua derrota amb vosaltres.

Fins la setmana vinent...

Salut

Pobles en festa

Festa major d'estiu a Bot

Ho he escrit d'altres vegades, Bot és un mot de tres lletres que no surt ni en els mots encreuats... i és que la gent no coneix Bot.

A la Terra Alta, equidistant entre Gandesa i Horta, Bot és un dels pobles al qual li passa el mateix que a molts altres pobles ressenyats en aquesta secció, la festa major d'estiu ha engolit la d'hivern. O potser a Bot no? Per què? La parròquia està dedicada a Sant Blai, patró del poble. Allà fan la Festa Major començant per la Candelera, el dia 2; Sant Blai, el dia 3; Sant Blaiet, festa dels infants i, evidentment, inventada i popular, el 4; i, finalment Santa Àgueda, el dia 5, la festa de les dones.

De sempre i a l'agost, per Santa Maria, s'havia celebrat l'Assumpció de la Mare de Déu al Cel... però als anys cinquanta del segle XX, quan la gent començava a emigrar, només tornava per l'agost, per festes, que és quan feia vacances. Aleshores Sant Blai, al febrer, va passar a ser la festa dels del poble i, l'Assumpció, la de tothom, dels qui restaven al poble i dels

Ermita de Sant Josep de Bot.

qui es veieren obligats a emigrar.

Però anem altra volta a Bot. Per on va passar Picasso. Per on milers d'avis han explicat les seves darreres cuites al pedrís de la plaça i, justament, *El Pedrís* s'anomena la revista local on un grup de joves, i ara ja no tan joves, han reflectit els darrers trenta anys de la vida del poble.

Bot, amb l'església parroquial de Sant Blai, amb pintures murals de Laosa, un eminent muralista, té, ben a prop, a gairebé un cop de roc, a uns sis o set-cents metres en línia recta, l'ermita de Sant Josep. Ancestral, probablement dedicada a una altra santedat, sant Roc o santa Bàrbara, a partir de finals del segle XVIII i consagrada al pare putatiu de Jesús va alçar-se sobre el que havia estat un modest assentament ibèric, damunt d'una deu d'aigua fresca, el Forat de la Donzella, farcida de llegendes, sempre emanant aigua deliciosa i objecte d'admiració per a tothom.

Bot. Tres lletres ben senzilles, menjar bé, beure millor. A Can Josep, amb un cuiner immillorable, encara s'augmenta el plaer dels sentits o l'aïllament desitjat.

**Joan Pallarès-
Personat**
Historiador

Sabíeu que...?

Gaudí va dissenyar una imatge de la Mare de Déu que havia de presidir la Pedrera (i 2)

Joan Bassegoda Nonell
 Escriptor i arquitecte

L'escultura havia de representar la Mare de Déu, dreta sobre una esfera, amb el Nen Jesús als braços, flanquejada pels arcàngels sant Miquel i sant Gabriel. El primer amb l'espasa amb la qual va expulsar Adam i Eva del Paradís, i el segon amb els lliris de la puresa de Maria. Pel dibuix de Matamala i l'explicació de Bayó sabem que els àngels tenien una ala de cara al terra i l'altra aixecada formant un baldaquí sobre el cap de la Mare de Déu.

Segons la tradició, sant Dionís Areopagita, deixeble de sant Pau i primer bisbe d'Atenes, va descriure les nou jerarquies dels àngels, disposades en tres cors.

El primer cor està format pels Serafins, Querubins i Trons; el segon està format per les Dominacions, Potestats i Virtuts; i el tercer pels Principats, Arcàngels i Àngels.

Molt després sant Tomàs d'Aquino va establir que el primer cor estava en contacte amb Déu, el segon amb l'Univers i el tercer amb els homes.

La visió de Gaudí per a la façana de la Pedrera està extreta del Nou Testament, concretament del llibre de l'Apocalipsi de sant Joan; però la posició de les ales dels arcàngels ve de més lluny, de l'Antic Testament, perquè al primer llibre dels Reis, capítol sisè, es descriu l'Arca de l'Aliança de Jahvé, símbol de la presència real de Déu entre el seu poble. Era l'arca una gran caixa de fusta que als costats tenia dos àngels, dos querubins, de 5 metres d'alçada, tallats

Foto: José Manuel Almuzara

El juny passat el conegut escultor de la Sagrada Família Etsuro Sotoo va presentar en públic la maqueta del grup escultòric que farà i que serà col·locat al capdamunt de la Pedrera. L'obra representarà la Mare de Déu del Roser amb els arcàngels Miquel i Gabriel. No es tracta, doncs, d'una idea original de l'artista japonès, sinó que és el projecte mai realitzat del mateix Antoni Gaudí. Aquesta iniciativa ha estat impulsada per l'Associació d'Amics de Gaudí i s'ha fet coincidir amb el centenari de la Pedrera.

en fusta d'olivera i recoberts d'or, les ales dels quals tocaven la paret de l'arca, dos d'elles, i les altres dues s'ajuntaven al centre del saló. Descripció que es pot trobar igualment al capítol cinquè del segon llibre de les Cròniques.

Així doncs resulta que Gaudí, amb l'ajuda de Carlos Mani, va fer un grup escultòric que uneix les descripcions de l'Apocalipsi de sant Joan amb el llibre dels Reis, és a dir, una conjuminació entre l'Antic i el Nou Testament.

S'ha dit que la imatge corresponia a la Mare de Déu de Gràcia per trobar-se a la Pedrera, entre la ciutat de Barcelona i la Vila de Gràcia, límit situat precisament al llarg del carrer Provença. També s'ha pensat que fos la Mare de Déu del Roser, en honor de la propietària de la casa, la senyora Rosario Segimon de Milà.

Un examen més acurat de la composició escultòrica revela aquesta interessant conjuminació del que es descriu a l'Antic Testament (1 Reis 4,19) i al Nou Testament (Apocalipsi 12,7-9).

La imatge mai no va arribar a presidir la casa Milà, ara visitada per un milió de turistes l'any, que gaudeixen d'allò més amb l'edifici inacabat. No podem saber com augmentaria l'interès dels visitants si contemplessin la majestuosa figura de la Mare de Déu i els arcàngels i coneguessin aquesta interessant integració arquitectònica i escultòrica dels Llibres Sagrats.

Cel d'estiu

Més estrelles interessants

Les estrelles que citarem la setmana passada eren totes més brillants que el Sol, algunes moltíssim més. Això fa pensar, oi? El Sol, que és 1.300.000 vegades més gran que la Terra, resulta que és una estrella mitjaneta, més aviat tirant cap a petita dins de la classificació general de les estrelles que es coneixen. No té, doncs, res d'estrany que les més brillants que es veuen al cel siguin en realitat força més brillants que ell. Ara bé, si la nostra galàxia té més de 100.000 milions d'estrelles (o potser uns 200.000) i més de la meitat són més grans que el nostre astre rei, quina és la grandària de tota la galàxia! I si aquesta és una de tantes de les galàxies que hi ha a l'univers que potser són més que estrelles en una galàxia, el pensament se'ns en va cap a una idea que ens sobrepassa. Però ara val més que continuem la nostra contemplació del cel estiuenc pensant en altres estrelles que es veuen a prop nostre, i quan diem a «prop» volem dir a uns quants anys llum i prou (les galàxies es troben a milions d'anys llum).

Sense ser tan brillants com les que dèiem la setmana passada n'hi ha també tres, de les quals es poden veure bé a ull nu, que tenen la seva història que us vull explicar: Mizar de l'Óssa Major, Fomalhaut dels Peixos i Algol de Perseu.

L'Óssa Major.

Mizar és l'estrella central de les tres de la cua de l'Óssa Major. Es troba a uns 80 anys llum. Visualment té molt a prop una altra estrella que s'anomena Alcor, però és per efecte de perspectiva; en realitat es troben molt separades. Però si es mira amb telescopi sí que es veu que Mizar no és una estrella solitària, com ja ho veié el P. Riccioli, jesuïta, el 1610; està unida gravitacionalment amb una altra de debò propera i van girant les dues, l'una i l'altra, a l'entorn del seu

centre de gravetat comú. Són de magnituds 4,2 i 2,1. Més encara, la més gran de les dues també és doble, l'espectroscòpia ho mostra, o sigui són dues estrelles tan juntes, tan juntes que ni el telescopi les veu separades però l'anàlisi de la llum que en rebem mostra que ve de dos focus diferents. O sigui que, a part d'Alcor, l'estrella Mizar és triple. Quan la contempleu només en veureu una, però és així.

Fomalhaut és la més brillant de la constel·lació dels Peixos, amb 1,29 de magnitud. Es troba a 23 anys llum i la seva brillantor intrínseca és de 13,5 vegades la del Sol, i és que també és més gran: el seu diàmetre 1,5 respecte del solar.

Algol a simple vista (però amb molt bona vista) és una estrella variable: durant 2 dies i 11 hores és de magnitud 2, però de cop es posa a minvar de resplendor i en 5 hores passa a ser de magnitud 3,5 durant 20 minuts; després torna a augmentar la brillantor en 5 hores més per tornar a ésser de magnitud 2 durant 2 dies i 11 hores. Què hi passa? Molt senzill: és un estel doble i el menys brillant dels dos gira a l'entorn del més gran i quan passa pel davant l'eclipsa en part a la nostra vista. El gran té 12.000°K de temperatura superficial i l'altre només 3.500°.

Oi que és bonic contemplar el cel sabent una mica de les coses que hi passen?

Francesc Nicolau
 Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Vacances a la llum de la fe

«Un dels tresors més valuosos del nostre país és la natura»

Lurdes Casanova i Montse Guàrdia participen aquest estiu en un intercanvi cultural amb joves sicilians

Samuel Gutiérrez

Gràcies a un programa d'intercanvi juvenil promogut per la Unió Europea, una trentena de joves del bisbat d'Urgell rebran del 17 al 24 d'agost un grup de joves sicilians amb els quals ja van compartir l'estiu passat una setmana a Caltanissetta (Itàlia). La iniciativa, impulsada des de la Delegació de Joventut de la diòcesi d'Urgell, ha esdevingut un bon espai per conèixer una altra cultura, fer un treball de voluntariat social i aprofundir en el coneixement interior, espiritual i de fe. Lurdes Casanova i Montse Guàrdia, de 16 i 18 anys respectivament, formen part del grup català que ja prepara amb il·lusió la rebuda dels joves sicilians. L'experiència, per a elles, està sent molt positiva.

Com va sorgir la iniciativa d'aquest intercanvi amb joves sicilians?

Va sorgir arran dels programes d'intercanvi impulsats des de la Unió Europea. El delegat de Joventut del bisbat d'Urgell, Lluís Plana, se'n va assabentar i ens ho va proposar. L'objectiu és conèixer les diferents realitats socials que hi ha, així com la seva cultura i la seva manera de viure. Hi participem una trentena de joves. L'estiu passat vam

viatjar fins a Caltanissetta i ara són ells qui ens visitaran a la Seu d'Urgell.

Com va ser la vostra estada, l'estiu passat, a Itàlia?

La veritat és que ens ho vam passar molt i molt bé! Els joves sicilians ens van fer una gran rebuda i ens van acollir molt bé. Des del primer dia ja ens vam anar fent amics i això és perquè són gent molt oberta. Vam tenir temps per a tot, per jugar, per xerrar, per pensar... i va ser una experiència molt maca i que recomanem a tots els joves.

Personalment, què us va aportar aquesta experiència?

El que ens va agradar més va ser el fet de conèixer durant una setmana amb gent desconeguda tots els moments del dia i, a més, vam compartir experiències diferents, com ara el fet d'anar a visitar una presó de menors o una casa d'acollida d'immigrants. Aquesta experiència ens ha aportat grans coneixements a partir de totes les petites vivències que vam viure durant aquella setmana. A més, hem pogut comprovar que som dues cultures diferents i que vivim de diverses maneres.

Quina és la dimensió que té més pes en l'intercanvi: la cultural, la religiosa, la social, l'educativa...?

Nosaltres pensem que totes són importants i que totes tenen el seu protagonisme. Hi ha moments per a tot

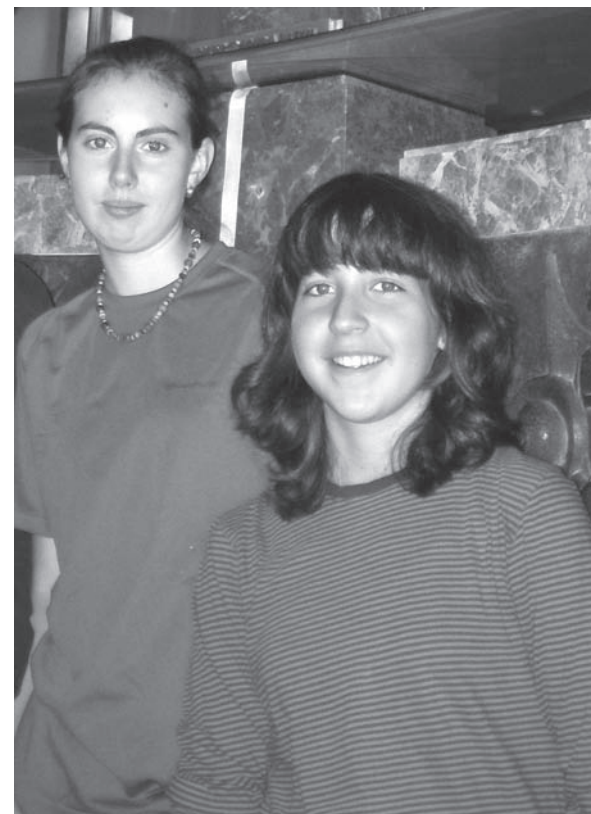
i creiem que això és el que ha fet que ens agradés tant. Vam tenir moments per reflexionar i pensar, moments per descobrir la cultura italiana, com també per conèixer les realitats socials que tenen en aquella zona.

Com valoreu la convivència i l'intercanvi amb els joves sicilians? S'ha arribat a establir una relació d'amistat i germanor?

Valorem l'intercanvi molt positivament perquè durant una setmana vam establir molt bona relació tant amb els joves sicilians com amb la resta de joves catalans que hi van participar. Tot i que ens pensàvem que tindríem problemes amb la comunicació per culpa de la llengua, vam establir molts bons lligams i fins i tot ara de tant en tant parlem amb ells a través del Facebook o del Messenger.

Quin és el programa que teniu previst oferir als joves que ara us tornen la visita?

Els rebrem del 17 al 24 d'agost a la Seu d'Urgell, però el grup català hi serem uns quants dies abans per preparar-ho tot. El programa que durem a terme està ple d'activitats de diferents

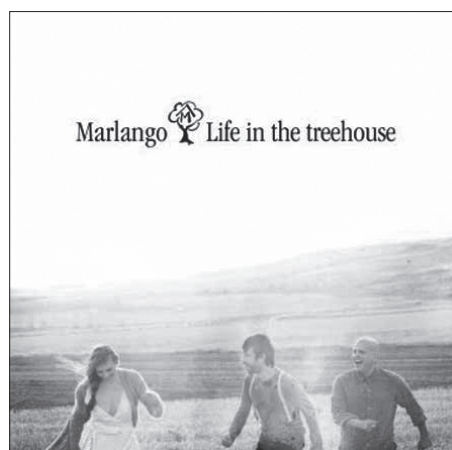

tipus. Hi haurà activitats culturals (de visita per la ciutat), activitats educatives (jocs), moments religiosos (visita al bisbat d'Urgell), etc. Per a nosaltres, el tresor més valuós és el medi ambient. Volem ensenyar una de les parts més importants del nostre país com és la natura. Volem ensenyar-los el respecte al medi ambient i tots els avantatges que pot tenir viure en un lloc de muntanya.

Tindreu ocasió també de compartir plegats la fe?

Tindrem moltes ocasions per tocar el tema de la fe perquè ens ajudarà a créixer com a persones compartint-la amb tots els altres.

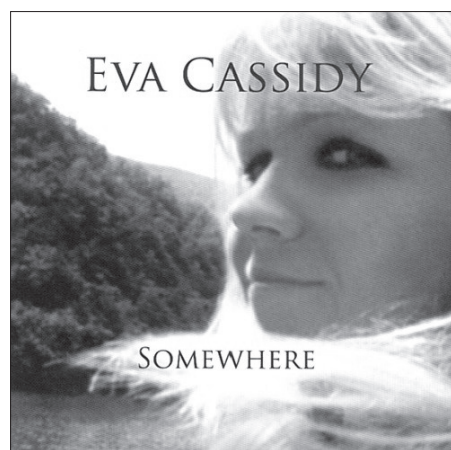
ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **Marlango, *Life in the treehouse*. Universal Music.**

Melangia musical

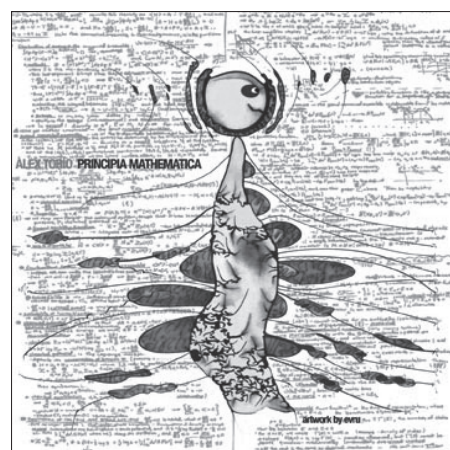
Torna Marlango amb el quart àlbum de la seva ja consolidada carrera musical. A *Life in the treehouse* el grup format per Leonor Watling, Óscar Ybarra i Alejandro Pelayo ofereix un conjunt de melodies tènues, amaraes de malenconia i amb el seu tradicional punt de sofisticació, que ha esdevingut per a ells signe d'identitat. La crítica parla ja d'un disc per sentir amb atenció, cançons per aturar el cor, sensibilitat per a temps insensibles.

★ **Eva Cassidy, *Somewhere*. Blix Street Records.**

La mirada d'Eva Cassidy

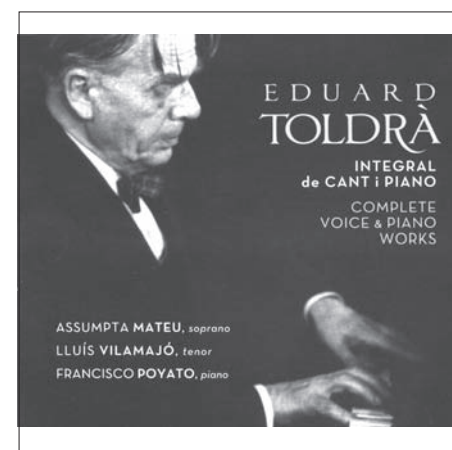
Dotze anys després de la seva mort prematura a l'edat de 33 anys, la llegenda d'Eva Cassidy continua augmentant amb aquest nou àlbum que aplega una exquisida col·lecció de cançons inèdites. *Somewhere* és probablement el seu àlbum més eclèctic. Els disc introdueix l'oient en un viatge musical únic i personal de la mà d'una dona que ha esdevingut far i guia de la nova generació d'artistes atrets per les figures del passat.

★ **Àlex Toró, *Principia Mathematica*. Picap.**

Principi matemàtic

Professor de matemàtiques d'ofici, el també cantant i compositor català Àlex Toró ha volgut batejar el seu darrer disc amb un suggeridor *Principia Mathematica*, que és el nom del tractat més important de Bertrand Russell. La nova proposta musical de Toró es manté fidel a les seves influències de sempre, Tom Waits i Bob Dylan, tot i que aquesta vegada aposta per una mirada molt més existencialista, amb temes que van del folk al rock, passant pel *grunge* i fins i tot l'*indie*.

★ **Eduard Toldrà, *Integral de cant i piano*. Columna Musica.**

Tresor de música catalana

El corpus principal del catàleg musical d'Eduard Toldrà és recollit en un doble CD que esdevé tot un tresor per als amants de la música catalana. Interpretades per Assumpta Mateu, Lluís Vilamajó, i Francisco Poyato al piano, les melodies de Toldrà són més intuïtives que destructives, gairebé sempre inspirades en la poesia. L'obra esdevé així un emotiu homenatge al músic més representatiu del noucentisme català.

El bisbat de Tortosa traspasa la frontera del Principat i inclou les comarques valencianes dels Ports i el Baix Maestrat. Recorrent aquesta terra trobem nombrosos convents i esglésies monumentals, especialment a Morella i Sant Mateu del Maestrat, les capitals històriques de totes dues comarques.

Grans esglésies

ELS PORTS

Encimbellada a més de 1.000 metres d'alçada en la complexa orografia dels Ports, Morella és la vila més important d'aquesta comarca. Sota mateix del castell que la corona hi ha la bonica església arxiprestal de Santa Maria, una joia de l'arquitectura gòtica valenciana. A la plaça que hi ha davant de la façana principal ens trobem amb el rector, Mn. Josep Àngel Pitarch, i amb l'Eduard, que és qui ens farà de guia.

L'església té dues magnífiques portalades gòtiques: la dels Apòstols, que és la principal, i la de les Marededéus. L'Eduard ens explica que «segons la tradició totes dues van ser fetes al mateix temps per un pare i un fill escultors que competien per veure qui feia la porta més bonica». A nosaltres se'ns fa difícil decidir quina és més bella, però veiem que tenen un esperit ben diferent: la dels Apòstols és d'una bellesa sumptuosa, mentre que la de les Marededéus és més subtil i refinada.

La bellesa de l'església, però, es manifesta en tota la seva plenitud una vegada que som a l'interior. Entre quatre columnes de la nau central se sustenta un enorme i magnífic cor elevat, que queda més de cinc metres per damunt dels nostres caps gairebé com per art d'encanteri. Aquest inusual cor del segle XV ha conservat en bon estat tota la decoració escultòrica i pictòrica de l'època, cosa que li dona un caràcter molt viu. Però tan especial com el cor és l'escala que hi dona accés i que es caragola al voltant d'una de les columnes com una parra gegantina. Tota ella està profusament decorada amb motius vegetals i amb representacions de l'arbre genealògic de Jesús. El cor i l'escala de caragol són, sens dubte, els elements més singulars de tota l'església.

L'Eduard ens porta fins a l'altar principal, on es conserva un impressionant retaule barroc. El nostre guia ens fa saber que «l'any 1936 els altars laterals van ser cremats, però amb aquest no s'hi van atrevir perquè com que és tan gros van tenir por que no els caigués al damunt». Al daurat i les columnes salomòniques pròpies del barroc aquest retaule hi afegeix una decoració molt carregada al sostre que queda suspesa com una estalactita gegant. L'església arxiprestal de Santa Maria encara ens té reservat un darrer tresor: el museu parroquial. Aquí s'exposen nombroses peces d'art i d'orfebreria litúrgica, tant de Morella com de tot l'arxiprestat dels Ports. L'Eduard ens asenyala unes precioses dalmàtiques i capes pluvials gòtiques: «És probable que alguna d'aquestes capes la portés el mateix sant Vicent Ferrer quan va predicar a la nostra ciutat.»

Després de l'església arxiprestal l'antic convent de Sant Francesc és l'altre edifici religiós destacable de Morella, on també ens acompanya l'Eduard. Sense comunitat des del segle XIX l'element més conegut del convent és el claustre, que conserva tota l'elegant filera d'arcs ogivals, i des del qual es té una vista privilegiada del castell. A nosaltres, però, ens impressiona sobretot l'església, que és sorprenentment gran i espaiosa, a semblança de tots els temples gòtics d'ordes mendicants. A diferència de l'església arxiprestal, però, aquí no s'han preservat ni altars ni imatges, per la qual cosa les parets, de pedra clara, ens apareixen totalment despullades. Aquí la bellesa és pura i essencial.

L'Eduard ens du fins a una capella que dona al claustre. D'entrada no sembla que tingui res d'especial, fins que el nostre guia ens assenyala una de les parets. Hi ha un seguit de pintures ben peculiars: «Es tracta d'una representació de la dansa de la mort. Segurament a l'altra paret hi havia la dansa

Portalada de Santa Maria, Morella.

Cor i escala de Santa Maria.

Convent de Sant Francesc, Morella.

Església de l'Assumpció, Forcall.

de la vida, però no s'ha conservat.» Hi veiem una rotllana de reis, princeses, cardenals, bisbes, papes i religiosos ballant al voltant d'un cadàver, per recordar-nos que ningú no escapa de la mort. Sota mateix d'aquesta escena hi ha escrita una melodia de l'època i la cita de Mateu 6,21: «On és lo teu tresor, la és lo teu cor.»

En sortir del convent conversem amb l'Eduard sobre aquestes comarques nord-valencianes i ens fa saber que el nom de Maestrat es refereix a aquelles terres que es trobaven sota jurisdicció d'un *maestre*, és a dir, el general d'un orde militar. «Però Morella no ha estat mai sota l'autoritat de cap maestre, sinó que depenia directament del rei, era una vila reial. Per això Morella no es pot dir que sigui Maestrat, perquè no ho ha estat mai.»

Després d'agrair a l'Eduard haver-nos guiat per Morella ens dirigim cap a Forcall, un poble situat al bell mig de la comarca dels Ports. Per fora, l'església de l'Assumpció és d'un estil clàssic i auster, amb una bonica façana de maons. A dins, en canvi, la senzillesa deixa pas a la sumptuositat, especialment al presbiteri, on la cúpula està ricament decorada amb 150 m² de pintures neoclàssiques del mestre Cruella, natural de la comarca. Aquí ens surt a rebre el rector, Mn. Juan José Roca, que a part de Forcall porta sis pobles més. Després de conversar sobre la vida diària d'un capellà rural Mn. Roca ens du per unes escales i passadissos fins al que semblen les golfes de l'església. Ell, però, ens assenyala una preciosa rosassa de grans dimensions que hi ha en un mur: «És dels pocs elements que es conserven de l'antiga església gòtica. Originalment, és clar, donava a l'exterior.» En aquesta mateixa estança hi ha un altre detall interessant: la part de dalt de tot de la cúpula que cobreix el presbiteri. Sobre d'ella recolza, en un equilibri increïble, una de les bigues de la teulada. Després d'ensenyar-nos algunes restes gòtiques més que hi ha darrere l'altar, ens acomiadem de Mn. Roca, mentre a la capella del Santíssim algunes feligreses comencen a resar el Rosari.

dels Ports i el Maestrat

EL BAIX MAESTRAT

Deixant enrere les elevacions dels Ports i baixant en direcció al mar trobem Sant Mateu del Maestrat, antiga capital d'aquesta comarca i plena d'edificis històrics. A tocar de l'animada plaça major trobem l'església arxiprestal, de façana increïblement austera i amb una de les poques portalades romàniques del País Valencià. En contrast amb aquesta simplicitat de la façana, l'interior és un temple de línies gòtiques pures, de sostre alt, d'una gran verticalitat i inundat per la llum. L'harmonia i l'elegància són les línies principals d'aquest edifici.

El rector, Mn. Joaquín Iturat, ens explica que en els darrers anys s'ha fet un gran esforç per restaurar-la. «Avui ja tenim el terra i els vitralls nous i també s'ha recuperat la pintura de les claus de volta i de parts dels arcs.» Tal com està ningú diria que l'església va ser cremada durant la guerra civil. Només les restes d'un retaule de pedra gòtic ens parlen d'aquella destrucció. En un lateral hi ha la capella de Sant Climent, neoclàssica, que conserva el cos d'aquest màrtir dins d'una urna. Mn. Iturat ens informa que l'any 1936 «els milicians no van destruir les relíquies de sant Climent perquè en veure'l vestit com un militar van dir que aquell era dels seus».

El rector de Sant Mateu ens acompanya a veure dues esglésies més de la població. La primera és la del convent de les agustines, d'un barroc sobri, que destaca per la bonica façana, coronada per dos campanars bessons. A l'interior, de parets clares i molt ben il·luminat, ens fixem en les imatges de les diferents capelles, en l'altar principal i en les gelosies que separen la part de la clausura. Entre aquestes parets hi regna un silenci profund i tranquil que ens atrapa de ple.

Després de gaudir de la conversa amb algunes de les religioses, anem amb Mn. Iturat fins a la petita però interessantíssima església de Sant Pere, la més antiga de Sant Mateu i una de les primeres que es van construir al País Valencià després de la conquesta cristiana. La façana és barroca però l'interior és d'un gòtic molt primerenc i senzill, on només sobresurten uns quants arcs apuntats al llarg de l'única i modesta nau. Rere l'altar hi ha un retaule gòtic de pedra molt fragmentat, però que així i tot transmet una gran elegància. Les dues figures principals són sant Pere i sant Pau, que sostenen una mirada serena. Ens hi acostem i podem veure que tenen la roba i els cabells delicadament treballats.

Església arxiprestal de Sant Mateu del Maestrat.

Façana i campanar de Sant Joan Baptista, Alcalà de Xivert.

Interior de Sant Joan Baptista.

Església de Sant Pere, Sant Mateu del Maestrat.

Conversem encara una bona estona amb Mn. Iturat abans d'arribar a la propera destinació, Alcalà de Xivert. Si a Sant Mateu dominava clarament el gòtic, aquí l'estil que impera a l'església és un barroc orgullós i monumental com a pocs llocs. El

Façana de l'Assumpció, Vinaròs.

primer que veiem és l'altíssim campanar, símbol indiscutible de la població, que arriba fins als 68 metres. És un autèntic gegant de carreus clars i ben cisellats que està construït de manera exempta, és a dir, separat del cos de l'església, cosa que encara el fa destacar més. A la façana, també de dimensions considerables, hi predominen les línies ondulants.

A la plaça ens trobem amb Mn. Pere Añó, que ja fa quaranta anys que és el rector d'Alcalà de Xivert, i ens convida a entrar al temple. Ens adonem que és una església enorme, colossal, amb perfecta correspondència amb el caràcter de la façana i el campanar. Mn. Añó ens explica que «és una església tan gran que sempre cal fer petites reformes en algun lloc o altre. Ara, però, fa molt de goig perquè fa uns quants anys que la vam restaurar a fons». Trobem agradable la combinació del fons clar de les parets amb el color més fosc de capitells, motllures i altres ornaments. Darrere l'altar hi ha una pintura contemporània que representa la decapitació de Sant Joan Baptista, titular de la parròquia. La singularitat és que aquí els botxins vesteixen amb roba militar actual. Mn. Añó ens diu que «així com antigament es representaven els personatges segons les modes de l'època en què van ser pintats, aquí es va fer el mateix».

Passem a la sagristia, on hi ha unes grans i boniques calaixeres de fusta clara i on les parets estan decorades amb rajola valenciana. A continuació passem al rerealtar, on ens sorprèn la profusió de marbres de diferents colors, els detalls daurats i les vives pintures del sostre. Aquesta sumptuositat està justificada per la presència de les relíquies de diversos sants i beats, alguns d'ells fills del bisbat de Tortosa o de la mateixa població. Finalment Mn. Añó ens porta al mu-

seu parroquial, on podem veure peces interessants, com ara imatges i també orfebreria religiosa antiga, especialment uns bonics calzes gòtics.

Aquí ens acomiadem de Mn. Pere Añó i d'Alcalà de Xivert i fem camí cap a Vinaròs, l'única població marítima de la nostra ruta i la que acull un turisme més massiu. L'exterior de l'església de l'Assumpció és barroc, com a Alcalà, però aquí tot té un caràcter ben diferent. Potser ho fa que el campanar sigui més robust, o que a l'espectacular portalada hi dominin les columnes salomòniques i una decoració profusa. En general, però, aquest temple té un aire de fortalesa, reforçat per la presència de torretes de guaita a les cantonades. Mn. Emilio Vinaixa, el rector, ens fa saber que efectivament l'església servia com a fortalesa: «Entre els segles XVI i XVIII els atacs dels pirates a la costa eren molt freqüents i l'església es va haver d'adaptar per acollir la població en cas d'atac i ser un centre de resistència.»

L'interior de l'església és una curiosa combinació d'un imponent estil classicista cobert amb una estilitzada volta de creueria, pròpia del gòtic. Hi ha una sola nau, força gran, amb nombroses capelles laterals. Mn. Vinaixa ens explica que enguany, al gener, van celebrar el IV centenari de l'arribada de la relíquia de Sant Sebastià: «Va ser una gran festa i d'alguna manera o altra hi va participar tothom. A part dels oficis religiosos vam tenir correfocs, gegants i fogueres. També vam fer fondre i batejar diverses campanes noves, que ara ja estan instal·lades al campanar i marquen les hores.»

Aquí a Vinaròs, davant de l'església de l'Assumpció, i a tocar del mar acabem una ruta que havíem començat en un entorn ben diferent, a les feréstegues i indòmites muntanyes dels Ports.

Vacances		Misses a llocs d'estiueig de la costa		
ALDEA, L' Parròquia de Sant Ramon V.: 20.00 h. D.: 11.30 h. Parròquia de Sant Josep D.: 10.30 h, 20.00 h.	V: 20.30 h. D. : 9.00 h, 11.00 h. Parròquia de Sant Pere (platja) V: 19.00 h, 20.00 h. D. : 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.	CUBELLES Parròquia de Santa Maria V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.	Capella de La Fosca D.:20.30 h.	SANTA CRISTINA D'ARO Parròquia de Santa Cristina V.: 19.30 h. D.: 11.00 h. Monestir de Solius V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.
ALELLA Parròquia de Sant Feliu V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.	CALDES D'ESTRAC Parròquia de Santa Maria V.: 20.00 h. D.: 9.00 h. Santuari del Carme V.: 18.45 h. D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.	CUNIT Parròquia de Sant Cristòfol V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.	PENÍSCOLA Parròquia de la Mare de Déu del Socors V.: 21.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, (19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.	SANTA SUSANNA Parròquia de Santa Susanna V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h.
ALTAFULLA Parròquia de Sant Martí V.: 19.00 h. D.: 11.00 h. Barri Marítim V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.	CALELLA DE LA COSTA Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h. Agustins V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.	DELTEBRE Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria) V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.	PINEDA DE MAR Parròquia de Santa Maria V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h. Parròquia Sant Joan Baptista V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h. Capella barri Les Creus D.: 10.00 h.	SEGUR DE CALAFELL Parròquia de l'Assumpció V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
AMETLLA DE MAR, L' Parròquia de la Purificació de Maria V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.	CALELLA DE PALAFRUGELL Parròquia de Sant Pere V.: 20.00 h, D.: 11.20 h, 21.00 h,	Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava) V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.	PLATJA D'ARO Parròquia de Santa Maria V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 18.30 h, 20.00 h.	SELVA DE MAR, LA Parròquia de Sant Esteve D.: 20.30
AMPOLLA, L' Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.00 h, 19.30 h.	CALONGE Parròquia de Sant Martí V.: 20.30 h. D.: 11.20 h,	EMPÚRIES Parròquia de Sant Martí D.: 12.00 h.	PORT DE LA SELVA, EL Parròquia de la Mare de Déu de les Neus V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.	SITGES Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h. Temple de Sant Joan Baptista V.: 19.00 h. D.: 11.00 h. Santuari El Vinyet V.: 20.30 h. D.: 10.00 h.
AMPOSTA Parròquia de l'Assumpció V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h. Parròquia del Sagrat Cor V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h. Parròquia de Sant Josep V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h.	CAMBRILS Parròquia de Santa Maria V.: 20.00 h. D.: 9.00 h. Parròquia de Sant Pere V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h, 12.00 h, 19.00 h. Santuari de la Mare de Déu del Camí, D.: 11.30 h, 19.00 h.	ESCALA, L' Parròquia de Sant Pere V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h, 20.30 h.	PREMIÀ DE MAR Parròquia de Sant Cristòfol V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h. Parròquia de Santa Maria V.:19.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.	TORREDEMBARRA Església Arxiprestal V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h. Barri Marítim V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h. Capella Clarà D.: 9.30
ARENYS DE MAR Parròquia de Santa Maria Assumpta V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h. Convent dels Caputxins V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.	CANET DE MAR Parròquia de Sant Pere i Sant Pau V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h. Santuari de la Misericòrdia D.: 11.00 h. Capella Residència Guillem Mas V.: 20.45 h. D.: 8.45 h.	ESTARTIT, L' Parròquia de Santa Anna V.: 19.00 h. D.: 10.30 h.	ROSES Parròquia de Santa Maria Assumpta V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.	TORROELLA DE MONTGRÍ Parròquia de Sant Genís V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.s Capella de l'Hospital D.: 12.00 h. Càmping Delfin Verde D.: 10.00 h.
BEGUR Parròquia de Sant Pere V.: 20.00 h. D.: 11.20 h, 20.00 h.	CASTELL D'ARO Parròquia de la Nativitat D.: 10.00 h. Ermita del Remei D.: 18.00 h. Capella del Pla de Sant Pol V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.	HOSPITALET DE L'INFANT, L' Parròquia de Sant Pere, Apòstol V: 20.00 h. D.: 9.00, 12.00 h, 20.00 h.	SALOU Parròquia de Santa Maria del Mar V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. Parròquia de Sant Ramon V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.	TOSSA DE MAR Parròquia de Sant Vicenç V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
BENICARLÓ Parròquia de St. Bartomeu: V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 20.30 h. Parròquia de St. Pere, Apòstol V.: 19.30 h. D.: 11.030 h, 19.30 h. Parròquia de Sta. Maria del Mar V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h.	CASTELLDEFELS Parròquia de Santa Maria V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h. 13.00 h, 20.00 h. Capella Bella Mar V.:19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h. Vista Alegre V.:19.00 h. D.: 10.00 h. Temple del Carme (Can Bou) V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.	LLANÇÀ Parròquia de Sant Vicenç V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)	SANT ANDREU DE LLAVANERES Parròquia de Sant Andreu V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 13.00 h (cementiri), 20.00 h. Parròquia de Sant Pere D.: 10.00 h.	VENDRELL, EL Parròquia de Sant Salvador V.: 19.00 h, 20.00 h. D. : 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h
BLANES Parròquia de Sta. Maria V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h. Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins) V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h. Parròquia de Santa Teresa D.: 9.30 h, 11.30 h. Capella de Santa Anna V.: 19.00 h.	CASTELLÓ D'EMPÚRIES Parròquia de Santa Maria V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 11.00 h, 20.00 h. Empuriabrava: Centre Cívic V.:16.30 h.	LLAFRANC Parròquia de Santa Rosa V.: 19.00 h. D.: 10.00 h	SANT FELIU DE GUÍXOLS Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h. Parròquia de Sta. Maria Assumpta V.: 18.00 h. Parròquia de Sant Joan Baptista D.: 11.00 h.	VILANOVA I LA GELTRÚ Parròquia de Santa Maria de la Geltrú V.:19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
CABRERA DE MAR Parròquia de Sant Feliu V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h. Santa Helena d'Agell D.: 11.00 h. Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30	COMA-RUGA Parròquia de Sant Ramon V: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D. : 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. Temple de Sant Salvador de Mar V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.	MALGRAT DE MAR Parròquia de Sant Nicolau V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, Internaci-onal, 11.30 h, 20.00 h. Residència Natzaret V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.	SANT GENÍS DE PALAFOLLS Parròquia de Sant Genís D.: 12.30 h.	VILASSAR DE MAR Parròquia de Sant Joan V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
CABRILS Parròquia de Santa Creu V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,19.30 h.	CREIXELL Parròquia de Sant Jaume V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.	LLORET DE MAR Parròquia de Sant Romà V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h. Sant Quirze V.: 21.15 h.	SANT POL DE MAR Parròquia de Sant Jaume V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h. Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.	VINARÒS Parròquia de l'Assumpció de Maria V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h. Parròquia de Santa Magdalena V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h. St. Agustí, convent V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.
CADAQUÉS Parròquia de Santa Maria V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h, 20.00 h.		PALAFOLLS Parròquia de Santa Maria V.: 20.00 h. D.: 10.00 h. Sant Lluís D.: 11.00 h.		
CALAFELL Parròquia de la Santa Creu		PALAMÓS Parròquia de Santa Maria del Mar V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h. Parròquia de Santa Eugènia V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.		

Reflexions d'estiu

L'estiu i la família, un repte i una oportunitat

Molts de nosaltres, quan pensem en l'estiu ho associem a vacances, sol, calor, temps lliure... D'algun manera, el factor temps adopta una dimensió qualitativament diferent de la resta de l'any. En efecte, després de tot un any sotmesos a rutines i a diferents pressions tant personals, laborals com familiars, a l'estiu sembla que tot és més fàcil de dur a terme: trencar aquesta rutina, disminuir aquestes pressions, gaudir de més temps lliure, trobar espai per retrobar-se amb aquelles amistats que fa temps que no veiem i que la nostra atapeïda agenda ens havia impedit. En definitiva, realitzar quelcom que no hem pogut fer al llarg de l'any.

Ara bé, l'estiu també ens pot oferir l'oportunitat de retrobar aquell espai per gaudir dels «nostres», sigui la parella i/o els fills. Si ens aturem a pensar, els que hem format una família, l'estiu ens dona la possibilitat de compartir activitats amb els més menuts i els que no ho són tant. Ja que és tan enriquidor i afavoridor d'un bon creixement personal intensificar el temps que ens dediquem als fills petits com als fills més grans, siguin adolescents o joves. Cada cicle vital té les seves necessitats. I encara que els fills més grans sovint manifesten la seva elecció de fer activitats amb el seu grup d'iguals, no podem perdre l'oportunitat de poder trobar un temps per

compartir amb ells. És un repte i una responsabilitat que tenim com a pares i mares. És precisament, en aquest moment, quan podem adonar-nos de les nostres fortaleses i debilitats respecte dels nostres fills, i per què no dir-ho, respecte de la nostra parella. Si bé, les fortaleses i les debilitats poden ser la cara i la creu de la mateixa moneda, és important adoptar una actitud positiva i reflexiva que permeti a tots aprendre i créixer. Possiblement, és la millor inversió que podem fer. És cert que no deixarem de viure experiències que ens crearan algun tipus de malestar. Perquè sense aquest malestar, possiblement no acabaríem de créixer com a persones.

Ara bé, sempre serà tot més fàcil de fer si podem comptar amb un equilibri entre temps personal, de parella i de família. L'estiu és un bon moment, només depèn de nosaltres que la resta de l'any també ho sigui. No hi ha teories ni models més bons ni més dolents. El que sí que hi ha és un ventall d'actituds, valors i creences més afavoridores que d'altres que ens hi poden ajudar. El que no sabem és quines són més adequades per a cadascun de nosaltres ni per a les nostres parelles ni per als nostres fills. Ja que és tasca de cadascú posar-les en joc i experimentar amb elles i amb ells. Res no és gratuït, ni l'estiu, encara que sigui època de rebaixes.

Cuina saludable

Un estiu de crisi: tomàquets farcits (I)

L'estiu, com sempre us diem, és el moment de preparar plats lleugers i econòmics, i els tomàquets són ideals per a aquest propòsit. Tenen només unes 20 calories per cada 100 g, la qual cosa els converteix en un aliment bo també per controlar el pes. Majoritàriament el seu contingut és aigua, seguit dels hidrats de carboni, minerals, fibra i vitamines. També tenen un alt contingut en carotens com el licopè, pigment natural que li atorga el seu color vermell. De tomàquets n'hi ha de moltes varietats, mides i formes, però bàsicament els podem classificar en tomàquets per cuinar i tomàquets per fer amanida.

Una manera fàcil i saborosa de cuinar-los són farcits, freds o calents, i ho podem fer amb infinitat d'ingredients. Tants com la imaginació ens permeti.

Per a això, primer cal rentar-los i buidar-los amb una cullera. A continuació es fa un sofregit amb ceba, all i la carn dels tomàquets, i després afegirem ingredients al nostre gust.

FARCITS D'ARRÒS (CALENT)

Ingredients
8 tomàquets madurs, 3 cebes, 150 g d'arròs
100 cc d'oli d'oliva, 100 cc de puré de tomàquet
2 cullerades de sal, pebre, julivert picat
aigua i oli d'oliva per coure

Preparació
Talleu la part de dalt de cada tomàquet, reserveu-les. Retireu la polpa de l'interior amb un ganivet o una cullereta. Trossegeu la polpa i reserveu-la. Poseu a foc lent la ceba picada amb l'oli uns 15 minuts o fins que quedi molt tendra. Afegiu l'arròs, deixeu-lo tres minuts a foc lent, sense parar de remenar. Afegiu ara la polpa de tomàquet trossejada i el puré de tomàquet. Remeneu bé i deixeu-ho coure tot, tapat, uns 10 minuts. Traieu-ho del foc i afegiu el julivert picat, la sal i el pebre. Ompliu els tomàquets amb la barreja d'arròs i verdures, cobriu amb les bases i col·loqueu en una platja de forn. Aboqueu una mica d'aigua a la platja, amaniu-ho amb oli d'oliva i tapeu-ho amb paper d'alumini. Deixeu-ho a 180° uns 30 minuts. Passat aquest temps, traieu l'alumini i deixeu-ho coure fins que quedin daurats i tendres. Serviu calents amb el suc de cocció, d'acompanyament amb carn o peix o sols com a primer plat.

FARCITS DE POLLASTRE I TONYINA (FRED)

Ingredients
8 tomàquets mitjans
100 g de tonyina en oli
200 g de pollastre cuit i tallat a trossets
3 filets d'anxova
5 cullerades de maionesa
2 culleradetes de suc de llimona
2 ous bullits, pebre i fulles d'enciam

Preparació
Talleu la part de dalt de cada tomàquet. Retireu-ne la polpa de l'interior amb un ganivet o una cullereta. Trossegeu la polpa i reserveu-la. Deixeu-los cap per avall perquè s'escorrin. Barregeu la tonyina una mica escorreguda amb les anxoves, la maionesa, el suc de llimona i una mica de sal i pebre i passeu-ho tot per la batedora. Talleu 4 rodanxetes del centre de cada ou i reserveu-les. La resta, piqueu-ho i incorporeu-ho, juntament amb el pollastre, a la barreja anterior. Ompliu amb la barreja els tomàquets i tapeu-los amb una rodanxeta d'ou. Decoreu el plat amb una mica d'enciam picat i serviu. Però com ja hem dit hi ha infinitat de farcits. En el pròxim article us explicaré més receptes per gaudir dels deliciosos tomàquets de l'estiu.
Bon profit!

Dra. Anna Vilaregut Puigdesens
Professora de la Facultat de Psicologia,
Ciències de l'Educació i de l'Esport
Blanquerna-Universitat Ramon Llull

M. José Camps
Tècnica en dietètica i nutrició
campsalut@gmail.com

Viu el valor... **JUSTÍCIA**

per Stefano
Abbate

«No hi haurà justícia social sense amor» (Mare Teresa de Calcuta)

EXPLICA'M UN VALOR

Vet aquí que una vegada hi havia un califa a Bagdad que desitjava per damunt de tot ser un sobirà just. Va indagar entre els cortesans i súbdits i tots li van assegurar que no n'existia cap altre de més just. «Es deuen expressar així per por?», es va preguntar el califa. Aleshores es va dedicar a recórrer ciutats, disfressat de pastor i mai no va sentir la menor murmuració contra ell.

I va passar que també el califa de Ranchipur sentia els mateixos temors i va realitzar les mateixes indagacions, sense trobar ningú que li criticés la justícia. «Podria ser que m'alabessin per por», es va dir. «Hauré d'esbrinar-ho lluny del meu regne.»

Va voler el destí que els luxosos carruatges de tots dos califes es trobessin en un camí estret. «Deixeu pas al califa de Bagdad!», va demanar el visir. «Deixeu pas al califa de Ranchipur!», va exigir el del segon. Com que cap dels dos no volia cedir, els visirs dels dos sobirans van mirar de trobar una fórmula per sortir del pas. «Donem preferència al més gran», van acordar.

Però els califes tenien la mateixa edat, la mateixa extensió de possessions i exèrcits idèntics. Per resoldre la qüestió, el visir del califa de Bagdad va preguntar a l'altre: «Com n'és, de just, el teu amo?» «Amb els bons és bondadós», va replicar el visir de Ranchipur, «just amb els que estimen la justícia i inflexible amb els de cor dur».

«Doncs el meu amo és suau amb els inflexibles, bondadós amb els dolents, amb els injustos és just, i amb els bons és encara més bondadós», va replicar-li l'altre visir.

Sentint tot això, el califa de Ranchipur va ordenar al seu cotxer que s'apartés humilment, perquè el de Bagdad era més digne de passar primer, especialment per la lliçó que li havia donat sobre què era la veritable justícia.

ENIGMA

Posa lletra a la cançó

Pare nostre que esteu en el _____
sigui santificat el vostre nom
vingui a nosaltres el vostre regne,
faci's la vostra _____
aquí a la Terra com es fa en el cel.

El nostre pa de cada dia
doneu-nos Senyor el dia d'avui,
i perdoneu les nostres _____
així com nosaltres _____.
No permeteu que nosaltres
caiguem en temptació,
ans deslliureu-nos de qualsevol mal.

Amén

DO **FA** **DO-DO7**
FA **SOL** **mi** **la**
re **SOL** **DO** **DO7**
FA **SOL** **mi** **la**
re **SOL** **DO-FA-DO**

la **mi** **FA**
SOL **mi** **la**
re **SOL** **DO** **la**
FA **SOL**
la **mi**
SOL **FA**
re **FA** **SOL**

DO-FA-DO

Envia la resposta, juntament amb les teves dades personals, a redaccio@catalunyacristiana.cat o per correu postal a c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 de Barcelona. Entre els guanyadors sortejarem un lot de llibres infantils i juvenils gentilesa de l'Editorial Casals.

PINTA LA PARAULA

Acoloreix la il·lustració i escriu qui són els «set feliços» dels qui parla Jesús i quina serà la seva recompensa. Ho trobaràs a l'Evangeli de Mateu: 5,1-12

Dani Majà

GRANISSAT DE LLETRES

Troba 5 paraules relacionades amb el valor de la JUSTÍCIA

H	O	N	E	S	T	E	D	A	T
E	S	T	U	I	V	A	Ñ	A	R
R	O	S	U	P	L	F	B	P	E
G	C	E	A	B	R	E	W	L	Q
B	I	Q	P	E	R	D	O	M	S
A	E	A	Q	W	R	I	I	L	G
V	T	F	W	R	C	Y	U	K	H
L	A	I	C	I	T	S	U	J	U
O	T	O	R	A	U	I	Q	T	O

JUGA EL VALOR

Avui jugarem amb una pilota. Fem dos equips. El qui té la pilota intenta fer-la arribar al membre del seu equip que es troba dins d'una petita àrea en el camp contrari mitjançant llançaments amb la pilota. Si l'equip defensor intercepta la pilota, passa a ser l'atacant. Cada cop que aconseguim passar la pilota a un membre del nostre equip, tenim un punt.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II) TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

AGOST

15. DIUMENGE
Assumpció de la Mare de Déu (S),
Blanc. Lectures: Apocalipsi 11,19a;12,1-6a.10ab / Salm 44 / 1 Corintis 15,20-26 / Lluc 1,39-56
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tarsici, mr.

16. DILLUNS
Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 24,15-24 / Salm Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 19,16-22. O bé: *Sant Esteve d'Hongria (MLI), Blanc.* Tarragona: *Beat Joan de Santa Marta (MO), Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roc; Santes, Serena, emp.

17. DIMARTS
Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 28,1-10 / Salm Deuteronomi 32,26-36 / Mateu 19,23-30. Girona: *Beat Enric Canadell (MO), Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jacint de Polònia, prev.; Eusebi, p. i mr.; beat Bartomeu Laurel, rel. i mr.; Santes, Beatriu de Silva, vg. i fund.

18. DIMECRES
Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 34,1-11

/ Salm 22 / Mateu 20,1-16a
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, mr.; Patrici, b.; beat Manès de Guzmán, prev.; beat Nicolau Factor, prev.; Santes, Helena, emp.

19. DIJOUS
Fèria, Verd. Lectures: Ezequiel 36,23-28 / Salm 50 / Mateu 22,1-14. O bé: *Sant Joan Eudes (MLI), Blanc; Sant Ezequiel Moreno (MLI), Blanc.* Tarragona: *Sant Magí (MO), Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lluís d'Anjou, b.

20. DIVENDRES
Sant Bernat (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfor i Leovigild, mr.; Samuel, prof.; beat Arquimbau, prev. i mr.

21. DISSABTE
Sant Pius X (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23,1-12
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Privat, b. i mr.; Bonosi i Maximia, mr.; Santes, Ciriaca, mr.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

Mariam o Maria?

En la festa de Maria Assumpta llegim el relat de Lluc sobre la visita de Maria a la seva parenta Elisabet (Lc 1,39-56). Fidel al compromís que vaig assumir de comentar cada diumenge una o més variants del còdex Beza (en cursiva) respecte al text ordinari, voldria comentar avui el canvi que es produeix en el nom de Maria, atès que en el «Magnificat» no hi ha variants ressenyables. El text comú utilitza gairebé sempre el nom arameu «Mariam» (excepte en 1,41 i 2,19), mentre que Beza tan sols empra la forma aramea en la primera menció, «el nom de la noia era Mariam» (1,27), i, a partir de l'anunci de l'àngel, sempre la forma grega declinable, «Maria»: «No tinguis por, *Maria*, que has trobat gràcia prop de Déu» (1,30, cf. 1,34.38.39.41.46.56; 2,5.16.19.34; Ac 1,14), indicant, amb la metonímia, el canvi profund que ella ha experimentat. Es tracta d'un artifici literari ben conegut en el judaisme. Recordem el canvi del nom d'«Abram» per «Abraam», pare d'una multitud de nacions», quan canvià el seu destí, i de «Sarai» per «Sara, princesa» (Gn 17,5.15). Lluc situa en el sisè mes de la concepció de Joan per part d'Elisabet tant la visita de l'àngel Gabriel a Mariam (Lc 1,27) com la visita de Maria, prenyada de Jesús, a Elisabet: «*Maria* s'alçà per aquests mateixos dies i se n'anà cap a la serralada apressadament, a una ciutat de Judà; entrà a la casa de Zacaries i saludà Elisabet» (1,39). La repetició de «el sisè mes» (cf. 1,26.36) i la insistència en l'«esterilitat» d'Elisabet (cf. 1,7.18.36) situen l'acte creador de Déu (Esperit Sant) del Fill de l'home, expressió que Jesús es farà seva, en la línia del dia sisè de la creació (Gn 1,31): neix un nou Adam, una nova humanitat. «Succeí que tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, va saltar dins el ventre d'Elisabet la seva criatura, i Elisabet s'omplí d'Esperit Sant» (1,41). Mai una visita havia tingut conseqüències tan decisives per a la humanitat.

Lectures bíbliques

Assumpció de la Mare de Déu

Lectura primera Ap 11,19a.12,1-6a.10ab

Una dona que tenia el sol per vestit
i la lluna sota els peus

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

El santuari del temple de Déu que hi ha en el cel s'obrí, i dins el temple aparegué l'arca de l'aliança de Déu. Llavors aparegué en el cel un gran prodigi: una dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles. Al mateix temps aparegué en el cel un altre prodigi: hi havia un gran drac rogenç, que tenia set caps i deu banyes. Als set caps duia set diademes, i la seva cua arrossegà la tercera part de les estrelles i les llançà a la terra. El drac s'aturà davant la dona per devorar-li el fill així que nasqués. La dona posà al món un fill, un noi que ha de governar totes les nacions amb el ceptre de ferro; el seu fill va ser endut cap a Déu i cap al seu setial, i la dona va fugir al desert, on Déu li havia preparat un lloc. Llavors vaig sentir al cel una veu que cridava amb tota la força: «Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa.»

Salm responsorial 44

La princesa t'espera enjoiada,
l'esposa et ve a la dreta, vestida amb or d'Ofir.

R. Teniu la reina a la dreta,
vestida amb brocats d'or.

Escolta, filla, estigues atenta,
oblida el teu poble i la casa del teu pare;
el rei està corprès de la teva bellesa.
És el teu senyor: fes-li homenatge. R.

Glòria Monés

Conduïdes entre cants de festa,
s'acosten al palau del rei. R.

Lectura segona 1Co 15,20-27a

Crist el primer;
després, els qui són de Crist

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al

moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. Perquè l'Escriptura diu que tot ho ha posat sota els seus peus.

Al·leluia

Maria ha estat enduta al cel. Els àngels se n'alegren

Evangelí Lc 1,39-56

El Totpoderós obra en mi meravelles.
Exalça els humils.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà. Entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Felix tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.» Maria digué: «La meua ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del sol i exalça els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res. Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.» Maria es quedà tres mesos amb ella, i després se'n tornà a casa seva.

Programació 2010

Club[★]amics

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 22 al 29 d'agost

Del 3 al 10 de desembre

Del 27 de desembre al 3 de gener

RUTA DE JOAN PAU II

Polònia

**Del 2 al 9
d'octubre**

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges

Lourdes

**Del 15 al 17
d'octubre**

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Barcelona

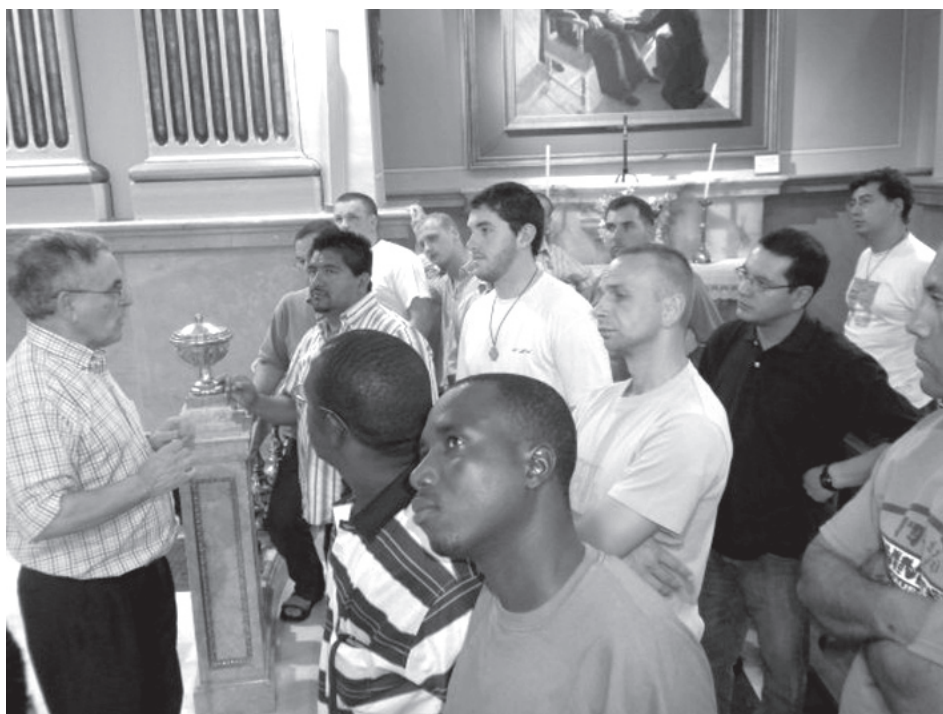
Els futurs escolapis de tot el món visiten Catalunya

Durant el mes de juliol han seguit una ruta calassància

Redacció
Barcelona

Religiosos escolapis de tot el món que faran la professió solemne abans d'acabar el 2010 han fet una ruta seguint la vida del fundador, sant Josep Calassanç, que els ha portat per diferents poblacions de Catalunya i a Peralta de la Sal (Aragó), entre el 17 i el 24 de juliol. Venien des de Polònia, l'Equador, els Estats Units, Itàlia, Mèxic, el Senegal, Argentina o la República Dominicana i el seu viatge va finalitzar a Roma.

Al voltant de 20 futurs professors, acompanyats d'alguns dels seus formadors i de l'historiador de l'Escola Pia de Catalunya, van visitar Montserrat, Balaguer, Peralta de la Sal, Mur, Claverol, Tremp, Cellers i Lleida, seguint una ruta per aquestes poblacions vinculades a la vida del fundador de l'orde, sant Josep Calassanç, per conèixer de primera mà la seva història i els fonaments del seu legat. En algunes de les localitats, la presència del sant català o de l'orde que va fundar es

manifesta gràcies a escoles encara en actiu, monuments artístics o edificis històrics.

L'Escola Pia és un orde religiós fundat el segle XVII per sant Josep Calassanç (1557-1648), nascut a Peralta de la Sal. Calassanç va fundar la primera escola pública gratuïta a Europa i, des de llavors, els escolapis es dediquen a l'ensenyament dels nois i joves, preferentment de recursos escassos. Actualment, al món hi ha 1.325 religiosos d'aquest orde, repartits per quatre continents (Àfrica, Àsia, Amèrica i Europa) i 32 països (Camerun, Costa d'Ivori, Gabon, Guinea Equatorial, Japó, Filipines, Índia, Senegal, Argentina, Bolívia, Brasil, Xile, Colòmbia, Costa Rica, Equador, Cuba, Mèxic, Nicaragua, Puerto Rico, República Dominicana, EUA, Veneçuela, Àustria, Bielorússia, Eslovàquia, Espanya, França, Hongria, Itàlia, Polònia, República Txeca i Romania). Són presents a 215 escoles i al voltant de 40 fundacions o obres socials, que treballen en àmbits com l'educació no formal, la solidaritat o la promoció humana, al costat de les persones en risc social.

El papat i Barcelona (2)

Episodis històrics segon i tercer

2. Sant Oleguer bisbe de Barcelona i nomenament de legat pontifici en la croada contra els sarraïns de la Catalunya sud a favor del bisbe sant Oleguer (a. 1123)

El segon episodi té dues fases: l'any 1115 sant Oleguer, abat de Sant Ruf d'Avinyó, es trobava a la catedral de Barcelona a l'enterrament del bisbe Guillem quan el poble i el clergat «exclamaren i proclamaren sobtadament "Oleguer bisbe!"». Ell s'hi va resistir, però al final acceptà, i quan ja estava al palau episcopal (sota l'actual edifici que acull el Museu Marés), no podent dormir, va agafar els seus acompanyants canonges de Sant Ruf d'Avinyó (Provença) i deixà Barcelona. Poc temps després, però, seria el mateix papa Gelasi II qui l'obligaria a acceptar la mitra de Barcelona.

La part sud de Catalunya a les primeres dècades del segle XII encara estava sota domini dels sarraïns. Els papes i els comtes de Barcelona volien que es declarés una croada i que fos predicada i conduïda per un personatge de gran categoria. Tots miraven cap a sant Oleguer, que ja era bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona. Oleguer era un vertader sant, i per tant li repugnava fer la guerra encara que aquesta fos una croada beneïda pel mateix Papa. La violència està renyida amb la santedat, malgrat que el papa Calixte II i un concili convocat a Roma al Laterà el 1123 nomenessin

Oleguer legat pontifici de l'exèrcit cristià. En això no obeí el Papa i lliurà el comandament de l'exèrcit a un cavaller normand anomenat Robert «el Bordet», que s'establí a Tarragona com a «príncep» (14 de març del 1129) i el successor del qual sabem que arribà a declarar la guerra a l'arquebisbe de Tarragona. Fou una decisió encertada per part de sant Oleguer —no fer ell la guerra— però d'unes conseqüències nefastes per al primat arquebisbe de Tarragona.

3. El toc d'atenció que féu l'esmentat sant Oleguer al papa Innocenci II, que volia afavorir el rei d'Aragó Alfons el Bataller (a. 1134)

L'any 1134 sant Oleguer ja era gran, tenia 74 anys. Ell era conscient que en les eleccions de bisbes de la seva jurisdicció —que anava des de Tarragona a Oca (Burgos)— calia que vigilés que fossin participatives per part del clergat i del poble. No succeïa així a Aragó i en concret al bisbat de Roda—Barbastre—, en el qual qui imposava el bisbe era el rei Alfons I el Bataller com abans de la reforma gregoriana amb simonia. Anant sant Oleguer, doncs, a ordenar el qui havia estat elegit pel poble, es trobà que el papa Innocenci II ja havia decretat que seria bisbe el candidat simoniàc del rei d'Aragó en contra del que havia elegit el poble. Oleguer, si bé no s'atreu a ordenar nou bisbe en aquelles circumstàncies, tingué la va-

Innocenci II.

lèntia d'enviar una carta prou forta però respectuosa al papa Innocenci II exigint-li que fos conseqüent amb el que s'havia decretat en el concili Laterà i pactat en el tractat de Worms (1122). En definitiva, els bisbes no podien accedir a la dignitat episcopal si no eren «ben vistos pel poble i pel mateix Déu que vol que l'elecció sigui canònica (segons els canons de l'Església primitiva) i catòlica (segons el que està establert arreu del món)». Es diu textualment: «El nou bisbe cal que sigui baró prudent, hospitalari, ornamentat de virtuts, cast, sobri, mansuet i que sigui ben vist per Déu i pels homes, no pas comprat pel senyor feudal.»

Josep M. Martí i Bonet
Director del Museu Diocesà
de Barcelona

Apunts biogràfics dels papes Gelasi II i Innocenci II

En el segon episodi intervingueren el bisbe de Barcelona sant Oleguer i el papa Gelasi II (1118-1119). Gelasi II era Joan Caetani. Gelasi era cardenal de Santa Maria in Cosmedin. Fou elegit en contra d'Enric V i un representant d'aquest rei (Cenci Frangipani) raptà el Papa i el tancà en una torre on el torturà. El poble es posà en contra del Frangipani i alliberà el Papa. Enric V perseguí el Papa que es refugià a Gaeta i també l'emperador nomenà un altre antipapa: Gregori VIII. Al final Gelasi II es refugià a França. A Gaeta rebé sant Oleguer al qual li donà el pal·li com a arquebisbe de Tarragona.

En el tercer episodi intervingueren el bisbe de Barcelona sant Oleguer i el papa Innocenci II (1130-1143). Aquest papa es deia Gregori Papareschi i era cardenal de Sant Àngelo. Al mateix temps i en distintes esglésies de Roma s'escolliren dos papes Innocenci II i Anaclet II. Innocenci II hagué de refugiar-se a França. Sant Oleguer i sant Bernat acceptaren l'elecció d'Innocenci II i amb ells tots els estats d'Europa, a excepció del comte de Sicília i el duc d'Aquitània. El 1133 els alemanys acompanyaren Innocenci II a Roma. Aquí Lotari III fou coronat emperador. L'any 1139 Innocenci II convocà un concili al Laterà que condemnà Anaclet i confirmà els canons contra la simonia i els favorables a la Treva de Déu. Arnau de Brescia en aquest temps pretenia un estat romà sense el Papa, o sigui, una república. Fou excomunicat.

Vic

La creu dels joves pelegrina a Solsona i Vic

El símbol de la JMJ recorre durant dotze dies les dues diòcesis

Mn. Jaume Casamitjana i Vilaseca

Delegat de Joves de Vic

Teresa Gené i Camps

Delegada de Joves de Solsona

Els joves dels nostres bisbats de Solsona i Vic van iniciar les activitats d'estiu d'una manera irreplicable: durant 12 dies van viure l'experiència extraordinària d'acollir i portar per les nostres diòcesis la creu dels joves, com a preparació prèvia de la Jornada Mundial de la Joventut que se celebrarà l'agost del 2011 a Madrid.

Aquesta creu —que va presidir el 1984 l'Any de la Redempció— la va lliurar el papa Joan Pau II, en presència del Gmà. Roger de Taizé i de la beata Mare Teresa de Calcuta, als joves cristians per tal que la portessin arreu com a testimoni de l'amor de Crist. Vint anys després, Joan Pau II entregava amb el mateix propòsit la icona de la Mare de Déu per palesar amb més vivesa el paper de Maria en el misteri de la creu. Aquell desig del Sant Pare es va fer explícit i concret a les nostres diòcesis a finals del mes de juny, quan el dia 28 va arribar la creu i la icona a Solsona, procedents de la diòcesi de Cartagena-Múrcia. S'iniciava així el pelegrinatge amb la clara voluntat de travessar físicament i espiritualment el territori dels nostres bisbats, seguint les petjades dels fills dels nostres pobles que han estat fidels seguidors del Crist, com sant Pere Claver, sant Ramon Nonat, sant Antoni Maria Claret, sant Pere Almató, sant Miquel dels Sants... Les poblacions que vam visitar van ser: Solsona, Mollerussa, Tàrraga, Cervera, Ivorra, Sant Ramon, Jorba, Igualada, Montserrat, Manresa, Sallent, Santa

Maria d'Oló, Vic, Prats de Lluçanès, Ripoll i Sant Joan de les Abadesses. La creu sempre va estar acompanyada per un bon grup de joves que superava la vuitantena, així com per Mons. Jaume Traserra alguns dels primers dies del pelegrinatge, i per Mons. Romà Casanova, durant tota la resta.

Des d'un primer moment, els pelegrins ens vam adonar que aquest pelegrinatge era del tot especial. En primer lloc, ens sentíem uns privilegiats pel fet de ser una baula més d'aquesta cadena de joves que durant 26 anys han estat portadors de la creu, signe per excel·lència de l'amor de Déu vers la humanitat. I a més a més, notàvem que el pas de la creu per les nostres poblacions no deixava indiferent ningú. Val a dir que les nostres comunitats parroquials s'hi van abocar, tant en l'acollida dels pelegrins (intendència, allotjament...)

com en la preparació dels actes. Així ho vam comprovar d'una manera més palpable en les vetlles d'acollida i pregària a les quals era convidada la població local. Cada lloc oferia el seu patrimoni cultural i espiritual per ajudar a pregar davant el misteri de la creu. Això va permetre que cada vetlla fos diferent i, al mateix temps, igualment intensa i profunda. I sempre amb un denominador comú d'especial rellevància: el moment de la veneració de la creu. Commovia presenciar com infants, joves i no tan joves s'atansaven a la creu amb respecte i delicadesa, venerant-la cadascú a la seva manera (estimant, abraçant, contemplant...), en un moment d'intimitat inalienable.

Era en aquests moments que es podia copsar la pedagogia pròpia de la creu. La creu porta sobre ella els anhels, els dubtes, els dols i els sofriments de la

humanitat, però al mateix temps és la creu de l'amor, on tots trobem la força, la pau, l'esperança. Això es feia tangible d'una manera eloqüent quan es portava la creu a hospitals, llars d'avis, o centres d'assistència als més necessitats. Mereix una especial menció la visita al centre penitenciari dels Lledoners. Allà vam copsar en primera línia la força de la creu. Els interns que van participar en la vetlla de pregària van voler carregar la creu, sentint el seu pes sobre les espatlles. Durant la vetlla d'acollida va dominar sempre el silenci i el respecte màxim, en un clima de pregària i veneració que difícilment oblidarem els qui ho vam presenciar. Finalment, els interns ens van expressar el seu agraïment més sincer, conscients que també eren partícips d'un esdeveniment excepcional. Certament, l'Esperit ultrapassa murs i barreres.

Ens vam sentir molt privilegiats per la presència dels nostres pastors. Mons. Romà Casanova ens va poder acompanyar durant tots els dies que vam pelegrinar per la diòcesi de Vic i les paraules pronunciades cada dia en les homilies de les misses i vetlles de pregària van ser llum i guia per aprofundir en les diferents dimensions del misteri de la creu.

En definitiva, aquest pelegrinatge tan especial ha deixat una petjada pregonera en els cors dels qui hi hem participat, que no és altra que la petjada del crucificat. A la llum de la seva creu hem redescobert el rostre de la seva Església i hem après a pregar en un ambient jove i positiu. Ah, i això només és el principi, ja que ens espera d'aquí poc més d'un any la Jornada Mundial de la Joventut. Allí ens hi trobarem!

Tarragona

La Casa del Transeünt deixa d'acollir els sense sostre, a instàncies de l'Ajuntament

Joan Boronat / Tarragona

Des del dissabte 31 de juliol, la Casa del Transeünt de Tarragona ha deixat de ser punt d'acollida de persones sense habitatge, que oferia els serveis de menjador social i de pernoctacions a aquest col·lectiu. El motiu rau en el fet que l'Ajuntament de la ciutat no renova, un cop exhaurit, el conveni amb Càritas diocesana, que és qui gestiona la Casa del Transeünt. Un cop transcorregut aquest mes d'agost, les

persones sense recursos de Tarragona que desitgin beneficiar-se dels serveis d'alimentació, higiene i allotjament hauran d'adreçar-se al nou Punt d'Atenció de l'Ajuntament, que assumirà les responsabilitats que fins ara prestava l'esmentada casa d'acollida.

En aquests moments el consistori municipal no té encara l'espai físic per atendre les persones que necessiten acollida, si bé ja ha determinat destinar la figura d'un integrador social i una treballadora familiar que avaluaran la

situació de les persones que necessitin aquest servei. La idea és que, a partir de l'1 de setembre, tots els organismes i entitats que atenen persones sense habitatge, com ara la Guàrdia Urbana, hospitals, Càritas i Creu Roja, les adrecin cap al punt d'atenció, on s'oferiran valors per menjar i dormir a restaurants i pensions de la ciutat —entre 20 i 30 places— ja concertades. A més, quan es requereixi, també es facilitarà ajuda social, xarxa de salut o formació ocupacional.

La raó principal esgrimida per part de l'Ajuntament de Tarragona per suprimir el servei que s'ha vingut fent a la Casa del Transeünt seria que la fórmula actual «era inassumible econòmicament», segons va explicar Victòria Pelegrin, regidora de Serveis a la Persona. Si més no, es dona la paradoxa que l'any passat l'Ajuntament va aportar a Càritas 128.000 euros per a la gestió de la Casa del Transeünt, i Pelegrin va assegurar que la gestió directa ara costarà uns 200.000 euros l'any. Cal aclarir que, per cobrir el pressupost anual de la Casa del Transeünt, l'Ajuntament va aportar un 39,1%, i la resta va ser finançat entre la Generalitat, Càritas espanyola i Càritas diocesana de Tarragona.

Tant des de l'Ajuntament com des de Càritas diocesana s'ha assegurat que el nou servei no suposarà la pèrdua de l'atenció que fins ara rebien les persones sense sostre i que no abandonen la gestió dels seus recursos, sinó que és un canvi que respon a la necessitat d'adaptar-se a la situació actual i impulsar un canvi de gestió. El director de Càritas diocesana, Francesc Roig, ha subratllat que aquest nou sistema «és totalment continuïsta amb el funcionament anterior».

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Lleida

Romà Casanova presidirà els 250 anys del santuari de Loreto

L'any jubilar acabarà el 10 de desembre, festa de la Mare de Déu de Loreto

El bisbe de Lleida va inaugurar l'any jubilar el 8 de novembre de l'any passat.

Redacció
Llardecans

El bisbe de Vic, Romà Casanova, presidirà el 17 d'agost a Llardecans, a la comarca del Segrià i diòcesi de Lleida, la celebració central de la commemoració del 250è aniversari de la benedicció de la capella-santuari de la Mare de Déu de Loreto, patrona de la població.

La participació del bisbe de Vic en l'any jubilar de Loreto a Llardecans es deu a la invitació que li va fer el rector del poble, Josep M. Cebrià, a la qual Mons. Casanova va respondre afirmativament. «El bisbe de Vic, quan era rector de Flix, que no és una població llunyana a Llardecans, va tenir contacte amb nosaltres i estima molt el nostre santuari de Loreto. Estem contents que vingui aquest dia al poble», ha explicat el rector.

L'acte principal d'aquesta celebració tindrà lloc el dia que el poble celebra la festa votiva de Loreto i en plena Festa Major en honor de l'Assumpció de la Mare de Déu. Els actes s'iniciaran a les 8 del matí,

amb el tradicional Rosari de l'Aurora fins a la Mateta, indret on segons la tradició fou trobada la imatge de la Mare de Déu de Loreto.

A les 12 s'iniciarà la celebració central amb la processó encapçalada pel bisbe Casanova i els concelebrants, que sortiran de l'església parroquial per dirigir-se al santuari de Loreto, on tindrà lloc una missa solemne, cantada pel Cor Parroquial i amb ofrenes a la patrona a càrrec de totes les entitats de la població.

A la sortida, després de venerar la patrona al cambril i cantar els *Goigs*, tindrà lloc una ballada de gegants, i s'acabarà el matí festiu amb un dinar de germanor al poliesportiu. A la tarda, a les 7 hi ha prevista la cloenda dels actes a la capella-santuari amb les pregàries de Loreto i les vespres solemnes.

Tot i aquest acte central, l'any jubilar acabarà el 10 de desembre, festa de la Mare de Déu de Loreto, amb la missa que presidirà Mons. Joan Piris. El bisbe de Lleida clausurarà així aquest Any Marià de Loreto, també va inaugurar-lo

el 8 de novembre de l'any passat, amb la consagració del nou altar del santuari.

Aquests, però, no han estat els únics actes celebrats al llarg d'aquest any a Llardecans, que per voluntat del rector i dels convilants ha esdevingut un temps de commemoració i de festa en honor de la seva estimada Mare de Déu de Loreto. Mn. Josep Maria Cebrià, que és l'actual rector i alhora fill de Llardecans, amb la complicitat del tot el poble, ha volgut donar-li a aquest esdeveniment un caire d'Any Jubilar, sense que així hagi estat declarat oficialment: «Certament aquest any ha estat i és per a nosaltres un jubileu marià, perquè coincideix amb la celebració d'aquests 250 anys de Loreto. Per això ho estem celebrat amb un to senzill, però solemne, commemorant amb especial significació totes les festes marianes de l'any, aplegant a Loreto diferents col·lectius i entitats diocesanes», ha dit Mn. Cebrià, satisfet per la resposta del poble.

Entronitzen una imatge de la Mare de Déu de Lourdes

Un acte important ha estat la benedicció i entronització a l'interior del santuari d'una imatge de la Mare de Déu de Lourdes, que fou duta a Llardecans des d'aquest santuari marià i obsequi d'un sacerdot diocesà fill del poble, Mn. Miarnau, en memòria alhora de la seva germana Martina Miarnau, sagristana honorària de la catedral de Lleida, traspasada fa un any. A l'acte de rebuda i entronització de la imatge s'hi va sumar l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Lleida, que va participar activament en un Rosari de torxes que va finalitzar davant del santuari de Loreto, on es va celebrar tot seguit una eucaristia.

L'origen de la Mare de Déu de Loreto de Llardecans

La imatge de la Mare de Déu de Loreto de Llardecans deu el seu origen a una antiga llegenda que explica que un soldat, en tornar d'una guerra, va pernoctar fora murs del poble, tot deixant en aquell indret anomenat la Mateta una imatge de pedra que duia a la seva motxilla i que havia recollit d'alguna església d'un altre poble destruït.

Descoberta la imatge de la Mare de Déu pels vilatans, la veneraren allí mateix, sota el nom de Loreto, i hi edificaren posteriorment una capella enmig de la població. Aquest primitiu santuari de finals del segle XVI tindria continuïtat fins al 1741, quan es va iniciar la construcció de l'actual, inaugurat el 15 d'agost de l'any 1760. Ara fa 250 anys.

Festa dels Fanalets de Sant Jaume

Redacció / Lleida

A l'equador de l'Any Sant Compostel·là, la ciutat de Lleida va reviure el vespre del 24 de juliol, vigília de la festa de l'apòstol Sant Jaume, una tradició singular, la Romeria dels Fanalets.

La celebració es troba fonamentada en una antiga i arrelada llegenda que ha estat tramesa de pares a fills i que evoca el naixement a casa nostra del cristianisme. Explica que quan l'apòstol sant Jaume pelegrinava per les nostres terres per tal de donar a conèixer la Bona Nova del l'Evangeli de Jesús, arribà fins a Lleida on, malgrat el compte que parava, va aixafar una

bardissa i se li clavà una punxa al peu que li impedia de caminar. Adolorit, es va veure obligat a aturar-se i, encara que intentà treure's la punxa, la foscor feia infructuosos els seus esforços. Com que patia tant, els seus gemecs profunds van arribar fins a les orelles dels àngels del cel que s'afanyaren a ajudar el pelegrí amb fanalets de llum, així van il·luminar la fosca nit i el sant es va treure la punxa, per continuar el seu camí apostòlic.

Rememorant aquesta llegenda i des de fa més de 400 anys, Lleida treu en Romeria la imatge de Sant Jaume, que és acompanyada per centenars d'infants amb fanalets de llum. També enguany

ho va fer a les 9 de la nit sortint de la Rambla de Ferran, davant l'església de la Mare de Déu del Carme, on a les 8 de la tarda se celebrà l'anomenada Missa dels Fanalets, en la qual es beneeixen els fanalets que els infants van portar tot seguit a la Romeria, on no va faltar-hi ni el Ball de Bastons ni els gegants de la ciutat.

El mateix dia de Sant Jaume, aquest any s'esqueia en diumenge, a les 10 del matí, se celebrà una Missa a Capella del Peu del Romeu, en ple carrer Major de Lleida, l'única que s'hi celebra al llarg de l'any.

La capella va ser fundada el 1399 a l'indret on es creu que es va produir

el miracle de Sant Jaume i els fanalets. En l'actualitat és també la seu de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, entitat organitzadora de la festa i de la Romeria dels Fanalets.

A la celebració va assistir la tinent d'alcalde i regidora de Cultura de la Paeria, Montse Parra, acompanyada pel president de l'Agrupació, Àngel León, i tota la junta directiva de l'entitat i nombrosos fidels que ompliren de gom a gom la capella.

Va oficiar l'Eucaristia el consiliari de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, Mn. Vicenç Alfonso, i va actuar en el seu ministeri diaconal Jaume Melcior, recentment ordenat.

S'inaugura a Tordesillas el Museu de la Vida

Neix el primer centre europeu per a la defensa de la vida humana (Cidevida)

Carmen García
Tordesillas

El 27 de juny passat es va inaugurar a l'església de Sant Joan Evangelista de Tordesillas (Valladolid), del segle XVI, el primer centre europeu que mostra les dades científiques —no només ètiques ni religioses— sobre l'origen de la vida humana i l'avortament, així com l'aportació de solucions a les dones amb problemes per dur a terme el seu embaràs. Organitzat per l'associació Provida, el centre ha estat creat amb aportacions de donants d'arreu del món.

L'acte va comptar amb l'assistència de més de 500 persones arribades en autobusos de diferents llocs d'Espanya. Entre les personalitats que hi van acudir destaca la presència de l'alcalde de Tordesillas, María del Milagro Zarzuelo; del president de Cidevida, Agustín Martínez Repres, i del president de la Diputació Provincial de Valladolid, Ramiro Ruiz Medrano.

Durant l'acte es van llegir missatges de suport a l'organització del Dr. Oscar Elías Biscet, presoner a Cuba per la seva defensa de la vida humana, i d'altres personalitats que no van poder anar a la inauguració, però que hi van enviar escrits de suport. L'objectiu principal d'aquesta iniciativa és aconseguir una legislació que protegeixi el concebut no nascut i lluitar contra la llei que ha instaurat a l'Estat espanyol la forma d'interrupció de l'embaràs més permissiva d'Europa. L'altre objectiu és donar a conèixer els mitjans econòmics i suports que hi ha per ajudar les dones amb problemes per dur a terme el seu embaràs i perquè

sàpiguem que hi ha mitjans econòmics per ajudar-les i acollir-les. I que l'avortament no és l'única solució possible.

Com assegura el secretari de l'organització, Juan José Panizo: «El Govern ha fet servir de manera equivocada el llenguatge científic considerant que l'embrió no és un ésser humà fins a la 14a setmana. Cidevida demostra d'una manera científica, no només ètica o religiosa, que des del mateix moment de la concepció ja hi ha una vida humana

amb el seu propi codi genètic.»

Per a això compten amb l'assessorament de diferents científics, entre els quals destaquen: Mónica López Barahona, doctora en Bioquímica i consultora en l'àrea de Bioètica de Nacions Unides; César Nombela, president de l'Associació Severo Ochoa i acadèmic d'honor de la Reial Acadèmia Nacional de Farmàcia, i Nicolás Jouve, catedràtic de Genètica.

L'exposició permanent que es pot visitar està estructurada en quatre àrees: «El que diu la ciència», «El que ensenya el dret i la història», «Memòria de l'altre Holocaust» —en referència a l'avortament— i «Motius per a l'esperança».

El centre, que es manté amb aportacions de donants, té en projecte un centre de documentació, un altre d'estadística, un centre d'atenció de la síndrome postavortament (acollida a dones que han avortat), una exposició itinerant i la realització de diferents activitats escolars.

En marxa la primera ràdio cristiana a Terra Santa

Zenit / Taybeh

La primera emissora expressament cristiana es podria inaugurar el proper Nadal gràcies a la col·laboració de Ràdio Vaticana, segons informa l'agència àrab Abouna. La idea va néixer del P. Raed Abusahlia, de 45 anys. És el canceller del patriarcat llatí de Jerusalem i, des de fa uns quants anys, rector de la ciutat palestina de Taybeh a Cisjordània. En una entrevista amb Ràdio Vaticana el 8 de juliol passat, va explicar que Terra Santa necessita una «veu cristiana que voli i cobreixi la totalitat del territori de la diòcesi, que inclou Jordània, Israel, els territoris palestins i Xipre».

Per al P. Raed, la localitat de Taybeh, situada a uns 30 quilòmetres al nord-est de Jerusalem, és el lloc més adequat per a la nova estació de ràdio, perquè és l'únic lloc a Terra Santa que encara és totalment cristià. I a més perquè es troba sobre una muntanya, fet que podria facilitar la propagació de les ones a la regió.

Per preparar la nova estació, el sacerdot ha hagut de tramitar el permís, així com presentar diferents documents oficials a l'Autoritat Palestina, perquè

el complex està situat en territori palestí.

«La nostra veu serà una veu cristiana i també diferent: una veu de la pau, l'esperança, el diàleg i la reconciliació», va afirmar. «Estarem oberts a tothom i sobretot a altres Esglésies a Terra Santa», va assegurar.

El sacerdot també va comentar que la seva emissora vol restar oberta al diàleg amb els seguidors d'altres religions: «Jueus i musulmans. Mirem de ser ponts perquè un cristià que no és un pont no és un cristià», va dir.

El 2003 el P. Raed va crear la fundació Branca d'Olivera amb una premsa i una cooperativa d'agricultors on produeixen i exporten oli d'oliva, sabó i cera de Taybeh al mercat europeu. L'any següent va llençar la iniciativa de la Llàntia de la Pau, en la qual va proposar a les parròquies i diòcesis d'arreu del món comprar una llàntia en forma de colom, que es fabriquen a Taybeh. La idea és posar-les a l'altar de les esglésies, en signe de solidaritat amb Terra Santa.

El P. Raed està convençut que el mitjà més eficaç per obtenir la pau és la pregària: «Només quan hi hagi pau a Jerusalem, tindrem pau al món.»

Coses de la vida

Estiu i equilibri

Hola, amics! Som en ple estiu. Tots volem fer vacances i descansar de l'agitat moviment de la rutina quotidiana. En aquest temps de descans, no estaria de més dedicar alguna estona a reflexionar, perquè en ocasions poden assaltar-nos dubtes. Per exemple, com vivim?, protegim realment la natura?, som conscients que totes aquestes meravelles són obra de Déu? Si ens dediquéssim a pensar una mica, ens adonaríem que aquesta gran bola que anomenem «món» és una obra mestra d'enginyeria que posseeix un equilibri enorme i ple de petits detalls que no poden faltar perquè no es desestabilitzi. No fem malbé el medi ambient en el període de vacances! Feu que cada cosa sigui al seu lloc i Déu Creador en la ment de tothom.

Cecília Aranés Mallol

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 58,50€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autorizo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Significativa trobada arqueològica al subsòl de la catedral de Tarragona

Les evidències donen fe de l'existència del temple dedicat a l'emperador August

Joan Boronat
Tarragona

«No podem verificar de manera absoluta que es tracti del temple dedicat a l'emperador August, però una sèrie d'evidències fan que puguem parlar de màxima probabilitat», va manifestar l'equip d'arqueòlegs format per Andreu Muñoz, Josep Maria Macias i Imma Teixell, durant la presentació de les conclusions de les excavacions que s'han practicat al subsòl de la catedral de Tarragona. Les restes descobertes a pocs centímetres sota l'enllosat de la catedral corresponen a un temple romà de grans proporcions.

Les troballes permeten assegurar que es tractava d'un temple amb façana de vuit columnes. Un model d'edifici que només es construïa a Roma i a les capitals de província de l'Imperi. L'excavació realitzada durant el passat mes de juliol, a càrrec d'un equip d'arqueòlegs de l'arquebisbat, l'Ajuntament de Tarragona i l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, s'ha practicat en uns 32 metres quadrats de la nau central de la catedral, seguint les conclusions d'un estudi fet amb radiosondes que es va dur a terme fa tres anys i que va detectar l'existència de grans estructures sota terra.

Arran dels treballs s'han descobert restes de murs de diferents èpoques: un d'ells seria del període romà; un altre, visigòtic, del segle VI, i fins i tot un tercer del segle XIV. El mur romà i la cimentació d'*opus caementicium* (un ciment molt utilitzat a l'època romana) serien part de la cimentació del centre i de les escales d'accés. En el transcurs de l'excavació també s'han trobat una

trentena de marbres de decoració i unes 200 peces que formaven part de paviments, plaques o inscripcions. Les més rellevants són dos elements decoratius de marbre blanc del Proconès (actual Turquia), ja que gràcies a fonts documentades se sap que l'emperador Adrià va romandre a Tarraco durant l'hivern dels anys 122-123 dC i que va sufragar la restauració del temple, on va situar dos capitells corintis de marbre que, curiosament, era del Proconès.

Un dia històric

Localitzar les restes del temple d'August ha estat un des reptes que s'han plantejat els estudiosos i investigadors de l'antiguitat clàssica i per això, Isabel Rodà, directora de l'ICAC, una de les institucions que han col·laborat en l'excavació, va manifestar amb satisfacció que «per fi tenim davant nostre

l'emblemàtic temple de Tarraco, aquell que tothom havia buscat». Per la seva banda, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va parlar «de dia històric per a la ciutat».

Tant l'arquebisbe de Tarragona com Mons. Miquel Barbarà, degà del Capítol de la Catedral, es van pronunciar de forma favorable davant de la proposta dels arqueòlegs d'abordar, en un futur pròxim, una segona etapa d'excavacions en altres espais del temple, com ara l'absis. Els científics esperen trobar fragments ceràmics que permetin datar exactament la construcció del temple romà. De moment es procedirà a estudiar a fons les restes trobades; es documentaran i quedaran plasmades en una publicació que es preveu que estigui enllestida a finals d'aquest any. D'altra banda, l'enllosat que s'ha aixecat tornarà a ser col·locat al seu lloc per restablir el terra de la catedral.

«El Misteri de la Selva», un gran esdeveniment religiós i cultural

Redacció / La Selva del Camp

Un any més, l'església de Sant Andreu Apòstol de la Selva del Camp (Baix Camp) acollirà els dies 14 i 15 d'agost el 31è cicle de representacions d'*El Misteri de la Selva*, l'escenificació del drama assumptcionista íntegre més antic d'Europa escrit en llengua romànica. Al marge de la seva faceta religiosa, el *Misteri* és una realitat viva que s'adreça tant a amants del món del teatre com de la música, la història i la llengua.

Escrit en llengua catalana a finals del segle XIV, *El Misteri de la Selva* és un esdeveniment religiós i cultural de primer ordre a Catalunya. El text, anònim, permet gaudir del refinament del lèxic trobadoresc i dels cants a capella, que són interpretats majoritàriament amb la mateixa tonada que indica el manuscrit original, i pertanyents al repertori gregorià i polifònic dels segles XIII i XIV. Els drames francesos i castellans són posteriors, i també el conegut *Misteri d'Elx*, que data del segle XV.

Al llarg dels anys, *El Misteri de la Selva* ha rebut diferents premis (com el Premi Nacional de Cultura Popular a la millor iniciativa artística popular el 1994) i ha anat incorporant millores a nivell artístic i tècnic. Les principals han estat la il·luminació, atès que els efectes lumínics són determinants en la successió de les diferents escenes, i la incorporació de directors escènics i musicals, que duen a terme assajos personalitzats amb els actors amb la voluntat de perfeccionar encara més l'espectacle. A la representació hi participen més de cent persones entre actors, il·luminadors, maquilladors, perruquers, etc.

Campanars

Vilanova de Bellpuig

Al Pla d'Urgell, en plena terra plana i ben regada, Vilanova de Bellpuig, com la major part de la comarca, està de ple dedicada al conreu agrícola i a la cria de bestiar amb indústries derivades. La població, amb amplis espais, té la satisfacció d'acollir un temple que recull bona colla de restes del passat.

La parròquia dedicada a sant Pere presenta la singularitat de tenir una meitat antiga, gòtica, a la part davantera, i una altra que va ser el resultat de la reconstrucció feta després de la guerra civil; aquesta comprèn el transsepte, la capçalera i les voltes que ho cobrien. Consta de tres naus, la central i el transsepte coberts amb voltes de llunetes, i les laterals amb voltes bufades. La capçalera la formen tres absis semicirculars prolongats per un tram. El cimbori amb la cúpula interior té vuit cares obertes amb tres finestres cadascuna d'elles. La part davantera conserva encara els murs gòtics de carreus ben escairats; de la meitat en endavant són moderns de maó vist.

a cada cara amb arcs de mig punt. Està coronat per una agulla piramidal de quatre cares recoberta de peces de ceràmica policroma. Fa una alçada de vint-i-sis metres. Per dintre, com en tantes esglésies nostres aixecades els últims dos segles, s'hi troba una escala sobre voltes arrapada als murs amb un ull central.

Delfi Dalmau i
Argemir

delfidalmau@yahoo.es

La nau major és prou gran, prop de 34 metres de llargada, set d'amplada i onze d'alçada, i la cúpula arriba fins als 17, però amb el creuer l'amplada arriba a prop de 24 metres, tota una senyora església. Conserva bé, ben protegit dins d'una vitrina, un magnífic retaule gòtic d'autor anònim dedicat a la Mare de Déu del Lliri. Pel que fa al seu campanar, gòtic en la seva part baixa, té planta quadrada de 4 x 4 metres amb murs de carreus mig picats i un segon cos alt modern de paraments de maó vist amb els caires ressaltats a manera de lesenes cantoneres de pedra carreuada blanca. Al capdamunt de tot, després d'una senzilla motllura, s'obren les finestres de la cel·la, dues

Serveis d'higiene... Greenservice

- Desinsectació • Desratització
- Desinfecció • Control d'aus urbanes • Tractament de fustes

Greenservice us ofereix experiència avalada per la feina feta pel nostre equip tècnic, i us garanteix eficàcia i absoluta seguretat en els resultats.

GREENSERVICE

c/ Ramón Turró, 47 - 08005 Barcelona
Tel. 934 855 399 - Fax 933 090 890
Mòbil: 691 314 063 - 616 960 952
Greenservice@greenservice-ambiental.com
Visiteu-nos a:
www.greenservice-ambiental.com

«És difícil explicar les veritats de Tarradellas i Companys»

Miquel Mir, autor d'«El preu de la traïció. La FAI, Tarradellas i l'assassinat de 172 maristes»

Carme Munté

Fa deu anys Miquel Mir (Banyoles, 1955) va localitzar documentació referent a l'actuació de les Patrulles de Control a Barcelona l'any 1936. Entre els papers hi havia una llarga llista de 748 ordres de detenció de persones considerades enemigues de la revolució, d'escorcoll de les seves cases i de confiscació de tots els seus béns. Fruit d'aquesta troballa, Miquel Mir, documentalista i investigador, ha escrit *Entre el roig i el negre* (2006), *Diari d'un pistolero de la FAI* (2008) i ara presenta *El preu de la traïció. La FAI, Tarradellas i l'assassinat de 172 maristes* (Editorial Pòrtic). Mentrestant, continua estirant el fil per tal d'esbrinar com i on van ser assassinats els detinguts, i quin va ser el destí de tot el seu patrimoni. És per això que es posa a disposició d'aquells familiars que gairebé 75 anys després dels fets encara no saben on plorar els seus morts (tel. 686 531 611) «Explicar la violència revolucionària», diu convençut Miquel Mir, «també forma part de la recuperació de la memòria històrica».

Els assassinats de persones i la confiscació dels seus patrimonis són els episodis més desconeguts de la violència revolucionària?

La documentació de què dispo per fer aquesta investigació em porta a la conclusió que tota aquesta violència revolucionària contra les persones i la destrucció del patrimoni civil i religiós, arquitectònic, pictòric i altres no va ser obra d'incontrolats, sinó que va ser planificada a la rereguarda republicana i va causar 8.352 víctimes a Catalunya; només entre el juliol i el setembre del 1936 foren assassinades 4.682 persones. Els col·lectius afectats per les accions dels Comitès i les Patrulles de Control van ser: 2.441 religiosos; 1.199 carlistes; 281 de la Lliga Regionalista; a més de fabricants, comerciants i altres centenars de persones, tots ells assassinats perquè eren considerats «de dretes o missaires». Pel que fa a la confiscació del patrimoni, sabem que l'or i la plata els fonien en un magatzem al Poblenou. Posteriorment portaven els lingots a Perpinyà o a Marsella, on els venien a baix preu a joiers que hi arribaven provinents d'arreu d'Europa.

Les Patrulles de Control funcionaven de forma autònoma?

No, les Patrulles de Control, que van funcionar fins al maig del 1937, depenien del Comitè de Milícies Antifeixista i de la Generalitat de Catalunya, que els donaven ordres de detenció de persones i confiscació de patrimonis. Els detinguts els portaven a la seu de la Patrulla de Control o al centre de detenció de Sant Elies, a alguns els deien que si pagaven una suma considerable de diners a favor de la revolució els deixarien marxar cap a França. Acompanyats de dos patrullers, els detinguts reunien entre familiars i amics els diners per al seu rescat. Però un cop havien entregat els diners, i quan es pensaven que podrien sortir del país, els patrullers els portaven a una torre

que el Comitè d'Investigació de la CNT-FAI tenia a l'avinguda del Tibidabo, a uns cinquanta metres del consolat soviètic. Els patrullers, aprofitant la nit, els feien pujar en una camioneta. Suposadament era per portar-los cap a França, però a prop del cementiri de Montcada els disparaven. En la majoria de casos, com en el dels maristes, els recollien i els deixaven als murs del cementiri perquè, al matí, la brigada municipal els enterrés en fosses comunes. Altres vegades els patrullers els tornaven a carregar als vehicles i es dirigien a la fàbrica de ciment Asland, a Montcada, perquè fossin cremats als forns. Així no deixaven cap rastre. Això és precisament el que ara estic investigant: tota aquesta gent que van portar a la cimitera de Montcada. Ja han vingut a veure'm familiars de víctimes de detencions i confiscacions. Amb les dades que tenen ells i les dades que tinc jo, intento resseguir els fils de la història: esbrinar quina patrulla actuava en aquella zona i què en van fer del patrimoni confiscat. Precisament ara que vindrà el Sant Pare a Barcelona i que es compleix el 75è aniversari de tots aquests assassinats, seria interessant que tingués constància de la meua recerca sobre la violència revolucionària que van patir els religiosos i catòlics a Catalunya i poder demanar-li personalment que les meves investigacions arribin a bon port.

Com va conèixer el cas dels maristes?

Diferents memòries d'aquests patru-

llers l'expliquen com un cas emblemàtic. Quan el marista Mariano Santamaria em va venir a trobar vam iniciar aleshores la investigació que ha donat com a resultat el llibre *El preu de la traïció. La FAI, Tarradellas i l'assassinat de 172 maristes*. Relata un dels episodis més cruentos, més ben planificats i al mateix temps més desconeguts de la violència anticlerical a Catalunya durant l'any 1936: l'assassinat de 172 germans maristes. Narra la persecució, el xantatge i la traïció que van patir els maristes per part de dirigents de la CNT-FAI que ostentaven càrrecs de responsabilitat a la conselleria d'Interior de la Generalitat i en el govern central de la República. Els testimonis i les proves aplegades permeten afirmar que alguns governants de la Generalitat de Catalunya estaven al corrent de la persecució i el xantatge de 200.000 francs francesos, que va pagar infructuosament la Institució Marista a fi

que els seus membres poguessin sortir en bloc de la zona republicana, on s'estaven ocults en pensions o en pisos de familiars i amistats. La nit del 8 d'octubre del 1936, en lloc de sortir amb el vapor *Cabo San Agustín*, 46 d'aquests maristes van ser portats al cementiri de Montcada i, cruelment traïts, van ser afusellats. Els diners del rescat van ser cobrats per Aurelio Fernández, cap del Departament d'Investigació i de les Patrulles de Control, i secretari general de la Junta de Seguretat Interior de la Generalitat, que els va lliurar a Josep Tarradellas, aleshores conseller de Finances i conseller primer de la Generalitat.

Quin va ser el paper del Govern de la Generalitat?

Hem de tenir en compte que les Patrulles de Control que van fer requis, detencions i confiscacions de patrimonis pertanyen a la Generalitat de Catalunya. Per tant, estaven al corrent de totes les actuacions. El qui va cobrar els 200.000 francs francesos era com he dit Aurelio Fernández, secretari general de la Junta de Seguretat Interior de la Generalitat de Catalunya i cap del Departament d'Investigació i de les Patrulles de Control. A partir del mes de març, també va ser conseller de Sanitat i d'Assistència Social de la Generalitat en els Govern de Lluís Companys.

Aquest llibre li ha portat més problemes que els altres que ha fet?

Sí, perquè a Catalunya explicar l'acció política de Tarradellas i de Lluís

Companys és molt difícil. Tinc més documentació sobre fets i actuacions tant de Companys com de Tarradellas, el que passa és que és difícil tirar-ho endavant.

L'actuació de Lluís Companys continua creant divergències. Uns parlen de culpa, els altres, d'error.

Lluís Companys va ser president de la Generalitat durant tota la rereguarda republicana i, mentre ell era president, a Catalunya hi va haver 8.352 persones assassinades.

En quin sentit ha experimentat vostè que són mites intocables?

És difícil explicar i publicar les veritats de Tarradellas i Companys. La portada del llibre *El preu de la traïció* portava la imatge de Tarradellas, però vam haver de canviar-la a causa de les pressions de sectors tarradellistes. Però és que ja m'he trobat en els darrers temps que se'm fa difícil explicar l'acció de govern de Tarradellas i Companys respecte de la violència revolucionària. D'altra banda, recentment em va venir a trobar un grup d'ideologia anarquista per dir-me que jo explico coses que no hauria d'explicar i que, per tant, serien bel·ligerants amb mi. Durant la conversa els vaig parlar de tots els assassinats comesos de religiosos i de gent catòlica, i encara em van dir que no n'haurien d'haver deixat cap de viu.

Vostè té diverses memòries de militants de la FAI, com les de Juan Bundó Puig. També coneix militants de la FAI que encara viuen i que també l'ajuden en la seva recerca. Per què?

Encara viuen tres militants de la FAI que han anat recollint tota aquesta documentació dispersa i que són ells els qui me l'han passada. Viuen a Tolosa i no tenen res a veure amb la CNT actual. Ells em deixen treballar aquesta documentació si jo accepto una condició: que amb aquestes investigacions expliqui que en la violència revolucionària hi va tenir una part important la CNT-FAI, però també gent d'Esquerra Republicana, gent del PSUC i gent del POUM. Que tota aquesta gent també van participar en la violència revolucionària i que, mentre van durar les detencions i confiscacions, hi havia un Govern de la Generalitat presidit per Lluís Companys i amb Josep Tarradellas com a cap de l'Executiu. No eren una colla d'incontrolats, sinó que en el fons tots volien fer una revolució. Cal dir que les Patrulles de Control estaven constituïdes per membres de tots els partits d'esquerres: CNT-FAI, PSUC, POUM i ERC.

S'està portant bé la recuperació de la memòria històrica?

La memòria històrica, tal com es fa actualment, es cuida molt més de saber què va passar a partir de l'any 1939 durant la repressió franquista, però, en canvi, s'obvia la violència revolucionària de l'any 1936. Crec que de la violència revolucionària encara no se n'ha explicat tota la veritat. Intentaré amb aquestes 748 ordres de detenció i de confiscació que estic treballant, explicar quins polítics republicans realment van donar aquestes ordres.

Aprendre a escoltar

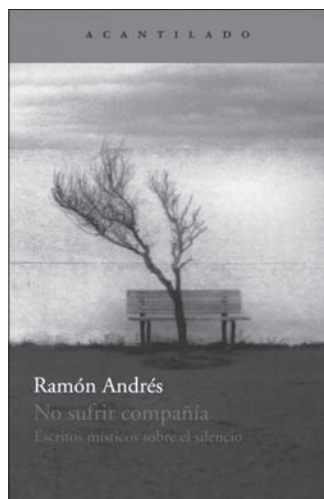
Aquest llibre ens guia a través de quaranta pràctiques d'escolta profunda a la nostra Font, a nosaltres mateixos i als altres. El text inspirador es combina amb les il·lustracions que ens conviden a la contemplació per comunicar les tres qualitats essencials de l'escolta profunda: silenci, reflexió i presència. Aquestes qualitats ens indiquen que la clau de la transformació espiritual i de les relacions saludables pot ser una cosa tan senzilla com la pràctica de l'art d'escoltar.

Kay Lindahl (text) i Amy Schnapper (il·lustracions). *El sagrado arte de escuchar. Cuarenta reflexiones para cultivar una práctica espiritual.* Mtm editores, 2010, 144 pàg.

El silenci, una forma de coneixement

El silenci posseeix una poderosa dimensió comunicativa i una capacitat extraordinària per facilitar l'entrada al món de l'esperit, el pensament i les arts. És una forma de coneixement que permet introduir-se en la complexitat de la consciència. Des del silenci es pot analitzar una altra perspectiva de la conducta humana, interpretar críticament la cultura i explicar d'una manera subtil i poc habitual tota construcció metafísica.

Ramón Andrés, *No sufrir compañía. Escritos místicos sobre el silencio.* Editorial Acantilado, Col·lecció El Acantilado, 2010, 388 pàg.

Menjar i dormir a bon preu

En temps de vacances resulta especialment pràctica aquesta guia que ens porta des de la A fins a la Z per diferents ciutats espanyoles i ens ofereix els millors allotjaments i restaurants per treure el màxim profit del nostre estiu. Com diuen els autors, «entre els establiments més barats i els locals de moltes estrelles, hi ha un munt de possibilitats per menjar i dormir a un preu just».

AA.DD., *8.010 hoteles y restaurantes calidad-precio en España.* Editorial Anaya Touring Club, 2010, 693 pàg.

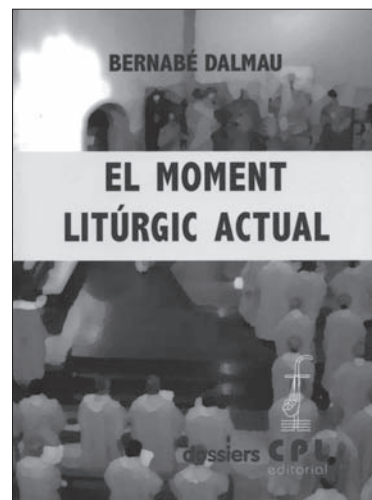
Intrigues a la Barcelona del segle XIX

Tren de venganza és el debut en el gènere de ficció del periodista Xavi Casinos. En aquesta novel·la l'autor ens recrea la Barcelona del 1848 i ens la descobreix a través dels ulls de Rubén Cardona, un expolícia represaliat per les seves idees radicals. Cardona rep l'encàrrec de protegir les obres del ferrocarril entre Barcelona i Mataró, objectiu de sabotatges continus. Amb el protagonista, anirem desembullant una vella i tèrbola història de venjança en la qual no falta un passat de traficants d'esclaus.

Xavi Casinos, *Tren de venganza.* Rocaeditorial, Col·lecció Misteri, 2010, 173 pàg.

La litúrgia del segle XXI

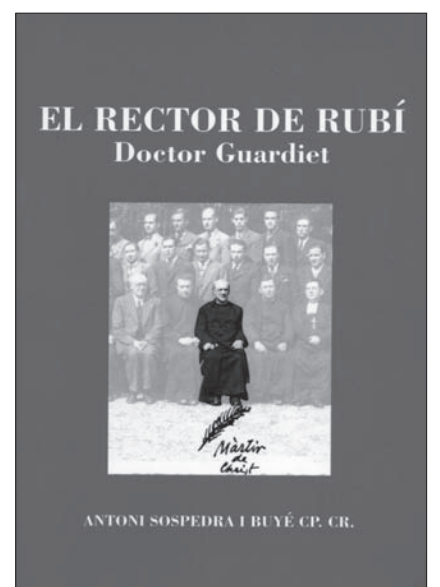
Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, és expert en litúrgia. Ha publicat un bon nombre d'obres de divulgació sobre el tema i col·labora sovint en tasques de pastoral litúrgica en diversos àmbits. Ara ens presenta una reflexió sobre la nostra realitat litúrgica, tant la més propera com la més universal, per continuar fomentant aquell esperit que va moure tants impulsors de la renovació litúrgica que ha marcat la nostra època.

Bernabé Dalmau, *El momento litúrgico actual.* Editorial Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, 2010, 133 pàg.

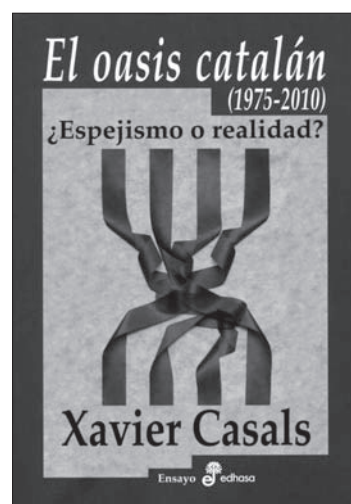
Sacerdot heroic

El doctor Josep Guardiet (1879-1936) pertany a aquella generació de sacerdots les vides dels quals apareixen marcades amb traços heroics: sacerdots sempre fidels al seu poble i parròquia. Una generació de sacerdots que, molt sovint, va pagar un tribut molt car: el martiri. Com escriu el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, al pròleg: «És un exemple de sacerdot que no defalleix davant de les dificultats ambientals que estan presents i que no faltaran mai en la vida ministerial.»

Antoni Sospedra i Buyé, *El rector de Rubí. Doctor Guardiet.* Editorial Claret, 2010, 298 pàg.

Assaig agut i revelador sobre Catalunya

Catalunya està immersa en el desconcert, ancorada en una profunda crisi social, econòmica i política. Creix la desafecció cap als líders i cap a una Espanya en la qual l'anticatalanisme té molt de ressò. L'abstenció augmenta i sorgeixen protestes territorials de tota mena. Al mateix temps el seu sistema de valors tradicional es desfà. Tot indica que l'«oasi català», si és que ha existit mai, s'acaba i amb ell la Catalunya del segle XX, sinònim de progrés, seriositat i ambició.

Xavier Casals, *El oasis catalán (1975-2010). ¿Espejismo o realidad?* Editorial Edhasa, Col·lecció Ensayo, 2010, 348 pàg.

La realitat de la societat espanyola

Els deu temes triats ens ofereixen una idea molt precisa del que es pretén mostrar d'aquesta realitat. Es tracta d'un conjunt d'aspectes molt interrelacionats, com correspon a les diferents facetes de l'estructura social. Estudiar separatament el canvi social recent que ha tingut la família, la població, l'educació, la religió, la desigualtat o els mitjans de comunicació de masses és una cosa impossible, ja que tot està interrelacionat.

Antonio Lucas Marín, *La realidad social: transformaciones recientes en España.* Ediciones Euns, Col·lecció Astrolabio Ciencias Sociales, 2010, 392 pàg.

Crítica literària

Solitud i amistat

Habitualment en aquestes pàgines de crítica literària acostumem, de forma majoritària, a ressenyar narrativa, oblidant-nos d'aquells gèneres que també, i a vegades més, ens fan gaudir del plaer de la lectura. Sembla com si recomanar un llibre de poesia fos un exercici d'intel·lectualisme que desconeix les preferències d'un lector culte. Per desmentir aquesta premissa n'hi ha prou amb submergir-se en el poemari del poeta i assagista eivissenc Antoni Marí, que ens atrevim avui a portar a aquest racó com una estimulant proposta d'estiu, malgrat el seu to elegíac i hivernal.

Ens trobem davant d'un llarg poema narratiu que redescobreix el sentit del cantar i del contar que és intrínsec a la gran poesia. Un cant íntim, contemplatiu, d'un narrador malalt que, des de la casa pairal, allunyat de la ciutat, al bell mig d'un paisatge descrit de manera impressionista, reflexiona sobre el pas del temps, les il·lusions perdudes i les poques coses que fan, al final, digna la vida humana: els amics, el coneixement, la mort i, fins i tot, la mateixa poesia. El jo líric s'endinsa a poc a poc en la seva història familiar i amorosa

ANTONI MARÍ
Han vingut uns amics
Tusquets Editors, 2010, 109 pàg.

que assoleix una dimensió al·legòrica. El redescobriment de la infantesa o el record de l'amor juvenívol no recuperen cap paradís sinó un lloc des del qual podem afrontar les limitacions de la nostra existència, reflectides en el poema en la invalidesa actual del protagonista. La soledat compartida amb els amics encoratja la tasca renovada d'aprendre l'alfabet de tot allò que ens envolta i que, per més familiar que ens sembli, no podem donar per descomptat.

La mirada del poeta —dèiem— és interior, ancorada en una experiència que és tan vital com literària. En la línia de la vida retirada com la cantava Horaci o sant Agustí, així com de l'apartament dels negocis del món, com volien els estoics i també els primers humanistes, a l'estil de Petrarca, els lectors són conduïts a un espai que està tamisat per una sensibilitat que, descrivint-

lo, el crea de nou. Fent servir la imatge avantguardista del mirall —que, recordem de passada, Ortega y Gasset va recollir d'un poema del poeta catòlic català Josep López-Picón—, Antoni Marí reflecteix sobre l'abast gairebé místic de la paraula poètica: «Però sé que sóc jo: un jo que ve de lluny / i que després d'entrar en l'àmbit de l'obscuritat / espera sortir, potser, per la regió de la transparència, / on hi ha el que és a l'altre costat del vidre.» La part central del llibre és, llavors, una reflexió sobre el poder de la poesia. Emprant un to entre elegíac i lleugerament desencantat, però mal-

Antoni Marí
**HAN VINGUT
UNS AMICS**
L'ull de Vidre

grat tot paradoxalment apassionat, el poeta cerca la veritat de les coses que els noms revelen, fins al punt que es veu obligat a confessar meravellat: «Vaig entendre el nom de les coses, / però no vaig poder explicar-ne el significat.»

El caràcter circular del poema, el qual, en concloure, ens remet al principi, conté també la seva pròpia lliçó, la qual està anunciada en la cita de Wittgenstein que precedeix l'obra. Ens és im-

possible expressar el misteri últim del nostre ésser, però, quan en respectem el caràcter inexpressable, aconseguim que romanguí contingut en allò que hem dit. Per la seva calidesa, per la seva difícil simplicitat, pel seu caire narratiu, el llibre d'Antoni Marí ens reconcilia amb la poesia autèntica de sempre.

Crítica cinematogràfica

Què ens fa éssers humans?

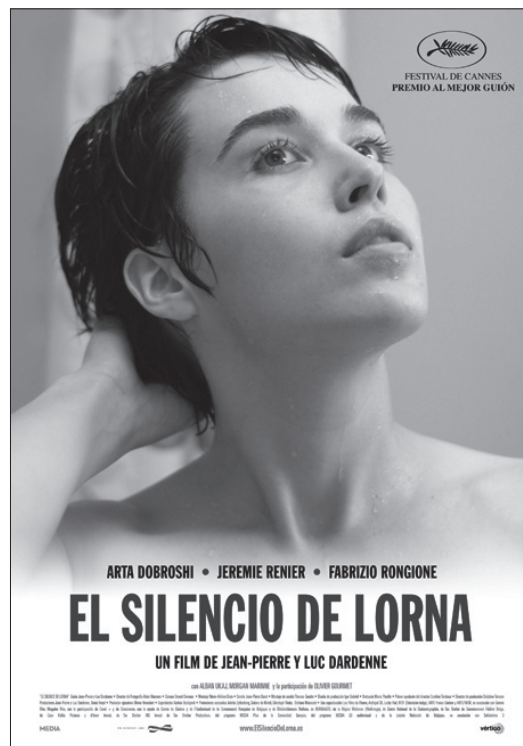
EL SILENCIO DE LORNA

Director: Jean-Pierre Dardenne i Luc Dardenne
Intèrprets: Olivier Gourmet, Arta Dobroshi, Fabrizio Rongione, Alban Ukaj i Morgan Marinne
Drama. 105 minuts
Bèlgica, 2008

Els germans Dardenne ens ofereixen una nova reflexió sobre els viaranyos profunds de l'ànima. Guanyadora del Premi Millor Guió del Festival de Canes 2008, ens arriba tardanament aquesta història sobre el despertar de la consciència d'una dona que emergeix lúcida i generosa enmig de la manipulació i l'interès deshumanitzador.

Jean-Pierre i Luc Dardenne en la seva línia de *La promesa* (1996), *Rosetta* (1999), *El hijo* (2002) i *El niño* (2005) també ens presenten en aquesta pel·lícula un personatge marginal enmig d'una situació tràgica que l'enfronta a dilemes que tenen vigència universal. Així, sota la crítica social es planteja la urgència de la reconstrucció dels fonaments del que és humà en un temps en què la injustícia contamina les consciències no només d'aquells que viuen als marges, sinó de la gran ciutat.

La història de Lorna és la d'una emigrant albanesa que viu per al desig de

muntar un bar amb el seu nòvio. Amb aquest propòsit participa en un seguit de matrimonis de conveniència a través d'una xarxa mafiosa. La cadena d'esdeveniments la porta a encarar-se a la seva consciència que enmig de la desolació brolla com una bandera d'humanitat en la resistència.

La denúncia primera de les condicions de l'emigració a la ciutat belga de Lieja suposa una crítica als diners com

a fonament de la vida social. Els bitllets van passant de mà en mà com en la darrera pel·lícula de Robert Bresson *El dinero* (1983). El seu poder de corrupció no es refereix únicament a l'entorn mafiós que envolta la Lorna. Hi ha un estrany poder de destrucció de la consciència que habita en el poder de l'economia i que acaba destruint els éssers humans en una doble direcció, físicament per l'explotació i existencialment per l'anul·lació ètica. A la pel·lícula només els que es desempalleguen dels diners aconsegueixen recuperar trets humans. La forma de la temptació se'ns ofereix en els primers plans dels bitllets que ens interroguen «te'ls enduries?»

El poder del mal no tan sols destrueix les relacions que es compren i es venen sinó que també destrueix la vida. És curiós que des d'un territori crític i d'esquerres, com el que freqüenten els Dardenne, aparegui una pel·lícula clarament en defensa de la vida i oposada a la pràctica de l'avortament. És simptomàtica la incapacitat del metge que ha de preparar-la per avortar per comprendre l'estat de tensió que aquesta decisió provoca en la Lorna.

L'actuació de l'actriu albanesa gairebé desconeguda, Arta Dobroshi, és excel·lent i ens presenta una Lorna que

enmig del silenci ens deixa veure els dubtes i vaivens de la seva consciència. Manipulada, sotmesa i enganyada ens sorprèn pels seus brots de lucidesa feta amor compassiu del seu espòs de conveniència Claudy (Jeremie Renier) i defensora de la vida del seu fill no nascut. Com sempre hi ha hagut crítics europeus que n'han qüestionat el final, cosa que en el fons suposa la no-acceptació de la proposta. Com si el que és culturalment correcte s'empassés la fonamentació ètica de la vida o el que és el mateix, de la consciència.

La narració és més descriptiva, menys subjectiva i més contemplativa que en les pel·lícules anteriors, i en conseqüència inquieta pausadament, sense pressa però en profunditat. La marca d'una el·lipsi brutal obliga l'espectador a imaginar-se la cosa més terrible i el revulsiu definitiu de la crisi de la Lorna. Una lliçó del millor llenguatge cinematogràfic oposat a l'espectacularitat que colpeja directament l'espectador desorientat.

El crit tot just suggerit de «tu viuràs» dit al fill de les entranyes es converteix en la marca d'un optimisme vulnerable que és la paraula primordial que brolla en el silenci. Una reivindicació de la dignitat dels éssers humans que ens arriba des dels que estan als marges. Quan el diàleg és gairebé impossible només queda adreçar-se a l'esperança que ve. Com si fos un nou càntic espiritual que arriba per sacsejar-nos. I tu, què escolliries?

Peio Sánchez

Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Des del carrer

GNA. JOSEFINA AMIGÓ, O. CARM., PRIORA DEL MONESTIR DE LA MARE DE DÉU DEL CARME DE VILAFRANCA DEL Penedès

«L'amor de Jesús es fa present a cada racó de Terra Santa»

Samuel Gutiérrez

Dues monges contemplatives del monestir de la Mare de Déu del Carme de Vilafranca del Penedès han tingut el privilegi aquest mes de juliol de viatjar fins a Terra Santa en un pelegrinatge impulsat des de la diòcesi de Sant Feliu. Ha estat per a elles una «beneïda» excepció a la seva clausura habitual, que els ha permès no només trepitjar i veure els mateixos llocs on va viure Jesús sinó també compartir amb la resta de pelegrins una intensa experiència de fe.

Què la va dur fa poques setmanes a Terra Santa amb un pelegrinatge organitzat des del bisbat de Sant Feliu?

La veritat és que ens van convidar des del bisbat i gràcies a la providència i a la família, perquè nosaltres som pobres, finalment va ser possible que dues germanes del monestir de Vilafranca hi anéssim. Per a totes dues, ha estat la primera vegada que pelegrinàvem a Terra Santa. Amb tot, jo feia anys que tenia un profund desig d'una cosa irrealitzable en el nostre monestir. No es tractava només de ganes, sinó del desig profund de trepitjar la terra en què Jesús va viure i caminar i que tot plegat fes més contemplativa la meua vida evangèlica, de pregària a través dels salms, l'eucaristia, la nostra pregària de cada dia...

Què ha aportat aquesta experiència a la seva vida de fe?

Sobretot un coneixement més profund de la Bíblia. Sovint a la Sagrada Escripura es parla de llocs que moltes vegades no coneixes amb els ulls humans, la qual cosa tampoc no és dolent. Després, però, d'haver visitat Terra Santa, resto amb una fe que no raona, que veu i toca parets, terra, camins, temples, basíliques, el Tabor, la

mar de Galilea o de Tiberíades, Cafarnaüm, la muntanya de les Benaurances... fins arribar a l'hort de les Oliveres i emprendre el camí de la Via Dolorosa.

De tots aquests llocs visitats, quin és el que l'ha impressionat més?

Per a mi tot el pelegrinatge ha estat una escola diària de la Paraula, ja que ens ha permès repassar el que van viure Jesús en el seu temps i Maria, que el va acompanyar fins al peu de la Creu. Detalls també molt significatius han estat la renovació de les promeses del baptisme, els matrimonis la seva fidelitat, les monges els nostres vots... Tots, en cada lloc, vam fer present Jesús i Maria.

Perdoni la insistència: un lloc que l'hagi colpit especialment?

La contemplació de la ciutat de Jerusalem, lloc on Jesús va plorar. Jesús estimava el seu poble i per ell donava la vida, perquè tingués vida i en tingués a desdir. Era el seu poble escollit, l'esti-

mat. També jo portava moltes coses al cor quan vaig anar a Terra Santa i vaig identificar-me amb els sofriments del Crist, vaig plorar amb els sentiments del Crist, amb la mirada i el cor posats en el Senyor, demanant la pau tan desitjada.

Quina és la impressió més profunda que li ha deixat aquesta experiència?

Quan vaig arribar a Jerusalem, volia viure aquests dies amb intensitat, no en un lloc concret, sinó a tots els llocs perquè a cada racó hi descobria la intensitat d'amor de Jesús per als homes. Si dic la veritat, confesso que encara no he aterrat. I és que ha estat una experiència que puc estrenar cada dia amb la meua vida!

Podem dir que ara la seva pregària és més encarnada?

Potser sí, tot i que des del meu carisma carmelita intento sempre viure en la convicció profunda que en la meua vida contemplativa, com més serem del Crist més serem per als homes. La llibertat dels fills de Déu de la qual fruïm ens fa estimar, pregar i compartir amb tothom, sense fronteres ni límits, amb els de lluny i amb els de prop. Des de l'Encarnació de Crist, Jesús és sempre amb nosaltres per ajudar-nos a fer-lo present en el món a través del senzill i transparent testimoni de la pregària i de la vida totalment lliurada al servei de l'amor als germans.

Després del viatge, s'ha produït cap canvi en la seva vida quotidiana?

He tornat amb sentiments d'agraïment, d'acció de gràcies i un gran desig d'aprofundir l'Evangeli. També m'agradaria dir que ha estat una experiència extraordinària el fet d'haver pogut pujar al Mont Carmel, que inicialment no estava programada. Aquest és el lloc dels nostres orígens. Els carmelites agraïm també tots els qui van fer possible el nostre pelegrinatge, un guia i una «família» més que fraterna amb una màxima atenció.

Pensant-ho millor

Valentí Miserachs
President del
Pontifici Institut de
Música Sacra

Som i serem?

La recent votació del Parlament de Catalunya sobre les corrides de toros ens diu, amb tots els matisos del cas, que es va obrint camí un posicionament a favor de la vida, que és tant com posicionar-se a favor del pilar fonamental de l'existència i de la plenitud d'un poble. Tant de bo que aquest respecte i aquesta «compassió» envers els animals «irracionals» tingui la seva lògica conseqüència a *fortiori* envers l'animal «racional», o sigui l'home, respectant, estimant i protegint la seva vida des del començament fins al final: tant els infants en gestació com els vells, els malalts i els deficients haurien de ser més dignes de compassió que no pas els braus. Perquè, dissortadament i, diria, incomprensiblement i contra tota lògica, es dona aquesta sorprenent paradoxa: defensem els animals, però no defensem prou l'home. Sigui com vulgui, en aquesta nostra societat contradictòria, teòricament tothom està a favor de la vida. La històrica manifestació del 10 de juliol d'enguany fou una mena de plebiscit a favor de la «plenitud» de vida per a Catalunya. A alguns, ja els està bé la situació actual, una Catalunya que anomenen «impura», cosa que no s'ha d'entendre en el sentit d'un país multiètnic i multicultural, quan Catalunya ha estat sempre un país d'acolliment. Sense mancar de respecte a situacions concretes presents, el país no es pot resignar a mantenir un *statu quo* que perpetua, de fet, una posició d'inferioritat de la llengua i de la cultura catalana en el sentit més ampli, que li fa difícil si no impossible de perviure sense degradar-se i de fondre en un sol poble els molts i variats components de la societat actual.

Em plau reproduir un paràgraf de l'homilia que vaig pronunciar a Santa Maria del Mar de Barcelona l'onze de setembre de 1998, en el curs de la Missa pels màrtirs de Catalunya: «No podríem concebre una dicotomia en aquest país, que consagres com una situació definitiva i com un axioma irreversible que tan català es pot ser en català com en castellà. Una cosa és la situació *de facto*, i una altra com endegar-la cap a solucions ideals que restitueixin a Catalunya la seva plena plenitud.»

Aquests mots són d'una actualitat creixent. I que no s'acusi el «nacionalisme» català d'allunyar la gent de l'Església. A Catalunya hem tingut i sortosament encara tenim gent a qui es pot aplicar allò que cantaven els feiocistes: «Cristians i catalans, que és ser heroï dues vegades.»

Rauxa

El silenci

Les persones tendim inconscientment a evitar el silenci omplint-lo de soroll. Així, a moltes cases s'engega el televisor o la ràdio encara que només sigui per sentir-ne la remor de fons; hi ha gent que per sistema escolta música enganxada als auriculars de l'mp3 fins i tot quan passeja o treballa; d'altres s'estimen més parlar en tot moment, sobre qualsevol cosa, abans que estar-se una estona sense dir res. Tot això només s'explica per la incapacitat de quedar-nos, ni que sigui per uns instants, tots sols i en silenci absolut.

Encara que tenir por del silenci és propi de l'home, els

moments de silenci són necessaris a la nostra vida quotidiana per contrarestar les hores d'activitat més intensa i de més soroll. No es tracta de caure en un mutisme estèril, sinó de crear un equilibri sa, de trobar un moment per a cada cosa. Quan estem una bona estona en silenci tard o d'hora ens enfrontem a nosaltres mateixos, com si ens veiessim reflectits en un mirall, i ens qüestionem aspectes fonamentals de l'existència i de la nostra vida. Arribar a aquests plantejaments espanta —per això evitem el silenci—, però és absolutament imprescindible per crear persones madures, equilibrades i profundes.

Eduard Brufau